

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-Syn_Hvezd.pdb

PDB Name: Morressy - Syn Hvezd
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Morressy
SYN HVĚZD

Název originálu: STARBRAT
Ilustrace na obálce: Martin Zhouf
Grafická úprava obálky: Martin Zhouf
Překlad: Vladimír Zavadil
Redakce: Magda Novotná, Helena Šebestová
Copyright ©1972 by
All Rights Reserved
Copyright ©1993 for the Czech translation by V.Zavadil
Copyright ©1993 for Cover by M. Zhouf
Copyright ©1993 for the Czech edition by LASER
ISBN 80-85601-56-7

KNIHA I

VÝCHOVA A VYSVOBOZENÍ DELEGÁTA-PRÁZDNOSTY WHITHYBO

1.
V předvečer dne odhodlání se dozvídám tajemství a dospívám
k rozhodnutí.

Narodil jsem se v kosmu za slabé gravitace, která činila pouhých 0,314g, ve špinavé a přetopené nemocnici staré mezihvězdné nákladní lodi. Loď prchala před bojovou formací bytostí z Rinnu a na svém bláznivém útěku dosahovala až 6,8 násobku rychlosti světla. Až do svých šestnácti let jsem se o všech těchto záležitostech nedozvěděl ani polovinu. Nebylo to nijak mnoho, přesto bych se s tím býval musel spokojit. Potom se však naskytla příležitost a já se pokoušel o tom dozvědět víc, což vedlo k tomu, že jsem uskutečnil řadu pátrání a dalekých cest. Vesmír je velký a nalézt odpovědi nebývá snadné. Někdy jsem potřeboval dlouhou dobu jen k tomu, abych správně zformuloval vhodné otázky a i to bylo víc než snad.

Až do svých šestnácti let jsem se jmenoval Delegát-Prázdnosty Whitby. Byl jsem jediným synem velmi zbožného starého farmáře jménem Usilovný-Nápor Whitby a jeho manželky Vytrvalosti-na-Cestách-Ctnosti. Žili jsme v jedné vesničce na Gil?adu. Tuto planetu zhruba před čtyřmi sty lety osídlili Nově osvícení Rudstromité, sekta pocházející z Británie na Staré Zemi. Žili jsme si tu klidně a v mnoha ohledech i dobře, a kdyby nedošlo k těm vzrušujícím událostem, žil bych tu nepochybně dodnes, oblékal se do tmavých, doma tkaných šatů a měl o věčnosti značně zmatené představy. Vzal bych si za ženu dívku ze sousední farmy, obdělával bych svá pole a živil stádečko trettlů. O hvězdnou klenbu bych se příliš nestaral a nanejvýš bych uvažoval o tom, který z těch drobných světelných bodů je mým skutečným domovem. Jenže život nám často chystá mnohá překvapení.

Vždycky jsem si uvědomoval, že jsem jiný než ostatní hoši na Gil?adu, nepřikládal jsem však tomu velký význam. Nevěděl jsem ani, jak vypadám - Rudstromité zrcadla neschvalovali a považovali je na nástroje marnivosti a zklamání. Byl jsem menší a mnohem rychlejší než mí kamarádi, velcí, rozložití, krevnatí chlapíci, zvyklí na tvrdou práci a drsnou zábavu. V šesti letech jsem již dovedl chytat v letu bzzity, poletující s hlasitým bzukotem v ohradách trettlů. Několik let nato jsem se stal hlavní postavou velmi oblíbené hry; chlapci si stoupili přede mne do řady, házeli mi kameny a já je chytal a házel zpět dvakrát rychleji. Hra končila, jakmile někdo kámen nechytal a byl zasažen. Ať byl počet mých soupeřů jakýkoliv, vždy jsem díky své obratnosti vyhrál a nakonec mě, i když neradi, přijali mezi sebe, blíže jsem se však neskamárádil se žádným z nich. Kromě Cassie mě nepřitahovala žádná jiná gil?adská dívka a v době, než jsem se

začal o ni vážně zajímat, jsem největší část svého volného času trávil doma. Tam mě po dni vyplněném těžkou prací Usilovný a Vytrvalost vychovávali četbou úryvků z Knihy o putování.

Každý večer jsme se po třetím východu měsíce posadili k ohni, moji rodiče na jednu stranu krbu, k pultu, na němž spočívala kniha, a já na druhou stranu. Při četbě nahlas se oba střídali. Nejděle vždy četl Usilovný. Měl už své oblíbené pasáže a přes výtky Vytrvalosti se k nim často vracel. Byla přesvědčena, že se má všechno dělat metodicky a že se kapitoly mají číst po řadě jedna za druhou. Já měl nejraději kapitoly prorocství, které se stále znovu vracely k postavě muže pohybujícího se povětří a bloudícího mezi hvězdami. Na zápěstí měl znak Rudstomu a ve svém srdci uchovával tajemství všech světů a všech lidí. Usilovný však měl raději kapitoly "o Zlořečení", kterou čítával vášnivým a nelitostným hlasem. Z jeho očí sršely plameny a jeho šedivějící bradka se zmítala jako třetlí ocas.

"Prokleta budiž planeta, jejíž úmysly jsou zlé, nechť se neštěstí obrátí proti jejím obyvatelům!" hřímá.

Vytrvalost a já jsme odpovídali; "Běda jim!"

"Prokleti buďtež ti, kteří hanobí zemi a kteří ji otravují přemírou škodlivých činností! Nechť je postihne neštěstí, je i jejich potomky!"

"Běda jim!"

"Prokleta budiž planeta, která si staví pomníky pýchy! Nechť se neštěstí obrátí proti stavitelům vysokých zdí!"

"Běda jim!"

"Prokleti buďtež ti, kteří pohřbívají půdu pod svými stavbami, kteří pokrývají život smrtí a běda těm, kteří si staví kamenná obydlí!"

"Běda jim!"

Takhle to pokračovalo stále dál, až se Usilovný dostal ke zlořečení, které ve mně vždy vzbudilo zvědavost. Pokaždé, když je přednášel, jsem mu kladl tutéž otázku a on mi vždy dával tutéž odpověď.

"Prokleti buďtež obyvatelé velkých měst, kteří se dopouštějí hanebností všeho druhu vůči nevinným! A běda těm odporným tvorům, kteří se jim k tomuto potěšení propůjčují!"

"Běda jim! Otče, co to jsou ty 'hanebnosti'?" ptával jsem se rychle, dříve než mohl přejít k následujícímu zlořečení.

"Teď o tom, chlapče, nemusíš nic vědět. Všechno ti vysvětlíme, až přijde den odhodlání." "Kdy to bude, otče?"

"Ten den se již blíží milovými kroky," říkával a pokračoval: "Prokleti buďtež ti, kteří hotoví plány..."

Když mi tedy rodiče nechtěli říci, co jsou to hanebnosti, ani co znamená den odhodlání, vyptával jsem se na to své jediné přítelkyně Cassie. Správně se jmenovala Kastelánka-Stálosti Hammersmithová. Byla to nejmladší dcera našich sousedů a Whitbyové se s Hammersmithovými dohodli, že se po dni mého odhodlání spolu vezmeme. Až do svých čtrnácti let jsem si ten nápad ošklivil.

Když jsem však oslavil šestnácté narozeniny a Cassie patnácté, začal jsem svůj názor měnit.

Cassie byla hezká dívka, o něco menší než ostatní, a hodila se proto lépe ke chlapíkovi menší postavy jako jsem byl já. Měla hebké světlé vlasy a růžové tváře. Měla vlídnou povahu a na svůj věk byla velmi bystrá. Na mou otázku mi však nedovedla odpovědět, protože v té době žádný z nás nevěděl, co to jsou 'hanebnosti'.

Jednoho dne po večeři jsem si uvědomil, že se můj den odhodlání už bezprostředně přiblížil. Po jídle jsem vyšel nahoru do svého pokoje, a když jsem zaslechl, že kdosi vstoupil do domu, sešel jsem zase dolů, abych návštěvníka podle gil?adského zvyku pozdravil. Když jsem však došel ke dveřím místnosti, v níž byl náš krb, zaváhal jsem, protože jsem zaslechl hlas Zvěstovatele-Věčné-Moudrosti Scroobyho, jednoho z gil?adských Starších. Z náhlého popudu jsem couvl a ukryl se. Věděl jsem, že Scrooby nějak souvisí s mým dnem odhodlání, a byl jsem přesvědčen, že se dozvím víc, když nevyzradím svou přítomnost.

"Odpuštění a bratrská láska nechť pojí všechny pravověrné, bratře Whitby," řekl Scrooby. "Tvá cesta budiž vždy příjemná!"

"Zdraví a soulad tobě a tvému domu i všem, kteří jej obývají," odpověděl můj otec. "Tvůj život ať plyne v pokoji!"

Poté, co si Scrooby vyměnil stejný obřadný pozdrav i s mou matkou, zeptal se bez okolků otce:

"Bratře Whitby, je chlapec jménem Delegát-Prázdnosti doma?" "Ano. Odešel, aby mohl v osamocení důkladně proniknout k podstatě Pisma. Mám jej zavolat?"

"Až přijde čas, bratře Whitby. Nejprve si ty i já musíme promluvit o jeho budoucnosti, neboť mu nastal den odhodlání."

Přistoupil jsem blíž k pootevřeným dveřím. Pokračovali pak v rozhovoru teprve tehdy, až má matka odešla, načež se dlouho bavili o sklizni, o počasí a o epidemii ohrožující třetli. Konečně se Scrooby vrátil k vlastní záležitosti.

"Bratře Whitby, sdělil jsi již chlapci pravdu o jeho původu a ukázal jsi mu podivnou kolébku, která sestoupila z nebes, a záznam, který obsahovala?" zeptal se.

Pocítil jsem náhlý neklid a mysl mi zaplavil příval pochybností. Co měla být ta 'pravda o mém původu'? Že by Usilovný a Vytrvalost nebyli mými skutečnými rodiči a Gil?ad mou pravou vlastní?

"Ještě ne," řekl tiše Usilovný.

"Den jeho odhodlání se přiblížil. Musíš mu to říci před příštím východem měsíce."

"Stane se."

"To doufám, bratře Whitby," řekl Scrooby přísně. "Když jste si ty a sestra Vytrvalost ponechali dítě nalezené pod vaším krovem, vzali jste na sebe také tuto povinnost. Těšil jsi se dlouho z dítěte, jako kdyby to byl tvůj vlastní syn. Teď je z něj muž a ty mu musíš prozradit, jakým podivným způsobem přišel mezi nás, aby se mohl se znalostí věci odhodlat k rozhodnutí."

"Řeknu mu to," odpověděl Usilovný.

Nehlučně jsem se vytratil a vrátil se do svého pokoje. Dopadl jsem na lože s očima upřenými na oblohu, která se pomalu zatahovala. Říkal-li Scrooby pravdu - a gil?adský Starší nic jiného říkat nemohl - přišel jsem odtamtud, z

vesmíru, v podivné kolébce, která obsahovala tajemný záznam. Proč mi o tom nikdo nikdy neřekl? pomyslel jsem si a vyskočil jak náhlým vztekem vůči dospělým, kteří se proti mně spikli a tolik let mě ponechávali v nevědomosti. A co by se stalo, kdyby mi to řekli? napadlo mě po chvíli. Co bych mohl dělat? Co můžu dělat teď? Tam, kdesi ve vesmíru, jsem kdysi ztratil své skutečné rodiče a teď ztrácím ty, které jsem až dosud znal. Osoby, které mě milovaly a které se o mě staraly. Bylo toho moc najednou. Padl jsem zpátky na postel a myslel na Casii. Možná, že nám teď nedovolí, abychom se vzali. Možná, že budu muset odejít a vrátit se tam, odkud jsem přišel, ať už je to kdekoli. Ztratím všechny, které jsem měl rád, a budu vyhnán mezi chladné a nepřátelské hvězdy... mezi nimiž budu navěky bloudit bez domova, bez lásky...

Byl jsem tak zabrán do svých myšlenek, že jsem si přítomnost Usilovného uvědomil teprve tehdy, až promluvil:

"Vstávej, chlapče! Není dobré spočívat na loži dříve, než nastal čas spánku," řekl jemně.

A když jsem se zvedal, dodal:

"Pojď, projdeme se. Musím ti něco říci."

Venku mě zavedl za ohrady a stáje k malé kůlně, stojící na okraji jeho pozemků. Tato kůlna bývala vždy uzamčena.

Pokaždé, když jsem se na ni vyptával, odvraceli Usilovný a Vytrvalost oči a rychle začínali mluvit o něčem jiném.

"Jmenuješ se, chlapče, Delegát-Prázdnosti. Nikdy jsi nepřemýšlel o tom, proč jsme ti dali takové jméno?" zeptal se Usilovný při chůzi.

"Ne, otče. To jméno se mi líbí. Má nějaký význam, o kterém nevím?"

Místo odpovědi Usilovný zabručel a chvíli jsme pak šli mlčky. Nakonec se zeptal:

"Všiml sis, chlapče, že se nijak nepodobáš ostatním gil?adským mladíkům?"

"Ano, všiml."

"Všiml sis také, že se ostatní mladí lidé silně podobají svým rodičům, kdežto ty se od sestry Vytrvalosti a ode mne značně lišíš?"

"Toho jsem si také všiml," řekl jsem.

"A přece jsi se mě na to nikdy nezeptal."

Vyhýbavě jsem přisvědčil, že ne. Zamčená kůlna už byla na dohled před námi.

"Přišel čas, abychom si o těchto věcech promluvili," řekl Usilovný. Na okamžik zaváhal a pak pokračoval zlomeným hlasem:

"Promiň mi, chlapče, že jsem o tom s tebou nepromluvil dříve, ale nechtěl jsem v tobě ztratit syna."

"Ale já jsem tvůj syn," řekl jsem a napřáhl k němu ruce.

"Ovšem, že jsi, z každého hlediska jsi, s výjimkou jediného! Musíš si uvědomit, že dobrá sestra Vytrvalost tě nezrodila a že já tě nezplodil. Přišel jsi k nám jako dítě nebes."

Náhle ve mně vzkypěla nesmyslná naděje a já se pokusil usmát.

"Znám ty pohádky o zrození, otče, a znám také pravdu. Děti nepřicházejí z nebe."

Usilovný se na mě zadíval, rozesmál se, pak rychle zamrkal a rukávem si osušil oči.

"Ne, chlapče, to ne, ostatní děti nepřicházejí z nebe. Ale podívej se jen dovnitř a uvidíš."

Vyjmul klíč, odemkl kůlnu a její dveře otevřel dokořán.

Uvnitř stál při zdi stříbrný válec, téměř tak velký jako já. Ukázal na něj prstem.

"Přiletěl jsi v tomhle, právě na toto místo. Starší si to vyložili jako znamení a svěřili tě do naší péče až do dne tvého odhodlání. Ted' ta chvíle přišla."

Vběhl jsem dovnitř, strhl víko válce a spatřil malý postroj, velký právě tak, aby unesl děcko. Vnitřek kosmického člunu obsahoval mnoho složitých přístrojů, kterým jsem zdaleka nebyl schopen porozumět, ale mne zaujaly dvě věci. Na vnitřní straně víka byla destička s nápisem "Pendeltonská základna 106-22 LC" a na podlaze člunu ležel útržek papíru.

Dychtivě jsem jej uchopil a četl: "Narozen: 9/22-23/2607 GSC1.

Mezihvězdná nákladní loď Flanders; 6,8 násobek rychlosti světla, gravitace 0,314. Rodiče Malellan..."

Zbytek byl nečitelný a byl zakryt tmavou skvrnou, která mohla být od krve.

"Ted' tedy víš tolik, co my," řekl Usilovný.

"Nevím nic!" křičel jsem. "Slova a číslce! Co má celá ta mazanice znamenat?"

"Znamená to, že nepocházíš z Gil?adu. Rozhodneš-li se však v den

1 - Galactic Standard Calendar (zkráceně GSC), neboli standardní galaktický kalendář, je způsob určování času, který během nejstarší fáze kosmických výbojů zavedli osadníci ze Staré Země. Je založen na čtyřiašedesátihodinovém pozemském dni, jehož každá hodina se dělí na šedesát stejných částí zvaných minuty a každá minuta se dělí na šedesát shodných sekund. Stará Země obíhala kolem své mateřské hvězdy za 365.25 pozemských dní a tato doba se nazývala rok.

První osadníci tedy používali Galactic Standard Calendar. Ten umožňoval standardním způsobem datovat události, k nimž docházelo na planetách s rozmanitými dobami rotace a odlišnými dobami oběhu. Na každé planetě byl zaváděn vlastní kalendář, neboli planetary calendar (PC). Události na jednotlivých planetách proto byly označovány dvěma daty, kdežto události v kosmu se označovaly jediným datem GSC. Z tohoto důvodu není Dělové narození přiřazeno žádné planetární datum.)

odhodlání, že_ se navždy staneš jedním z nás, nikdo nebude proti tomu nic namítat. Člun zakopeme a zapomeneme na něj. Ani Starší, ani sestra Vytrvalost, ani já se už o tom nikdy nezmíníme. Oženíš se se sestrou Cassii a budeš žít jako můj syn na pozemcích, které budou přiléhat k mým polnostem."

"Budu si ale stále vědom toho, že nepocházím z Gil?adu!" Usilovný mě objal kolem ramen a odvedl do kůlny. "Tvé tělo se, pravda, nezformovalo na Gil?adu, vyvíjela se tu však tvoje duše a tvá povaha. A to jsou ty nejdůležitější vlastnosti

člověka. Za svítání se vydáme ke Starším a oznámíme jim, že jsi odhodlán se rozhodnout."

"Jsem tedy připraven?"

"Ano. Starší ti zodpoví všechny otázky týkající se našich zvyků a naší víry. Odpřísáhnou, že s tebou budou mluvit upřímně a že ti nic nezamlčí. Až budeš spokojen, vrátíme se. Na období setí se uchýlíš do ústraní a všechno si promyslíš. Potom se rozhodneš, zda zůstaneš s námi nebo odejdeš."

"Zůstanu," řekl jsem pevně.

Usilovný potřásl hlavou.

"Chvilé pro toto rozhodnutí náleží budoucímu času."

"Zůstanu a ožením se s Cassií."

"To nás bude těšit."

"Mohu si s ní o tom všem promluvit?" zeptal jsem se a ukázal na kůlnu.

"Neradím ti to, ale zakázat ti to nemohu. Nastal den tvého odhodlání. Běž za ní, chlapče, a jednej, jak sám nejlépe uznáš."

Políbil jsem ho, poděkoval, nacpal si do kapsy kousek papíru s tajuplnou zprávou a zamířil přes pole k Hammersmithově farmě. Na můj signál Cassie vyšla ven a odebrali jsem se na naše oblíbené místo, abychom si promluvili o budoucnosti a o mé minulosti. Nebyla ani tak překvapena, jak jsem se domníval.

"Hned, jak jsem tě poprvé uviděla, bylo mi to jasné. Víš, milý Dele, ty jsi tak odlišný od ostatních," řekla s úsměvem.

"Jsem mnohem menší, to je pravda..."

"Ale také rychlejší!"

"A nejsem tak urostlý jako Pracant-za-Slávu Dimbleby..."

"Jsi ale desetkrát obratnější!"

"Nedovedu pást trettly tak dobře jako..."

"Jsi lepší člověk než všichni ostatní. Oh, Dele, milý Dele, rozhodni se, že tu zůstaneš a že se se mnou oženiš!"

Vzal jsem ji do náruče a vážněji políbil; pak jsem ukryl obličej v jejích hebkých, libě vonících vlasech. A tak jsem postupně z myšlenek odháněl stříbrný válec, podivné poselství a všechny další otázky, které mě tak krutě sužovaly. Věděl jsem, že této noci se pečetí má budoucnost.

Tak tomu také bylo. Jenže docela jinak.

2.

Na Gil?ad přicházejí Daltrescanové. Jsem odloučen od Cassie.

Zůstali jsme dlouho bez slova, přitisknutí jeden ke druhému, zatímco nad námi jasně svítil měsíc. Náhle se mě zmocnil neklid. Měl jsem vynikající sluch a postřehl jsem lehký šramot, který mi připadal neobvyklý.

"Cassie," zašeptal jsem, "kolem nás jsou nějací lidé."

"Já nic neslyším."

"Já ano; postupují mezi stromy, které nás obklopují."

"Slyšela jsem, že když pro některého muže nastane den odhodlání, zkoušejí často ostatní chlapci z vesnice, jak je odvážný," řekla a s obavami na mne pohlédla.

Zalichotilo mi, jak vhodně zvolila výrazy 'muž' a 'chlapec'. Sklonil jsem se, sebral hrst kamínků a vzal jsem ji pak za ruku.

"Na téhle straně nikdo není," řekl jsem potichu. "Pojď se mnou až k ohbí stezky a pak se rychle vrať domů."

"Hnuší se mi, že tě mám opustit, Dele."

"Já utéci nemohu a nechci ani, abys byla raněna."

"A co ty?" zeptala se.

"O mne se neboj. Viděla jsi přece, jak si s ostatními hrají na kameny. Takže oni jsou ve větším nebezpečí než já."

Došli jsme k ohbí stezky. Ted' jsem je slyšel zřetelně; bylo jich osm, snad i víc, a nemotorně postupovali houštím.

Narychlo jsem Cassii políbil a řekl:

"Ted' rychle utíkej a nezastavuj se."

Zatímco Cassie spěchala domů, vklouzl jsem do stínu a čekal, až se ukáží mí pronásledovatelé. Připravoval jsem se, že je náležitě překvapím a byl jsem si jist, že nakonec skončí plní modřin a s prázdnýma rukama. Nalevo se ozval hlasitý praskot a po něm proud slov, která se na Gil'adu dají zaslechnout jen zřídka. Začínal jsem se divit. Tohle nebyli hoši z vesnice. Číhal jsem s kamenem v ruce.

Z lesa vystoupily dvě postavy, ozářilo je světlo měsíce a mně se hrůzou zastavilo srdce. Měly na sobě kožené kabátce pobité železnými pláty a na nohou těžké boty. Byli to svalnatí muži, dvakrát vyšší než já, a jejich býčí šíje nesly velké rozčuchané hlavy. Každý nesl bodec s dlouhou špicí. Nebyli to žádní šprýmaři z vesnice, byli to Daltrescanové, galaktičtí obchodníci s otroky. Už jednou za mého života přišli na Gil'ad, když jsem byl ještě děčko, a odvezli čtyřicet chlapců a dívek. Prodali je na jiných světech těm, kdož se dopouštějí odporných hanebností. To slovo mi ted' samo vytanulo na mysli a naplnilo mě strachem. Ten se však brzy změnil v odhodlání. Cassii nedostanou, i kdyby mě to mělo stát život.

Oba obchodníci s otroky o překot diskutovali a brzy se k nim připojil třetí. Nově příchozí ukazoval prstem na cestu, po které se dala Cassie, a všichni tři se pustili za ní. Slyšel jsem, jak přicházejí další.

Vzal jsem to zkratkou mezi stromy a počkal si na ně u stezky. Když přiběhl první otrokář, hodil jsem mu hůl mezi nohy a on upadl na hlavu. Druhý, který běžel těsně za ním, do něj narazil a natáhl se do šterku. Třetí se po mně vrhl, v lese jsem se mu však ztratil. Zvedli se a začali mě pronásledovat.

Na Cassii ted' zapomněli. Byla zachráněna a já se mohl starat jen sám o sebe. Les jsem znal dobře a byl jsem přesvědčen, že jim i uniknu. Byli velcí a těžcí a reagovali pomalu; já byl naproti tomu malý a rychlý. Navíc jsem dobře znal terén. Tři jsem omráčil kameny, které jsem po nich házel vši silou, ale z rámusu, který dělali, jsem zjistil, že je jich mnohem víc, než jsem si původně myslel. Obklíčili mě ze všech stran a kruh kolem mne se postupně zmenšoval.

Když se tak ke mně přibližovali, ukryl jsem se za poražený strom. Jeden Daltrescan prošel kolem mne, aniž mě zpozoroval; počkal jsem, až se vzdálí, a pak jsem vyrazil do bezpečí. Netušil jsem však, jak jsou mazaní. Kruh, který mě obklopoval, byl dvojitý a já vrazil rovnou do dalšího otrokáře. Chytil mě pod krkem a veškeré mé úsilí osvobodit se bylo marné. Vypadl mi poslední kámen a já zůstal bezmocný.

Pručce mnou trásl a přivolal své společníky. Když se kolem nás všichni shromáždili, mrštil mnou o zem. Než jsem se stačil postavit, začali mě všichni kopat a do mých zad a nohou bušili svými těžkými bodci.

Má poslední myšlenka, než jsem ztratil vědomí, patřila Cassii.

3.

Můj první zápas a jeho následky.

Probudil jsem se na hromadě smrdutých hadrů v temném pokojíku, páchnoucím omastkem a potem. Jeden Daltrescan mě píchal bodcem do zad a křičel:

"Vstávej, ty nedorostlý bzzite! Na svou cestu si musíš vydělat!"

I když mě všechno bolelo, pokusil jsem se vstát. Měl jsem tělo samou ránu a modřinu a ze všech míst mi vystřelovala bolest. Jedno oko jsem měl naběhlé a horní ret mi opuchl. V místě, kde mi na pravou ruku dopadla těžká Daltrescanova bota, jsem měl krvavé odřeninny.

"Vodu, prosím vás, vodu!" chroptěl jsem.

Měl jsem vyschlé hrdlo a v ústech odpornou pachut' krve.

Obchodník s otroky mi vrazil pohlavek, chytil mě za rameno a strčil do úzké a špatně osvětlené chodby. Pícháním mě popoháněl k rychlejšímu pohybu.

"Svou vodu si budeš muset odpracovat, ty prohnaný vrhači kamenů z Gil'adu! Kvůli tobě jsme přišli o hezkou urostlou dívku, která by nám na Barbary vynesla jmění. To tě přijde draho!"

Takže Cassii se podařilo utéci. Unikla něčemu mnohem horšímu, než jsem si původně představoval. Barbary bylo

místo, o kterém se na Gil?adu mluvívalo jen zřídka: byla to planeta rozkoší a nepopsatelných hanebností. To, že jsem Cassii uchránil před takovým nebezpečím, bohatě vyvážilo rány, které jsem dostával; a nejen rány, ale i vše ostatní, co pro mě mí únosci uchystali. Cítil jsem, že vydržím všechno a své rozbolavělé tělo jsem posílil slovy Usilovného: "Na toho, kdož bojuje s bytostmi zaprodanými zlu, přechází veškerá síla. Vítězí, i když strádá, a i když podlehně mocnému zlosynovi, pozvedá se nad něj, neb velká jest síla spravedlivého."

Často jsem slýchal, jak Usilovný cituje tento žalm a já teď prověřoval jeho platnost. Nežebrouil jsem už o vodu ani o nic jiného.

Stal se ze mne pomocník v jídelně otrokářské lodi. Byla to těžká a špinavá práce, neboť Daltrescanové byli žrouti, a když odcházeli z jídelny, byly stoly, zdi i podlaha zašpiněny zbytky jídla a rozlitými nápoji. Musei jsem všechno dokonale uklidit a lodní kuchař mě povzbuzoval kopanci a bodlem tak dlouho, dokud nebyl s mou prací spokojen. Nic jsem neřikal, zato jsem ale pořádně poslouchal, protože jsem neměl nejmenší tušení o cíli naší cesty, ani o tom, jak dlouho potrvá. Rozhodl jsem se však, že ať se dostanu kamkoli, najdu si už způsob, jak se vrátit domů, a toto rozhodnutí mi pomáhalo snášet ty strašlivé dny.

Svou práci jsem dělal dobře, rány se mi hojily a kuchař mě stále více nechával na pokoji. Naučil jsem se jména všech členů posádky a co bylo důležitější, odhalil jsem postupně rozpory a spojení uvnitř mužstva. Většina obchodníků s otroky byla oddána veliteli, zavalitému a prosedivělému surovci jménem Gree; existovala však další strana vedená otlešeným obrem, který se jmenoval Agarix. Ten často Greea v jeho nepřítomnosti kritizoval, když se však velitel na něj upřeně zadíval, byl plný úcty. Gree byl zamlklý a mrzutý muž a já nikdy nezjistil, zda o Agarixových řečech a piklech něco ví. Nedával na sobě nic znát, nicméně všechno a všechny bedlivě sledoval. Nijak by mi nezlomilo srdce, kdyby se všichni otrokáři navzájem do jednoho povraždili, věděl jsem však, že by to pak pro mě bylo ještě horší. Ostatní vězňové, které jsem měl také za povinnost živit, byli většinou farmáři tak jako já, pasáci trettlů, horníci nebo řemeslníci. Byli to zkrátka muži, pro které kosmická loď, stejně jako pro mne, byla španělskou vesnicí. Bez Daltrescanů bychom byli vydáni na milost a nemilost vesmíru a nadosmrť bychom bloudili mezi neznámými hvězdami. Kvůli zisku nechávali naživu nás a my jsme naopak potřebovali je, abychom přežili.

Když jsem sloužil už devátý týden, pustili se jednou během jídla Gree, Agarix a sedm dalších členů posádky do diskuse o našem přistání a o prodeji zajatců. Pokračoval jsem nenápadně v práci, roznášel jsem rychle mísy trettlího masa a poháry svařeného scoofu, hustého a černého nápoje. Ale ani slovo mi neuniklo.

"Za toho silného havíře a za pasáky dostaneme nejlepší cenu na Tarquinu VII," řekl Gree. "Ostatní muže si ponecháme až do Keplerova systému a ženy prodáme na Barbary."

"Není třeba vozit všechny ženy až na Barbary," řekl jeden z Agarixových přívrženců.

"Proč ne?"

"Ženy se používají i v arénách a my máme pár takových, které nestojí za to, abychom je vezli až na Barbary. Můžeme je vyložit na Tarquinu a cestou chytit nové."

Gree nesouhlasně zakroutil hlavou. "Na Barbary potřebují všechno, co jsme jim schopni dodat. Dostaneme tam dobře zapláceno."

Zatímco Gree mluvil, přecházel jsem za Agarixem, který mě náhle chytil pod krkem a přitáhl ke stolu.

"A co uděláme s tímhle tichošlápkem? Bez něho bychom mohli na Barbary dodat o jeden rozkošný kousek navíc. Ta holka by nám zaplatila náklady za celou tuhle cestu."

"Už se stalo. Prodáme ho na Kepleru. Potřebují tyhle malé chlapce pro práci v dolech," řekl Gree.

"Měli bychom si ho nechat až na Barbary. Místo té jeho štetky. Mnoho stárnoucích manželek obchodníků by nám dobře zaplatilo za to, že si mohou dopřát pážátko, jako je tenhle hezoun z Gil?adu."

"Mnoho stárnoucích obchodníků také," dodal druhý a všichni se z plna hrdla rozesmáli.

Všichni kromě Greea, který se ani nepohnul a upřeně hleděl na svého soupeře.

"Dodáme ho na Kepleru," trval na svém Gree.

"V dolech jeho nadání přijde nazmar," odušil Agarix a stále mi svou velkou rukou svíral hrdlo. Otočil se ke mně a řekl:

"Pověz nám něco o svých kouscích, hošánku. Jak že se to jmenuješ? Delegát-Prázdnoty, že? No tak, řekni nám, kdo tě delegoval k těm gil?adským hnojařům s plochýma nohama?"

"Nikdo," odpověděl jsem.

Nesl jsem plný pohár scoofu a bolestí, kterou mi působilo Agarixovo sevření, jsem už už na sebe převracel vřelou tekutinu, snažil jsem se však nedat na sobě nic znát.

"Nikdo? No tak, usmrkanče, tady jsi ve společnosti správných chlapů. Tu noc, co jsme tě zajali, jsme viděli tu tvou slepičku. Sázm se, že jsme tě vyrušili právě v nejlepším, co říkáš? Smůla, že se vypařila," řekl, odstrčil mě stranou a otočil se ke svým společníkům. "Mně by se také líbilo si s ní něco užít. Co na to říkáš, d'áblíku s uhýbavýma očima?"

Otočil se ke mně a já mu vychrsl vřelý scoof přímo do obličeje. Okamžitě jsem si uvědomil, že to bylo nesmyslné gesto, rovnající se sebevraždě, v té chvíli jsem však o tom tak neuvažoval. Jeho slova ve mně vyvolala chuť jej zabít a pohár se scoofem byla jediná zbraň, kterou jsem měl po ruce.

Agarix zařval vztekem a bolestí a vyskočil. Divoce se po mně rozehnal a jeho pěst by mi určitě - kdyby mě zasáhla - zlomila vaz, já se však rychle sklonil a vyhnul jsem se jí. Jeden z jeho společníků mě pak zezadu chytil za ruce; jakmile jsem byl zneškodněn, vytáhl Agarix nůž.

"Nikdo se dosud neodvážil pozvednout ruku proti Agarixovi a žádný trettí syn ze zapadlé planety nebude žít tak dlouho, aby se něčím takovým mohl vychloubat. Rozřežu tě, ty smrade, jako půlku haxopoda a až..."

"Počkej, Agarixi," prohodil Gree, a ten překvapeně zmlkl. "Pusť toho kluka!"

Mé paže byly najednou volné.

"Nepleť se do mých věcí," odušil Agarix. "Mám právo se pomstít."

"Jistě, Agarixi. My ale máme právo se pobavit," dodal Gree. Odebral nůž jednomu ze svých lidí a hodil mi ho k nohám. "Tu máš, hošánku, a ukaž nám, zda jsi muž!"

Agarix se pohrdavě zasmál a rozhlédl se po svých společnících. Náhle se na mě vrhl a čepel jeho nože protřela vzduch v bleskovém oblouku. Proletěl jsem mu pod nohama, sebral zbraň a postavil se mu tváří v tvář. Často jsem míval v ruce nůž, ale dosud nikdy jsem s ním nemusel hájit svůj život. Bojové dýky Daltrescanů byly větší a těžší než farmářské nože. Byly to skvělé zbraně, dokonale vyvážené a já okamžitě pocítil naprostý soulad se zbraní. Musel jsem ji držet oběma rukama a Agarix se poškleboval tomu, jak jsem slabý. Víc mi ale vadila má nezkušenost, která mi nedávala velkou naději. Prostředí, v němž probíhal můj první zápas, však pramálo nahrávalo mému protivníkovi. Jídelna byla malá a přelidněná. Agarix mě proto nemohl přemoci pouhou silou. Mohl jsem kroužit kolem stolu, skočit na něj nebo se pod ním ukrýt, a tak uhýbat jeho divokým útokům. Úhybné manévry představovaly mou jedinou šanci. Ty však nebudu moci provozovat donekonečna a pak bude mít šanci zase on. Snažil jsem se na to nemyslet. Má-li mi spravedlnost dodat nezbytnou sílu, jak se o tom často zmiňoval Usilovný, měla by si pospíšet!

Každopádně jsem byl ozbrojen a mohl se volně pohybovat. Mám-li zemřít, zemřu v boji a ne jako zvíře poražené někde na dvorku. A Agarix mě stále ještě nedostal.

Protivník na mě útočil a já klíčkoval a točil se, abych se mu vyhnul. Zdálo se mi, že to trvá nekonečně dlouho, i když naše střetnutí nezabralo více než minutu. Když skončilo, na stole se ještě kouřilo z rozlitého scoofu, který to všechno způsobil.

Při jednom útoku, kdy mi mířil na krk, mě Agarix přinutil couvnout ke stolu. Rychle jsem si dřep, dopadl na podlahu a několikrát se pod stolem převalil. On mě však už na druhé straně čekal a chtěl mě probodnout rychlým pohybem pravé ruky. Zlomek vteřiny jsem zaváhal a Agarix padl vpřed, jak jej vymrštil vlastní rozmach. Na vlhkém povrchu stolu mu tělo sklouzlo a objevilo se mi nad hlavou. Má ruka se vymrštila vzhůru, nůž jakoby sám od sebe vyskočil a jeho čepel se až po rukojeť vnořila do chlupatého hrdla. Vyrazil přidušené zachrčení a do očí mi vystříkla jeho krev. V příštím okamžiku mu zbraň vypadla z ruky a znehybněl. Velká hlava s otevřenýma očima mu bezvládně klesla, svalnaté paže volně visely až k zemi. Krev mu zaplavila tvář, vtékala do nosních dírek a začala pomalu vsakovat do vlasů.

Agarix byl mrtev. Ležel na špinavém stole v odporné otrokářské kosmické lodi a jeho krev mi lpěla na rukou. Je pravda, že to byl obchodník s otroky, krutý a nelítostný Daltrescan, galaktický vyvrhel. Byl by ze mne zaživa stáhl kůži a podrazil by si jí své hnusné boty, byl to však přece jen živý člověk a já ho zabil. Znechuceně jsem vylezl zpod stolu a zkrvavený nůž upustil Greeovi k nohám.

Zvedl jej, otřel o stehno a hodil majiteli.

"Dobrá práce," řekl. "Půjdeš na Tarquin VII. Udělají z tebe skutečného bojovníka. Teď to tady všechno uklid."

Dva otrokáři odtáhli Agarixovo tělo k přechodové komoře. Ostatní se vytratili jeden po druhém, aniž by mně nebo Greeovi věnovali jediný pohled. Vzal jsem si vědro a hadr a dal se do práce.

4.

Nabídnou mě Raphanusovi. Gree na mě vsadí.

Tři týdny poté kosmická loď Daltrescanů přistála na Tarquinu VII a nás dvanáct zajatců, spoutaných řetězy, odvedla silná stráž k prodeji. Klopýtali jsme tak rychle, jak nám to dovolovaly spoutané nohy a svíjeli se bolestí pod ranami bodců. Žasl jsem nad množstvím lidí a podívoval se nádherným stavbám, které se tyčily všude kolem mne. Poprvé v životě jsem byl na cizí planetě a všechno tu bylo naprosto odlišné od prostých stavení a malých vesnic na Gil'adu. Ulice byly dlážděné a domy, některé i desetkrát vyšší než člověk, byly také z kamene. Zářily v paprscích slunce, které svítilo na modrém bezoblačném nebi. Lidé byli všude. Během prvních minut na Tarquinu VII jsem spatřil víc lidí než za celý svůj život na Gil'adu. Všechn ten hluk a pohyb, všichni ti lidé, divoké barvy a podivná vozidla, to vše mě trochu děsilo. Potom ale zvědavost zvítězila nad strachem. Nakonec převládl pocit úlevy, že jsem konečně z kosmické lodi venku. Všiml jsem si, že Tarquiňané byli v průměru menšího vzrůstu než Daltrescanové a nepřipadali mi ani tak špinaví. Považoval jsem to za příznivé znamení.

Zavedli nás do rozlehlé budovy a nastrkali po jednom do klecí. Mezi nimi procházely stráže, aby nám zabránily domlouvati se. Přinesli mi jídlo. Když jsem se najedl, snažil jsem se získat nějaké informace od stráží, ale marně. Natáhl

jsem se tedy na podlahu klece a usnul. Nechtěl jsem tím dávat najevo, jak jsem statečný. Byl jsem jen zcela vyčerpán. Vzbudil jsem se tak, jak jsem si zvykl budit se během posledních měsíců: s bodcem mezi lopatkami a s doprovodem nadávek a výhrůžek. Vyskočil jsem; před mřížemi stál Gree se skupinou Tarquiňanů. Všichni byli menší než on a vypadali zcela odlišně. První, co mě napadlo, byla pasáž z kapitoly Zlořečení a já v duchu jasně slyšel hlas Usilovného, jak odřikává: "Prokleti buďtež ti, kteří svá těla napouštějí voňavkami a potírají oleji, kteří se odívají do jemných šatů a zdobí nicotnými cetkami, běda těm, kteří tráví své životy v honbě za přepychem!" Mimoděk jsem zašeptal odpověď: "Běda jim!"

Jeden z Tarquiňanů, postarší muž vznešeného chování, lépe oblečený než ostatní, přistoupil, aby si mě dobře prohlédl. Když uspokojil svou zvědavost, obrátil se ke Greeovi a řekl slabým a unylým hlasem:

"Je to velmi sympatický jinoch, pane Gree, i když je strašně umazaný. Byl jsem na něj zvědavý -, sám ale dobře víte, že to není nic pro mě. Mohli bychom jej dát koadjutoru Auloedusovi, ale předtím by se měl dobře umýt."

Přiložil si k nosu příjemně vonící kuličku, kterou měl zavěšenou na jemném řetízku na zápěstí, a vybraně k ní přivoněl. "Rád bych, abyste vždy poněkud upravil vzhled svého zboží, než je sem přivedete, pane Gree," pravil s výrazem strojeného znechucení.

Většinu toho, co říkal, jsem rozuměl. Mluvil, stejně jako Daltrescanové, řečí, která se silně podobala jazyku, jímž jsme hovořili na Gil?adu. Občas se sice vyskytlo slovo nebo výraz, který jsem neznal, jeho smysl jsem však pochopil ze souvislosti. Rozhovor jsem proto sledoval bez potíží. Tarquiňan ani Gree si, při řeči netykali tak, jak jsme na to byli zvyklí na Gil?adu, kde se každá rozmluva podobala četbě Knihy o putování. Vcelku mi jejich způsob mluvy připadal jako degenerovaná verze mého rodného gil?adského jazyka, každopádně jsem jim však rozuměl a mohl se tak dozvědět, co se mnou bude.

"Můžete ho použít i jinak," řekl Gree.

"Skutečně?"

"Například v aréně."

Tarquiňan zvedl obočí, potom se usmál a pokýval hlavou.

"Jako všichni Daltrescanové, i vy, pane Gree, máte naprosto primitivní smysl pro humor. Tahle umazaná troska by v aréně neměla o nic lepší vyhlídky než v kleci snargraxů."

"Pamatujete se na Agarixe?" zeptal se Gree.

"Na toho úděsného surovce?" Tarquiňan se znechuceně ušklíbl a přiložil si k nosu voňavou kuličku. "Jsem vám velmi povděčen, že jste jej protentokrát nechal na palubě. Hnusí se mi."

"Agarix se teď vznáší někde tam nahoře s podřiznutým hrdlem," řekl Gree a divoce se ušklíbl.

"Co naplat. Galaxie je na tom den ode dne lépe! Takže vám nakonec došla trpělivost?"

"Ano. Dal jsem nůž tomuhle bziztovi a ten vyřídil Agarixe v poctivém boji."

Tarquiňanův výraz se náhle změnil.

"Mluvte chvíli vážně, pane Gree, buďte tak laskav!"

"Žádnou legraci si nedělám, Raphanusi. Tenhle kluk se pro arénu narodil. Jen si představte, kolik vám vynese, když ho necháte bojovat se Skeggjattem nebo s Thorumbianem! Na prvních třech zápasech můžete vydělat celé jmění."

"Za dvacet vteřin bude po něm, pane Gree. Musím dbát na svou pověst a nemohu proto posílat do arény malé chlapce, aby bojovali s dospělými," řekl Raphanus hrdě.

"Zkuste to."

"Ale, pane Gree, přestaňte s těmi nesmysly!"

Gree vyjmul z tuniky sáček a vytáhl z něj pět lesklých krychlí, každou o hodnotě jednoho armstrongu. Podal je Raphanusovi se slovy:

"Tohle jste zaplatil za jednoho pastevce. Sázím se o tuto částku, že tenhle mladík ve dvou zápasech ze tří porazí trenéra. Vsadte se."

"Přijímám sázku v hotových penězích včetně otroka," řekl Raphanus. "Vyhraje-li, dám za něj tolik, co za pastevce. Prohraje-li, dostanu jej zdarma."

"Souhlasím."

"Výborně, pane Gree. Dělán to jediné proto, abych vám dal ponaučení."

Raphanus se otočil ke svým sloužícím a řekl:

"Běžte pro tréninkové nože. Zanešte do lóže pro diváky polštáře a občerstvení. Potom jej umyjte, naolejujte a postarejte se, ať vypadá slušně. Zápas začne za hodinu."

Vyndali mě z klece a zavedli do malé místnosti, uprostřed níž byl bazén naplněný teplou vodou. Po všech těch týdnech strávených na palubě otrokářské lodi jsem se už skutečně potřeboval umýt a dva sloužící mě museli tahat z vody, aby mě vůbec mohli utírat.

"Odkud přicházíte, mladíku?" zeptal se nejstarší sloužící, když mě utíral.

"Má vlast leží na Gil?adu."

"O Gil?adu jsem kdysi slyšel. Před několika lety nám obchodníci s otroky přivezli náklad, který, tuším, pocházel z Gil?adu. Byli to silní a statní junáci, v aréně však byli slabí. Lidé jsou tam silně pobožní, nemám pravdu?"

"Jsou, pravda, zbožnější než Daltrescanové."

"To není tak těžké. Jakým způsobem válčíte na Gil?adu?"

"Neválčíme. Já ani dobře nevím, co to válčení je. Slyšel jsem už o tom mluvit, smysl toho slova mi však nikdo nevysvětlil."

Druhý sloužící, který během našeho hovoru přinesl nádobu s olejem, ji postavil na zem a obrátil se ke svému společníkovi.

"Já ti to říkal, už když sem přišli poprvé, jen si vzpomeň. Řekl jsem, že tihle lidé nemají žádnou válečnou tradici.

Raphanus jen zbytečně vyhazuje peníze."

První sloužící pokrčil rameny a poznamenal:

"Neslyšel jsi snad, co tenhle ten provedl?"

Druhý se na mě upřeně zadíval a zeptal se:

"Opravdu jsi zabil Agarixe?"

"Ano."

"V poctivém boji?"

"Ano, v poctivém boji. Měl jsem..."

Chtěl jsem říci, že jsem měl štěstí, když jsem však spatřil, jak se oba sloužící zatvářili zděšeně, zarazil jsem se a zkusil to jinak.

"Byl jsem vyprovokován. Urazil jednu ženu a já ho ztrestal."

"Často jsi bojoval na Gil'adu?"

"U nás tyhle věci neděláme."

"A přesto jsi porazil Agarixe," řekl první sloužící.

"Agarix byl pomalý a nešikovný. Bojoval neopatrně," poznamenal jsem s opovržlivým a nenuceným výrazem starého veterána.

"No, teď budeš muset bojovat s Loripesem. Ten není ani pomalý, ani nešikovný, a dokonce ani neopatrný," odpověděl a začal mi olejem natírat záda a ramena.

Během masáže upozornil svého pomocníka na to, jak mám vyvinuté svaly.

"Na své mládí jsi pěkně svalnatý. Na Gil'adu jsi asi musel tvrdě pracovat," řekl mi.

"Ano."

"Loripes je také hezky svalnatý a navíc má zkušenosti. Dělá trenéra už tři roky. Pro tak malého chlapce to bude velmi těžký zápas," navázal druhý. "Jak že se jmenuješ?"

"Del," odpověděl jsem.

Mezi vybranými a melodickými jmény Tarquiňanů, která jsem až dosud zaslechl, by mé pravé jméno znělo nevhodně, a proto jsem udal jen jeho zdrobnělinu.

"Uvědom si ale jedno, Dele: porazíš-li Loripese, dají tě do arény. Prohraješ-li, pošlou tě koadjutoru Auloedusovi. Je to bohatý muž a jeho otroci mají, pokud ho poslouchají, docela dobrý život," řekl první sloužící.

"Po čase ti mohou třeba dát i manželku. V Auloedusově domě můžeš prožít dlouhý a šťastný život," dodal druhý.

"Naproti tomu v aréně můžeš zemřít už při prvním zápasu."

"Už při tomhle?" zeptal jsem se.

"To ne, tohle je zkouška zručnosti. Budete mít tréninkové nože. Jenže v aréně jsou zbraně skutečné a bojuje se tam na život a na smrt."

"Asi bych se měl té aréně raději vyhnout," poznamenal jsem.

"To ano, samozřejmě," odpověděl. Chvilí přemýšlel a pak dodal:

"Ovšem v aréně se dá někdy vydělat jmění a dokonce získat svoboda."

"To se ale stává jen zřídkakdy," řekl druhý.

"Ale stává se to," prohlásil první.

"Jak se dá v aréně získat svoboda?" zeptal jsem se.

"Získá ji ten nejlepší. Zdejší obyvatelé zápasy vášnivě milují, mají svá oblíbená mužstva a své šampióny. Při velkých svátcích obvykle žádají pro svého oblíbence svobodu. Před takovým požadavkem musejí ustoupit i tak mocní páni jako je Raphanus."

"Stává se to ale jen zřídka," navázal druhý sloužící. "Lepší je dlouhý život v Auloedusově domě než krvavá smrt v aréně."

"Lepší je svoboda," řekl jsem.

"Možná. Záleží to na tobě, a porazíš-li Loripese..."

Natáhl mi úzké kalhoty a nízké pružné boty.

"Dostaneš tuniku, zničím-li ti staré šaty. Jdu je proto spálit. Chceš si z nich něco ponechat?"

"Nic," řekl jsem. Pak jsem si vzpomněl na papír, který jsem měl u sebe tu noc, co mě zajali. "Vlastně ano, počkej... v kapse mám kousek papíru."

"Tenhle?" řekl sloužící a ukázal mi útržek.

"Ano, pohlídej mi ho."

5.

Můj druhý zápas, Loripes je překvapen a já získávám přítele.

Dooblékl jsem se a sloužící mě odvedli temnou a chladnou chodbou k mříži, za kterou bylo malé ohrazené prostranství. Tam už čekali dva Tarquiňané. Nad námi se v lóži pohodlně uvelebili Gree a Raphanus.

Loripese jsem poznal na první pohled. Byl to ten větší a mladší z obou. Mohlo mu být asi o deset let víc než mně a jeho postava byla velmi působivá. Když nedbale shodil tuniku a předal ji svému pomocníkovi, rozehrál přitom každičký sval svých paží a trupu. Uvědomoval jsem si, že tenhle zápas bude mnohem obtížnější než mé střetnutí s těžkopádným Agarixem. Také jsem si stáhl tuniku a napjal svaly, jak jen to šlo, ale nikoho jsem tím neohromil. Muž, který doprovázel Loripese, mi dal znamení, abych přistoupil.

"Půjde o poctivý boj vedený pouze noži, sečnými a bodnými zbraněmi," řekl mechanicky. "Bude se bojovat na dva vítězné zápasy ze tří. Vykřiknu-li 'zásah', odstoupíte, aby se provedla kontrola. Někaké dotazy?"

Loripes se neuráčil odpovědět a já neměl nejmenší tušení, na co bych se tak asi mohl zeptat. Rozhodčí nám každému podal zvláštní zbraň. Ostří a špiče byly vyrobeny z poddajné barevné hmoty; špička byla černá a ostří po celé délce zelené. Byly to tréninkové nože, pro které Raphanus předtím poslal, zkonstruované tak, že místo rány zanechávaly barevnou značku. Vydechl jsem úlevou. Přes sluhovo ujišťování jsem se přece jen obával nejhoršího.

"Někaké problémy?" zeptal se rozhodčí.

"Všechno v pořádku," odpověděl jsem s úsměvem.

"Myslíš, že to bude někaká zábava?" řekl Loripes.

"Jsem jenom rád, že to pro žádného z nás neskončí nešťastně."

"Tak začneme," obrátil se Loripes k rozhodčímu.

Ten nás nechal poodejít několik kroků od sebe a ustoupil stranou. Zvedl ruku, chvíli ji držel ve vzduchu a pak vykřikl: "Do střehu!"

Loripes se na mě vrhl jako blesk, ťal zdola nahoru a pak svůj střemhlavý útok znásobil mávnutím do strany. Když jsem uhýbal, pokusil se mě zasáhnout rychlým pohybem zpět. Chybil jen o vlasek. Otočil se kolem své osy a znovu zaútočil. Varěně nebylo nic, za co bych se schoval, a tak jsem musel rychle uskakovat; mnohem rychleji, než bych předpokládal, že dokážu.

Stále jsem uhýbal a kroužil kolem Loripese a útočil na něj jen váhavě a zřídka. To stačilo k tomu, že nemohl zápas vést podle svých představ. Byl nucen myslet nejen na útoky, ale také na obranu. Tak jako při zápase s Agarixem, i teď jsem vědomě jednal v několika rovinách. Pohyboval jsem se automaticky, instinktivně, jako kdyby mé tělo přesně vědělo, co má dělat, zatímco jsem si v duchu pohrával s rozmanitými plány obrany a útoku. Část mého vědomí současně po celou tu dobu zůstávala stranou, pozorovala zápas a s nadhledem posuzovala každý úder.

Loripes se ke mně přiblížil a několikrát mávl nožem ve vodorovném směru způsobem, jemuž jsem se vyhnul jen s velkými obtížemi. Okamžitě jsem pochopil, co má v úmyslu, a nechal jsem se zatlačit téměř až ke zdi. Naznačil seknutí směrem dolů, pak ale prudce otočil zbraň vzhůru a pokusil se o výpad na hrdlo. Já se však rychle skrčil a zasáhl jej přesně pod hrudní kosti.

"Zásah," vykřikl rozhodčí.

Odstoupili jsme od sebe a rozhodčí si prohlédl skvrnu na Loripesově hrudi.

"První bod pro vyzývatele. Smrtelná rána. Trváš na odvetě?" zeptal se Loripese.

"Přijímám."

"Souhlasíš?" zeptal se mě.

"Ano," řekl jsem a předpokládal, i" právě takovou odpověď ode mne očekávají.

"Jeden vítězný zápas ze tří pro vyzývatele," zvolal pro informaci přihlížejícím.

Gree se zlomyslně zasmál. Raphanus pokývl směrem k němu zdvořile hlavou, přičichl k voňavé kuličce a dal znamení rozhodčímu.

Ten znovu zvolal: "Do střehu!"

Tentokrát se ke mně Loripes blížil opatrněji. Neútočil jsem a nutil jej, aby vyvíjel iniciativu; přitom jsem studoval každý jeho výpad a připravoval si protiútok. Jakmile zaujal postavení pro stejný dvojitý úder jako na začátku, pustil jsem si jej víc k tělu, pak jsem uskočil stranou a sekl jej do zad těsně pod žebra. V okamžiku, kdy jsem ho zasáhl, dotklo se i mě ostří jeho zbraně a zanechalo na mém břiše dlouhou zelenou čáru.

"Zásah!" zvolal rozhodčí podruhé. Oba si nás prohlédl a pak oznámil: "Schvaluji dva zásahy. Loripes zraněn, vyzývateli zasazena smrtelná rána. Trváte na odvetě?"

Odpověděli jsme, že ne.

Obrátil se k divákům v lóži a ohlásil:

"Vyzývatel vítězí v poměru dva ku jedné."

Rozhodčí nám odebral zbraň. Loripes mi podal ruku a já ji stiskl s přátelským gestem, běžným na Gil'adu.

"Jsi skvělý. Porazil jsi mě poctivě, tvá obratnost je vynikající," řekl vřele.

"Díky."

"Jakou máš praxi? Jsi mistrem u vás doma?"

"Tohle byl můj druhý zápas."

"Cože, druhý?" Loripes byl ohromen. "Takže tu obratnost máš vrozenou?"

"Asi ano, protože mě jí nikdo neučil."

"Neuvěřitelné! Za ty tři roky, co dělám trenéra, jsem prohrál jen ve dvou utkáních. Při tom druhém jsem se utkal se Skeggjattem, který se pak stal národním mistrem."

"Získal svobodu? " zeptal jsem se.

"Nabídlí mu ji a věnovali mu meč zdobený drahokamy, ale on se rozhodl, že zůstane v aréně. Byl zabit během příštího utkání. Nádherná smrt."

Něco jsem na to diplomaticky zabručel. Loripese ten příběh, jak se zdálo, velmi těšil, já osobně si však pomyslel, že ten Skeggjatt byl blázen. Kdyby mně nabídli svobodu, byl bych na cestě ke Gil?adu dřív, než by dozněly poslední ovace. Meč zdobený drahokamy by si mohli klidně nechat!

Odvedli nás z arény. Když jsme s Loripesem zamířili k mému novému bydlišti, řekl mi:

"Zajdu za Raphanusem a požádám ho, aby tě zařadil do mé skupiny. Do dvou měsíců tě připravím pro arénu."

"Dříve by to nešlo?"

Loripes se rozesmál a plácl mě do ramene.

"Jsi velice netrpělivý. Obvykle je na přípravu zapotřebí šestiměsíční trénink."

"Řekl jsi přece, že jsem dobrý."

"Jsi, ale musíš se toho ještě hodně učit. Náš boj byl poctivý, byl to boj muže proti muži, nože proti noži. Musíš se naučit bojovat i jinými zbraněmi a bránit se proti nim. Navíc se musíš připravit i na boj bez omezení."

"Co to je?" zeptal jsem se. Loripesův výklad mě začínal znepokojovat.

"Zápas muže proti dvěma nebo třem protivníkům, který není řízen žádnými pravidly. Haakmat - to byl ten Skeggjatt, o kterém jsem ti vyprávěl - dokázal porazit až šest soupeřů najednou. V den, kdy získal svobodu, porazil šest mužů během jednoho obratu přesýpacích hodin."

Obdivně jsem hvízdal. "S kolika soupeři bojoval, když byl poražen?"

"S jediným. Docela se ti podobal, byl malý a velmi mrštný. Pocházel, chudák, z planety, kterou zpustošili Rinnové!"

Loripes se pak zamyslel a zbytek cesty jsme urazili mlčky. Při loučení mě znovu ujistil, že se pokusí, abych byl na trénink přidělen do jeho skupiny.

6.

Trénink. Úvahy o Daltrescanech, Tarquiňanech a obyvatelích jiných světů.

Loripes dodržel slovo. Druhý den ráno mě místo obvyklých ran bodcem probudil jemný zvuk zvonku. Dali mi nejlepší jídlo, jaké jsem jedl od svého odchodu z Gil?adu, a zavedli mě do arény, která se velmi podobala té, v níž jsem bojoval včera. Stál tam Loripes s devíti dalšími muži a kolem nich celý zástup vycpaných panáků, zavěšených na provazech nebo stojících na podstavcích. Byly tam také rozloženy zbraně a brnění, které jsem nikdy neviděl.

Sloužící odešel a Loripes mě seznámil s ostatními. Při vyslovení mého jména každý pokynul hlavou a pak se zadíval jinam, jako kdyby ho na mě už jinak nic nezajímalo. Byli to zamlklí muži, málo přátelští. Brzy jsem zjistil, že ti, kteří byli určení pro arénu, se nikdy navzájem nepřátelili.

Věděli, že dříve či později se budou muset střetnout, a že by jim pak přátelství boj jenom komplikovalo.

Během následujících šesti týdnů mě dennodenně vodili trénovat do arény. První hodinu jsme vždy cvičili a zbytek dopoledne byl věnován přednáškám a ukázkám. Po lehkém jídle jsme trávili odpoledne praktickým nácvikem. Na sklonku dne nás vykoukali, namasírovali a potřeli olejem. Pak jsme dostávali hlavní jídlo: sestávalo se z nekonečného množství chodů, exotických jídel a lahodných nápojů, které jsem se brzy naučil pít jen s mírou. Během večere nás těšili i písněmi a příběhy opěvujícími slavné souboje a velké mistry zápasu.

Sloužící a vypravěči se s námi bavili naprosto volně. Mezi sebou jsme však příliš nemluvili ani při jídle. Lituji toho, protože jsem se od svých druhů ve zbrani mohl dozvědět spoustu věcí.

Po večeři nás posílali do našich pokojů studovat, neboť Raphanus byl toho názoru, že dobrý bojovník nemá mít pouze podrobné znalosti o všech záludnostech svého řemesla. V Raphanusových očích jej jeho zápasníci nereprezentovali jen na poli bitevním, ale i mimo arénu. A byl přesvědčen, že důkladné vzdělání má stejný význam jak ve společnosti, tak i při taktice boje. Často nás navštěvoval a diskutoval s námi, přičemž prověřoval naši inteligenci a duševní pohotovost. Se mnou byl, jak se zdá, spokojen a mě to v té době lichotilo, protože jsem se považoval za dokonalého a ušlechtilého muže. Teď si ale myslím, že ho má naivita spíše bavila.

Během tréninku jsem se toho o Tarquiňanech hodně dozvěděl. Měli ryze pozemský původ a pyšnili se tím, že se nikdy nemísili s jinými rasami. Raphanus se chlubil ještě víc než ostatní a honosil se tím, že si své válečníky vybírá jen z potomků ze Staré Země. Chtěl-li však získat zvlášť výjimečného muže, musel své zásady občas porušit. Rád totiž vyhrával a na tom lpěl ještě více než na čistotě rasy.

Tarquiňané patřili k prvním průkopníkům, kteří opouštěli Starou Zemi. K těmto prvním osadníkům se domorodci na Tarquinu VII, jediné obyvatelné planetě celého systému, chovali značně nepřátelsky. Po více než sto letech bojů začaly obě válčící strany hledat kompromis, který by jim dovolil přežít. Uspořádali turnaj, podle jehož výsledku mělo vítězům připadnout nepopíratelné právo na celou planetu a poražení se musí vystěhovat. Nově příchozí vyhráli a získali planetu pro sebe. Tradiční turnaje se od té doby staly hlavním znakem Tarquiňanů, jejich hlavní životní náplní. Polovinu roku se zápasy konaly téměř každodenně a 'dobrý' zápasník se musel zúčastnit nejméně třetiny z nich. Ve zbývající části roku se najímali noví bojovníci, doplňovaly se jejich početní stavy a muži trénovali pro příští sezónu. Mezitím se i většina rozhovorů točila kolem minulých či nadcházejících soubojů. Zápasníkem býval sice ve většině případů pouhý otrok, přesto si jej na Tarquinu vysoce vážili. Nejslavnější z nich byli často zvaní do domů vážených rodin; právě proto Raphanus kladl takový důraz na vzdělání a dobré způsoby.

V době, kdy jsem trénoval, jsem často uvažoval o tom, co dělají ostatní Tarquiňané, aby život na planetě zdárně fungoval. O práci nikdo nikdy nemluvil; na Gil'adu to byl naproti tomu hned po Knize o putování nejoblíbenější námět. To mě velmi zajímalo. Zatím jsem poznal dvě nové rasy a měl jsem zakrátko poznat představitele stovky dalších. Začínal jsem tušit celý rozsah a rozmanitost života v galaxii. Doma na Gil'adu nikdo existenci jiných světů a jiných národů nepopíral - to by ani nebylo možné - nemluvalo se však o nich příznivě a raději toto téma nikdo nerozváděl. Vůči obyvatelům jiných světů jsme nebyli nijak pohostinní. Ti neznali naše pojetí spravedlnosti a tato neznalost je nijak netrápila. V nejlepším případě dávali neobratně najevo dobrou vůli; v nejhorším případě se chovali nepřátelsky tak, jak se to dalo čekat od osob zotročených ješitností, pokrytectvím a hanebnostmi.

Když jsem o tom přemýšlel, nepřipadalo mi tak velké zjednodušování nijak přesné. Jak Daltrescanové, tak i Tarquiňané se vyžívali každý v jiném druhu hanebností, to bylo jasné. Současně se však navzájem značně odlišovali, a to stejnou měrou, jak se od nich lišili Rudstromité z Gil'adu. Daltrescanové byli šerední, suroví a jejich jména zněla jako urážky; Tarquiňané byli zdvořilí, měli vybrané chování, melodická jména a jejich řeč byla libozvučná. Samotný zápas pro ně znamenal víc než jeho výsledek. V aréně tleskali silněji a déle muži, který sice prohrál, ale dobře bojoval, než neohrabanému vítězi. Zápasník, který hrdinně přijal poslední ránu, si získal nesmrtelnou slávu a jeho jméno bývalo po dlouhá léta opěvováno při všech slavnostech. Pro Daltrescany naopak mrtvý muž představoval jen zbytečný odpad, jehož se rychle zbavovali a rychle na něj zapomínali. Jedinou památkou bývala hrstka osobních předmětů, jež si pozůstali mezi sebou rozdělovali, a tento obřad často přinášel nesnadno řešitelné problémy. Lišily se i jejich kosmické lodě. Daltrescanové používali ohromné stroje, které unesly třicetičlennou posádku, náklad stovky otroků a zásoby na dva roky letu. Tarquiňané měli raději lehké jednomístné lodě, které používali stále, s výjimkou dlouhých výprav napříč galaxií, jež podnikali pravidelně vždy po několika letech.

Některé věci týkající se Tarquiňanů jsem však přece jen nedokázal pochopit. Například jejich jména. Tak jako řada dalších tarquinských zvyků, byl i systém jmen založen na způsobu používaném caesarsko-etruskou civilizací na Staré Zemi. Tato civilizace vzkvétala ve všech evropských státech od počátku panování Čingischána - velkého orientálního proroka a válečníka - až po úpadek během revolučního napoleonského období, tedy v době často označované 'středověk'. Každý Tarquiňan dostával jméno při narození; bylo to obvykle jednoduché a výstižné slovo. Po roce se k němu podle příslušného horoskopu přidávalo označení hvězdy a v době dospělosti navíc jména obou dědečků (pokud to byli známí a ctění mužové). Čas od času si Tarquiňan během života směl přidat další jména, která oslavovala jeho činy a vítězství. Člověk, který prožil bohatý život plný událostí, tak mohl mít tolik jmen, že by stačila na pojmenování všech obyvatel menšího městečka. A vzhledem k tomu, že každé z těchto jmen bylo právoplatné, rozhovor se někdy stával značně spleťtým. Já si vždy ponechal jméno Del, i když se později rozrostlo a jeho plný rozsah zněl: Del Kometa-zářící-nedaleko-Jitřenky Deletrculus Od-rány Rychlonohý Hbitý-útočník Trojnásobný-protivník. Del bylo přece mnohem jednodušší!

7.

Turnaj na oslavu Přistání. Ziskávám nové jméno.

Během následujících šesti týdnů jsem studoval a trénoval v malé aréně. Byl jsem dobře živen a zdravé střídání odpočinku a cvičení zvyšovalo mou fyzickou zdatnost. Také jsem ztloustl a povyrosl. Stále jsem byl sice nejmenší z Raphanusova mužstva, zjistil jsem však, že v boji hraje vzrůst malou roli. Ostatní už před mým příchodem cvičili čtyři měsíce, já je ale všechny dohonal a pak i předešel. I když to nikdo otevřeně nepřiznal, byl jsem z Loripesovy skupiny nejlepší a všichni to věděli.

Po šesti týdnech jsme odešli z malé arény, v níž naše skupina cvičila, a zahájili závěrečný intenzivní trénink s celým Raphanusovým mužstvem, čítajícím asi dvě stovky mužů. S teorií byl konec a my se celé dny věnovali bojovému výcviku. Dávali nám víc jídla, ale strava byla prostší a večere kratší. Trénovalo se teď s plným nasazením. Rostlo v nás napětí s netrpělivostí.

Konečně nastal den prvního turnaje. Shromáždili jsme se na velkém cvičišti, oblečení do nových a nádherných úborů, na nichž byl vyobrazen červený spár, symbol Raphanusova mužstva. Po poslední prohlídce nás oslovil samotný Raphanus.

Vystoupil na tribunu vztyčenou uprostřed prostranství a my kolem ní utvořili půlkruh. Na nižších stupních tribuny stáli podle svých hodností trenéři, lékaři a sloužící, vystrojení do nových šatů. Za nimi v ranním jasu zářily stojany plné zbraní. Nikdy předtím jsem neviděl takovou nádheru a byl jsem naplněn obdivem. Od okamžiku, kdy jsem oblékl novou tuniku, mě vzrušení vzrůstalo.

Dozvěděl jsem se, že se dnes oslavuje svátek Přistání, pětisté čtvrté výročí příchodu prvních osadníků ze Staré Země na Tarquin VII, a že dnes současně začíná období turnajů. Sezóna pak pokračovala oslavami na počest starých hrdinů, dnů usmíření, vzpomínkovými slavnostmi, triumfy a nakonec vrcholila desetidenním turnajem na oslavu výročí prvního velkého vítězství nad původními obyvateli.

"Pro tento den," pronesl Raphanus, "a pro dny krve a slávy, které nás čekají, jste všichni neúnavně trénovali. Tak jako vždy, i dnes je tedy Raphanusovo mužstvo připraveno bojovat a porazit každého nepřítele a já vám přeji, ať dosáhnete zasloužených vítězství. Turnaj na oslavu Přistání potrvá tři dny. Každý den bude bojovat sedm skupin a každý z vás proto dostane příležitost vybojovat svůj zápas. Ať se všichni znovu vítězně shledáme na slavnosti, kterou uspořádám třetího dne svátků Přistání!"

Všichni jsme zatleskali a skandovali Raphanusovo jméno. Já osobně jsem pociťoval velkou netrpělivost, abych se už mohl střetnout s prvním protivníkem a proslavit se, a to nejenom kvůli sobě, ale i pro své družstvo a pro svého dobrodince a ochránce, šlechtického Raphanuse. Křičel jsem do ochraptění a téměř pýchl, když jsem se dozvěděl, že při pochodu do arény půjde v čele naše skupina.

Vykročili jsme hrdě pravidelným krokem a za zvuků trubek pochodovali širokými dlážděnými ulicemi, lemovanými jásajícím davem. Celá ta nádhera, lidé i záplava hudby, která se na mě valila, to vše mě omamovalo. A ve chvíli, kdy jsme přišli do arény, jsem byl ochoten postavit se komukoli za jakýchkoli podmínek. Porazil bych i armádu obrů. Příčinu této odvahy jsem odhalil až mnohem později během své válečné kariéry. Vyvolala ji voňavka, kterou byla napuštěna má nová tunika. Tarquiniáné dokázali velmi obratně využívat vlastností rozmanitých parfémů. Bojovníci běžně používali voňavku, která podněcovala, odvalu a krvežíznivost. Dali mi jako nováčkovi pořádnou dávku a ta na mě zapůsobila nesmírně silně. To jsem ale tenkrát ještě nevěděl. Cítil jsem se prostě mnohem odvážnější než kdykoli předtím.

Když jsme procházeli dlouhým podloubím, které ústilo u velké arény, hluk se ztišil; potom ale propukl dvojnásobnou silou a byl doprovázen fanfárami žesťů a jásotem padesáti tisíc hrdel. Raphanus představil své mužstvo koadjutorovi, který turnaj řídil, a pak hlasitě přečetl jména první skupiny zápasníků. Předstoupili jsme, pozdravili koadjutora a pak jsme ustoupili na stupně za zábradlím, kde jsme čekali na pokyn k boji.

Konečně úvodní ceremoniál skončil, hluk davu se utišíl a pak úplně zmlkl, protože předstoupil koadjutorův herold, aby ohlásil první zápas.

"Za mužstvo Raphanuse Temné-hvězdy Teleuse Calendricuse Červeného-spáru Otce-bojovníků a za skupinu trenéra Loripese Měsíčního-světla Loripese Rustuse Rychlého-útočníka nastoupí první zápasník: Del z Gil?adu!"

Ozval se řev. Shodil jsem tuniku, tasil zbraň a hrdě vstoupil až do středu arény. Hlasatel pak ohlásil mého soupeře, jeho jméno ani jeho původu jsem však nevěnoval pozornost. Studoval jsem jeho chůzi a celkové chování, protože na něm teď závisel můj život. Byl to muž velký zhruba jako já, ale téměř dvakrát těžší, typický Quespodon, podsaditý, zavalitý, holohlavý se skvrnitou kůží. Mhouřil bystré oči a já si uvědomil, že také on mě podrobně studuje; pak pomalu přikývl a zastrčil svůj nůž do pochvy. Vtom mi došlo, že hlasatel stále ještě čte jeho jméno, a že všechny jeho vítězné tituly nějak souvisejí s lámáním kostí. Raphanus rozhodl, že si na úvod změřím síly s nejlepším zápasníkem protivníkovy mužstva. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá poryv divoké pýchy - byl vyvolán voňavkou, ale přesto zcela skutečný - a touha ospravedlnit Raphanusovo rozhodnutí a Loripesovu důvěru v mou obratnost. Vrátil jsem také zbraň do pochvy. Tohle moje gesto vyvolalo mohutný výkřik souhlasu.

Náš souboj byl dlouhý a vyčerpávající. Kroužil jsem kolem Quespodona a držel se těsně z dosahu jeho smrtelného sevření. Tím jsem jej přinutil, aby v návalu vzteku a netrpělivosti tasil nůž. Já nechal svůj v pochvě, i když na mě zaútočil šesti složitými výpady. Řev davu se zdvojnásobil a způsobil, že jsem si v duchu předsevzal: budu tasit jen k jedinému bodnutí. A tak to také dopadlo.

Hrdě vzpřímen jsem došel až k zábradlí. Dvakrát jsem odtud vyšel poděkovat divákům za ovace, když jsem se však podruhé vracel, podlomila se mi kolena, já se předklonil a bezmocně zvracel. Účinek parfému vyprchal a já v té chvíli byl opět jen vyděšeným chlapcem se zakrvácenými rukama, který si konečně uvědomil, jak zblízka se díval smrti do tváře. Jeden sloužící mi rychle přehodil tuniku přes ramena a já se zase vzpamatoval. Posadil jsem se vedle jásajícího Loripese. Raphanus mi přišel osobně blahopřát a já mu odpovídal nanejvýš zdvořile.

Další tři souboje byla jen fádni, rychle odbytá střetnutí. Páté a šesté mi připadalo pozoruhodné, Loripes mě však ujistil, že mé vystoupení je předčilo. Teď, když jsem již nebyl pod vlivem zápasnické voňavky a dosud neznal její účinek na své pocity a reflexy, jsem tomu stěží mohl uvěřit. Šest posledních zápasů rychle skončilo a po první sérii bojů nenechala Loripesova skupina protivníkovi ještě ani bod. Dva muži zvítězili, i když byli vážně zraněni. Jeden z nich, velký zamlklý muž z Rebolušky III, jménem Stap, už ale nikdy nevstoupí do arény.

Po třetí sérii bojů bylo zařazeno vystoupení akrobatů a děti ze šlechtických rodin na Tarquinu VII předvedly několik tanců; po nich následovaly další zápasy. Raphanusovo mužstvo si vedlo dobře i ve druhé polovině programu - ten den

jsme zvítězili v padesáti čtyřech ze sedmdesáti střetnutí; byl to dobrý výsledek.

Nazítí jsem se bojů zúčastnil jen jako divák.

Třetí a poslední den turnaje na oslavu Přistání byl dav přihlízejících ještě početnější než po oba dny předcházející. Po šestém zápase byla znovu zařazena meziphra a já se Loripese zeptal, zda se na konec nechystá něco zvláštního.

Vzpomněl jsem si, že Raphanus mluvil o tom, že každý den bude bojovat sedm skupin, avšak naše mužstvo jich mělo jen dvacet. Šíbalsky na mě mrkl a dal mi znamení, ať ještě chvíli počkám. Trpělivost, to byla ctnost, jíž jsem právě neoplýval, protože mi toho dne tuniku opět napustili bojovým parfémem.

Zazněly trubky a dav zmlkl. Herold se zvedl a ohlásil účastníky posledního zápasu: deset mužů vybraných diváky z každého mužstva. Za Raphanusovo mužstvo bylo mé jméno uvedeno na prvním místě. Loripes se usmál a plácl mě do zad. I mí kolegové, obvykle tak odměření, mi přáli hodně štěstí.

Znovu jsem zvítězil. Zpět k Raphanusově škole mě jásající diváci odnesli vítězoslavně na ramenou. Získal jsem dvě ceny: bronzový amulet, který mi udělil sám koadjutor. A členové našeho mužstva mi dali nové jméno. Ode dneška jsem se jmenoval Deletricus, což ve starém caesarsko-etruském jazyce, úřední řeči na Tarquinu VII, znamenalo "Malý Ničitel".

8.

Raphanus mě odměnil. Loripes mě uklidnil.

Tu noc jsme dlouho a vesele oslavovali a opili se tarquinským červeným lahodným nápojem. Když jsem se konečně zvedl a vrávoravým krokem zamířil do svého pokoje, vzal mě Raphanus stranou a s úsměvem mi řekl:

"Dnes jsi v aréně dokázal, že jsi muž a zasloužíš si odměnu. Také dnes v noci budeš moci dokázat, že jsi muž."

Poděkoval jsem a rozloučil se s ním. Ve své opilé mysli jsem přemítal, jaká odměna mě čeká.

Když jsem vstoupil do pokoje, seděla na mé posteli dívka a česala si dlouhé tmavé vlasy, jež se hedvábně leskly v záři stropního svítidla. Zvedla oči, usmála se a vztáhla ke mně paže.

"Pojď ke mně, Dele. Čekám na tebe."

"Kdo jste?"

"Dnes v noci jsem tvá žena, jsem cena za vítězství. Požádala jsem Raphanuse, aby mě dal tobě," řekla.

"Mně?"

"Viděla jsem oba tvé zápasy. Jsi velmi statečný. Pojď," řekla a natáhla ke mně paže.

Vykročil jsem k ní, ale pak jsem se zarazil a vzpomněl si na Cassii. Nemohl jsem ji přece takto zradit.

"Jednu dívku už mám. Čeká mě na Gil?adu," odpověděl jsem.

"Gil?ad je velmi daleko."

"Dříve či později si vybojuji svobodu a vrátím se k ní."

"A zatím chceš žít bez žen jako kvardián? Na to jsi příliš mladý, Dele."

"Já ji... ale miluji," koktal jsem zmateně.

Půvabně se zvedla a přistoupila ke mně. Pohladila mě po vlasech. Zahalila mě silná vůně sladkého parfému vycházející z kuličky, která jí visela na útlém zápěstí.

"Jsem ti tak protivná, Dele? To si nemůžeme ani spolu promluvit?"

"Ne. Totiž ano. Ne, nejste protivná, jste velmi... Jste vzrušující. Kdyby jen... Kdyby tu nebyla..."

2 - představený františkánského kláštera

Přestal jsem uvažovat. Lahodná vůně mě prostoupila, rozehnala mé myšlenky i mou vůli. Vábila mě k této dívce s tmavými vlasy, která stála přede mnou a á každým úderem srdce mi připadala krásnější a žádoucnější. Vnořil jsem svůj zrak do černých očí, jež plály touhou, kterou jsem sdílel i já. Pomyšlení na Cassii odpavila vlna prudké touhy a já k sobě přitiskl pružné sametové tělo, jež bylo mou odměnou.

Odešla až za svítání.

Když jsem se probudil a znovu dokázal uvažovat jasně, zaplavil mě pocit studu, protože jsem zradil Cassii. Vyčítal jsem si svou slabost, roznícenou vínem. Neznal jsem ještě mocné účinky parfému lásky, který používají kurtizány na Tarquinu VII. Uvědomoval jsem si jen, že jsem porušil slib věrnosti, který jsem dal své snoubence Cassii.

Mrtví, které jsem měl na svědomí, nebyli ničím ve srovnání s touto zradou, neboť tentokrát jsem porušil slib, který jsem učinil v předvečer dne odhodlání. To bylo vážné klopýtnutí na cestě ctnosti. Vydal jsem se tím do rukou osob zotročených hanebnostmi. Až dosud jsem za své skutky neměl žádné výčitky svědomí, i když jsem o nich každý den před usnutím přemýšlel.

Nově osvícení Rudstromité měli po celé galaxii pověst ponurého a ctnostného národa, neboť byli značně uzavření. Obyvatelé jiných světů dost dobře nechápali jejich životní zásady a na strohou gil?adskou rasu pohlíželi s pobaveným pohrdáním. Jejich předkové, kteří se nazývali prostě Rudstromité, na Staré Zemi velmi trpěli. Během krvavých staletí před Wroblewského objevem, který lidstvu otevřel cestu ke hvězdám, byla jejich vlast ve státě Pensylvánie, kam se po řadě pronásledování nakonec utekli, soustavně ničena; prchli proto do Evropy. Jedna jejich větev se usadila na velkém ostrově na západě, zvaném Británie, a zde žili v poklidné izolovanosti až do chvíle, než se vydali k jiným světům. Tato skupina, z níž pocházel můj národ, si během svého dlouhověkého osamocení vypracovala nesmírně účinný morální kodex, který obsahoval minimum obecných naučení. Zabíjet bylo špatné, ale žádný zákon to nezakazoval. Lidé se prostě navzájem nezabíjeli, protože to nebyl vhodný způsob řešení sporů. Jestliže si někdo usmyslel, že bude jednat v rozporu se zvyklostmi a obyčejí, dělal to na vlastní riziko. Během svého života na Gil?adu jsem nikdy neslyšel o tom, že by někdo někoho zabil nebo udělal cokoli, co by odporovalo morálnímu kodexu, byl to však výsledek svobodného rozhodnutí. Nicméně taková jednomyslnost v chování dospělých na mládež působila velmi přesvědčivě. Vyrůstal jsem v ovzduší, které považovalo zabíjení za špatnost, když jsem však teď trávil měsíc za měsícem mimo svou vlast, zmocňovala se mě nerozhodnost a začal jsem se dívat na svou situaci z odlišného úhlu. Prostý život bez větších výkyvů byl na Gil?adu znamením ctnosti. Během prvních šestnácti let svého života jsem ani jednou neprolil krev, a přesto jsem skončil na lodi obchodníků s otroky. Jakmile jsem zabil člověka, můj úděl se zlepšil. Tec? jsem zabil další dva a byl jsem na tom ještě lépe. Věděl jsem, že budu-li pokračovat v zabíjení, vybojuji si čest a svobodu. Snad se i vrátím na Gil?ad, kde znovu získám postavení a svou snoubenku. Za dané situace mi připadalo jasné, že můj život bude mít smysl jedině tehdy, budu-li prolévat krev druhých. Takové jednání mi proto připadalo normální. Jakmile se vrátím na Gil?ad a spojím svůj život s Cassii, nebudu mít už žádný důvod k zabíjení. Rozhodl jsem se tedy, že udělám všechno pro to, abych byl dobrým bojovníkem.

Později jsem se dozvěděl, že tomuhle způsobu uvažování se říká racionalismus, a že to byla na Staré Zemi nejrozšířenější filosofie.

Současně jsem si však slíbil, že budu věrný Cassii a že se neoddám žádné jiné ženě, i kdyby naše odloučení trvalo jakkoli dlouho; tuto přísahu jsem teď porušil. Přemílal jsem tuhle myšlenku v hlavě celý den a nenacházel pro sebe žádnou polehčující okolnost. Mé nálady si všiml Loripes a zeptal se mě na její důvod.

"Ta žena, to byla cena za tvé vítězství, a ty jsi ji přijal. Co je na tom špatného? " řekl.

"Špatnost nevzešla z té ženy, Loripesi, ale ze mne. Porušil jsem svůj slib."

"Tu odměnu jsi přece nemohl odmítnout, to bys urazil Raphanuse."

"To ne, ale mohl jsem... Mohl jsem třeba udělat něco jiného."

"Co jiného?" zeptal se.

"Nevím. Nenapadlo mě, že by k něčemu takovému mohlo dojít."

"Tak proč si děláš výčitky? Když jsi se tenkrát rozhodoval, nevěděl si, co se ti v budoucnu přihodí. Všechno se mění, Dele, a ve světle nových zkušeností musíme často měnit svá rozhodnutí."

Potřásl jsem hlavou. "To se na Gil?adu nedělá."

"Tarquin VII přece není Gil?ad. Každá planeta má své zvyklosti. Jedno naše přísloví říká: 'Kdo chce na Tarquinu býti, musí s Tarquiňany výti.' Chápeš?"

"Myslím, že ano."

"Uvědom si tohle, Dele: existují tisíce obydlí planet a na každé planetě panují jiné zvyky. Většina národů se přitom domnívá, že jediné správné zvyky jsou ty jejich. Když s tím někdo nesouhlasí, může odejít na planetu, která mu vyhovuje lépe. Pokud někdo - jako třeba ty nebo já - není svobodný a odejít nemůže, ušetří si hromadu nesnází, bude-li zachovávat zvyklosti, jež jsou běžné na planetě, kde právě žije. Sám jsem několik let pobýval na Pranchalahandri, kde lidé celé dny meditují o jedenácti tisících sto jedenácti pravdách univerzálního ducha. Osobně jsem je pokládal za bláznovské, ale meditoval jsem s nimi."

"Proč to dělají?" zeptal jsem se.

"Domnívají se, že se tím stávají ctnostnějšími."

"A má to na ně vliv? "

Pokrčil rameny a pokračoval:

"To tedy opravdu nevím, Dele. Na mne to nijak nepůsobilo, jen mi to bránilo páchat během té doby nemravnosti. I na Panchalahandri, tak jako všude jinde, byli zlí lidé a špatné zvyky."

"Ty si tedy myslíš, že mezi tím, co člověk pokládá za správné, a tím, co pokládá za špatné, není žádný rozdíl? " zeptal jsem se.

Až dosud jsem nepotkal nikoho, kdo by hlásal něco takového, on to však prohlašoval naprosto otevřeně. Chtěl jsem se o tom dozvědět co nejvíc.

"Já v tom nevidím žádný rozdíl," odpověděl Loripes bezstarostně.

"Loripesi, prosím tě! Jsi tady mým jediným opravdovým přítelem. Jsem teď velmi rozrušen a nemám náladu o svých citech žertovat. Jak můžeš tvrdit, že víra člověka v to, co je správné, a v to, co je špatné, se vůbec nijak neliší?"

"Řekl jsem, že pro mě v tom není žádný rozdíl. Jiný v tom může spatřovat velký rozdíl."

"A to má být vše?" zeptal jsem se zoufale. "Je tu jen můj názor, tvůj názor a názor každého dalšího člověka? Musí přece určitě být ještě něco nad tím vším."

"Dřív jsem si to také myslel, ale teď už ne."

Byl jsem čím dál neklidnější. Loripes pronášel věci, před nimiž mě Usilovný a všichni gil?adští Starší důrazně varovali a já jeho argumenty nedovedl vyvrátit. A co bylo ještě horší, chtěl jsem se o tom dozvědět ještě něco víc. Zdálo se, že jeho víra nedělá člověku takové starosti jako ta moje.

"Ty si tedy myslíš, že existujeme jen my? Že tu není žádná bytost, která všechno vidí, o všem ví a hodnotí naše činy?" Loripes v rozpacích pokrčil rameny.

"Jak to mám vědět, Dele? Když se zadívám na hvězdy a přemýšlím o všem, co je kolem mne, napadá mě, že tu snad je někdo nebo něco, co všechno vidí. Možná je to rasa nadlidí nebo strojů nebo něco, co si ani nedovedu představit. Pak si ale řeknu, že tak moudrou bytost asi nebude zajímat, co si myslí nějaký Loripes, i když se vysmívá věčným pravdám, nebo co dělá Deletrculus, zda spí nebo nespí s kurtizánou. Takhle se na to dívám já."

Nato odešel a já o jeho slovech dlouze přemýšlel. Loripesův morální kodex nebyl tak strohý ani tak průzračný jako gil?adský, připadalo mi však, že jej uspokojuje. Jeho životní cesta byla hladší než ta moje. Čím více jsem o jeho kodexu přemýšlel, tím mi připadal přítelevnější, protože v něm nebylo místo pro odpovědnost. Rozhodl jsem se, že ho vyzkouším, alespoň na tak dlouho, než se prokáže jeho nesprávnost.

V té době jsem Loripese považoval za velkého mudrce. Byl mým trenérem, a o aréně - o jediném prostředí, které mě tehdy zajímalo - věděl všechno. A tak jsem si osvojil jeho názory. Teď vím, že tak velký myslitel to zase nebyl. Žil v nejistotě a zmatku tak dlouho, až se přitom cítil dobře. Naučil se pronášet své myšlenky jasně a přesvědčivě, takže naivnímu a zmatenému mladíkovi připadaly jako soudy velmi moudré. O těchto věcech nevěděl o nic víc než já.

9.

Život bojovníka. Rozčarování a nová naděje.

Během zápasnické sezóny jsem absolvoval mnohá utkání a ze všech jsem vyšel vítězně, a to i v těch několika málo případech, kdy jsem byl raněn. Při závěrečném turnaji jsem se střetl se dvěma protivníky v boji bez omezení. Oba jsem okázalým způsobem porazil, načež dav vtrhl do velké arény a začal skandovat mé jméno. V závěru sezóny jsem získal mnohé pocty a nová jména a mnohokrát jsem byl odměněn.

Tak uběhla druhá i třetí sezóna a můj věhlas rostl. Naučil jsem se novým způsobům boje a ovládl jsem nové zbraně, k nimž patřil i dlouhý meč, kopí a pistole. Ale i když jsem s nimi dovedl obratně zacházet, vracel jsem se často k noži, neboť tato zbraň byla u diváků nejvíce oblíbená. Raphanus ze mne nakonec udělal specialistu na tuto zbraň. Přesto jsem nadále trénoval i s ostatními zbraněmi. Byla to věc bezpečí. Žádný zápasník si nemohl být jist, co jej potká v aréně nebo při fingovaných bojích pořádaných hodnostáři pro pozvané diváky.

Muži z Raphanusova mužstva bývali často zvaní, aby předváděli své umění v domech významných Tarquiňanů. Raphanus však nechtěl plýtvat svými bojovníky pro něčí potěšení, byť byl urozeného původu. Pořádal proto na večírcích významných osob fingované souboje. V době, kdy jsem patřil k jeho mužstvu, měli jeho lidé dobrou pověst a po jeho bojovnících byla velká poptávka. Byli jsme zárukou kvalitní podívané.

Na konci první sezóny jsem předváděl boj v mnoha domech a býval jsem pokaždé velmi srdečně přijat. Po třetí sezóně jsem byl už tak slavný, že jsem byl zván jenom já sám na řadu ukázkových představení, jejichž průběh pečlivě vypracovával sám Raphanus. Když jsem ukončil své vystoupení, zvali mě šlechtici obvykle mezi sebe a mohl jsem se připojit k jejich hovoru. Musel jsem odborně hodnotit méně nadané účinkující, kteří také vystupovali na večírcích. To vše mi stoupalo do hlavy... mně, mladíkovi z Gil?adu! Není proto divu, že v době, kdy mi táhlo na dvacet let - abych pravdu řekl, dokonce už dlouho předtím - jsem překypoval svou vlastní důležitostí. Mou opatrnost v aréně to nijak neoslabovalo, stal se však ze mne velmi domýšlivý mladík. Přesto jsem ale zůstal klukem; nevzdělaným klukem, který dosáhl mistrovství v oboru, jenž byl zúročitelný jen v tak dekadentním a zkorumpovaném prostředí, jaké představovala společnost na Tarquinu. Ve zdravém, čestném světě by mě považovali za sprostého zabijáka a vyhýbali by se mi. Kterákoli jiná planetární vláda, hodná toho jména, by mě vyzvala, abych okamžitě odcestoval. Na Tarquinu VII jsem však byl slavný, proslulý, bohatě odměňovaný muž, po kterém byla mezi mocnými a urozenými rody velká poptávka. Jak absurdní!

Šlechtici mi to trpěli, neboť sami byli nabubřelí a arogantní. Považovali mé chování za normální. "Normální" asi není to pravé slovo, protože se odvolávána způsob hodnocení, který Tarquiňané nepoužívali. V prostředí, v němž jsem se pohyboval, se věci nedělily na "normální" a "nenormální"; dělily se na "příjemné" a "nepříjemné" a toto hodnocení bylo navíc, jak jsem zjistil, jen relativní. V té době jsem jim připadal příjemný. Vzhledem k tomu, že jsem byl sám se sebou spokojený a šťastný, že mě velmožové mají v oblibě, dobře jsme si rozuměli.

Turnaje a zápasy jim působily velkou radost a já s překvapením zjišťoval, že čím měl kdo menší předpoklady vystupovat v aréně, tím okázaleji líčil o svou udatnost. My, jimž šlo v boji o život a o chleba, jsme takto nikdy nemluvívali. Když už jsme museli zápasit, našli jsme si pro to vždy dobrý důvod, a pokud nás někdo nenapadl, mysleli jsme na něco jiného. Naproti tomu šlechtici, čím více stárli a tloustli, tím více se chvástali. V jejich podání patřili k nejstatečnějším právě ti nejstarší a nejslabší.

Jednoho večera, v době mezi třetí a čtvrtou sezónou, jsem byl pozván ke koadjutoru Auloedusovi, vysoce postavenému šlechtici, který měl značný vliv. Vážil jsem si Auloeduse pro jeho činy, v lásce jsem jej však příliš neměl. Mám dojem, že on vůči mě choval tytéž pocity. Rozmrzele si uvědomoval, že kdybych tenkrát prohrál to utkání s Loripesem, stal bych se jeho sloužícím. Byl jsem však módní atrakcí, a proto mě požádal, abych u něj předvedl své umění. Během večera jsem se ocitl ve společnosti tří vznešených a urozených mužů, kteří dychtili mě poznat a promluvit si o slávě, kterou skýtá aréna, s někým, kdo by mohl zasvěceně přitakat jejich myšlenkám.

"Jaké štěstí pro vás, Deletriculusi, a taktéž i pro nás, pro tarquinský lid a tarquinskou historii, že vás přivedli k nám a nepohrbili v dolech na Kepleru," řekl sladkým hlasem starý Favonius, který byl koadjutorem na turnajích. "Za pouhé tři sezóny jste vdechl bojům v aréně zcela nového ducha."

"To je nesporná pravda," přisadil si jeho bratr Notus, tučná masivní koule, jehož život byl jednou souvislou hostinou. Nacpal si do úst bonbón, pozvedl číši na mé zdraví a napil se. Říhnul si a prohlásil:

"Jste skvělým příkladem pro lid. Přinášíte jim, Deletriculusi, větší blaho než všichni kvardiáni se svými kadidly a prozpěvováním."

"Dělám, co mohu," řekl jsem s předstíranou skromností.

"V tom je právě rozdíl mezi vámi a davem. Vy se snažíte co nejvíce, ale oni ne. Právě proto je vaše úloha na Tarquinu tak významná, Deletriculusi. Jak již na to upozornil můj bratr, právě vy, více než kdo jiný, dáváte příklad lidu. Ukazujete mu, co je to odvaha a síla. To je také smyslem turnajů."

"Není to ovšem smysl jediný, Favoniusi," poznamenal třetí společník.

Byl to Caurus, zakladatel velké tarquinské továrny na zbraně. Zbraní, které navrhl a vyrobil, se používalo na většině turnajů.

"Jistě. Dát příklad je ovšem hlavním smyslem turnajů."

Caurus se zamačkal a udělal vyhyčivé gesto, jako kdyby chtěl vyjádřit pochybnosti.

"Kdyby se mne někdo zeptal na hlavní smysl bojů v aréně, na to, co turnaje nejvíce přinášejí přihlížejícím... Řekl bych, že to je zdravá citová očista při pohledu na odvážně vedený boj a hrdinně snášené utrpení."

"To je Dedecorovo stanovisko," poznamenal tiše Favonius s uctivým úsměvem.

"Nepatrně upravené," odpověděl Caurus a vrátil mu jeho úsměv. "Dedecoro mluví o pantomimě a nezmiňuje se o hrdinství."

"Skutečně jen nepatrná úprava," řekl Favonius.

"Ale velmi důležitá."

Notus znovu říhl. Otočili se k němu a shovívavě mu pokynuli hlavou; Caurus pak pokračoval:

"'Zdravá očista' má v mém podání dvojí význam: mám na mysli nejenom zdraví občanů, ale i státu."

"A, tak takhle," řekl spokojeně Favonius.

"Nemůže-li občan nějakým neškodným způsobem ventilovat své duševní napětí, nemá-li příležitost (přes vhodného prostředníka) vybit svou agresi, může se v nejzazším případě uchýlit i k... Rozumíte mi, že ano, Favoniusi?"

"Velmi dobře, Caurusi, skutečně velmi dobře."

"Dokud budou turnaje, nebudou revoluce," dodal slavnostně Notus.

Druzí dva na něho rychle pohlédli, potom svou pozornost zaměřili na mě a Favonius navázal:

"My jsme však, drahý Caurusi, zapomněli na jediné smysluplné opodstatnění bojů v aréně: dát schopnému a obratnému zápasníkovi, jakým je například Deletriculus, příležitost, aby se projevil a získal tak uznání, štěstí a bohatství. To je ten hlavní význam arény."

"Jak jinak! Souhlasíte, Deletriculusi?"

Jako odpověď jsem jim poskytl mistrovské dílo ryzí nadutosti a oni je přijali s projevy úcty a vážnosti. Zřejmě jim připadalo příjemné. Každý by na jejich místě vyprskl smíchy, ale tarquinští šlechtici se tímto způsobem projevovali jen zřídka. Měli tak dobré vychování nebo jim chyběl smysl pro humor? Ať tak či onak, soudím, že se na můj účet často dobře bavili.

I když jsem po nocích oslavoval, musel jsem se přes den učit a trénovat. Byl jsem nakonec tak rozmazlený, že mi tento režim připadal čím dál méně snesitelný. Na konci čtvrté sezóny jsem byl prohlášen jedním z deseti celonárodních mistrů. Raphanus mi dával k dispozici nejlepší trenéry, sloužící a zbraně, přestěhoval mě do prostornějších pokojů, stavěl mě proti nejvyhlášenějším soupeřům a odměňoval mě nejskvělejšími ženami - já však nebyl spokojen. Za mě vždy rozhodoval někdo jiný. Chtěl jsem konečně o sobě rozhodovat sám. Dožadoval jsem se svobody a nacházel jen lichocení. To byla velmi ubohá náhražka.

O své nespokojenosti jsem sice s nikým nemluvil, navenek však silně ovlivňovala mé chování. Během tréninku jsem býval mrzutý a nevrlý, vůči ostatním jsem se choval nevraživě a v aréně jsem byl bezstarostnější než dřív. Po páté sezóně turnajů, když mě znovu prohlásili za národního mistra, mě Raphanus pozval do svých soukromých komnat.

Večeři doprovázela hojnost zábavných vystoupení. Když hostina skončila a my zůstali sami, oslovil mě Raphanus jako sobě rovného. Podle svého zvyku však začal oklikou.

"Loripes patří k tvým nejlepším přátelům, Deletricus. Zná tě dobře," řekl.

"Je to můj jediný opravdový přítel."

Raphanus se zamračil, přičichl k voňavé kuličce a řekl dotčeně:

"Skutečně? Vždy jsem se domníval, že tvým přítelem jsem já."

"Bojovník nemůže být přítelem svého pána, Raphanusi. Sice jste toho pro mě hodně udělal, jak bych ale mohl být přítelem muže, jemuž vlastně patřím?"

Raphanus sklonil hlavu, jako kdyby se právě potvrdilo to, čeho se obával.

"Tušil jsem to. Žádáš svobodu."

"Dnes jsem slyšel, že ji požaduje i lid. Vy jste to slyšel také, ale předstíráte, že o tom nevíte."

"Lid, stále ten lid..." řekl Raphanus znaveně. "Pověz mi, Dele, co ti ten lid dal, že má právo určovat tvou budoucnost? Co bys udělal po odchodu z mého mužstva?"

"Vrátil bych se na Gil'ead," řekl jsem bez nejmenšího zaváhání.

"Tam bys ani ne za měsíc zemřel nudou. Na Gil'adu nebudeš nikdy šťastný, Dele. Jsi skutečným umělcem bojů v aréně. A jako všichni skuteční umělci, musíš dále provozovat své umění nebo přestaneš být mužem. Hlídat trettly na zablácené farmě, to není práce pro tebe."

"Na Gil'adu žije žena, kterou miluji."

"Ne, kdysi tam žila dívka, kterou jsi miloval. Teď už miluješ jen vzpomínku. Ta romantická epizoda zůstane příjemná, pokud už tu dívku víckrát nespátíš a uchováš si tak své sladké sny. Jen si uvědom, jak ses změnil ty během těch let na Tarquinu VII," řekl a pohybem ruky zaplašil mou odpověď. "Ode dne, kdy jsem tě zachránil před doly na Kepleru nebo před ještě horší porobou na Barbary. Když jsi sem přišel, byl jsi dítě; teď jsi muž a bojovník. Velký bojovník. Opravdu si myslíš, že se ta dívka nezměnila, zatímco ty ano? Nadto určitě nepocházíš z Gil'adu..."

"Jak to víte?" přerušil jsem ho. Nikomu jsem se o tom nezmiňoval.

"Stačí, když se na tebe podívám. Nikdo, kdo se narodil na Gil'adu, nemá tvůj odstín pleti, tvé rysy a vůbec už ne tvou mrštnost. Jsou to svědomití lidé s pomalými pohyby. Pro arénu naprosto nevhodní. Jistě sis toho také povšiml."

"Vždy jsem si byl vědom toho, že jsem odlišný. Ten den, kdy mě zajali obchodníci s otroky, jsem se právě dozvěděl, že jsem se na Gil'ead dostal v malé kosmické lodi. Jsem nalezenec."

Raphanus zpozorněl.

"A odkud tedy pocházíš? Víš o tom něco?"

Z přívěsku zavěšeného na krku, který jsem nikdy neodkládal, jsem vyjmul kousek papíru a podal jsem mu ho. Prohlédl si jej a vrátil se slovy:

"Malellan. No ovšem!"

"Víte něco o obyvatelích Malelly, Raphanusi? Žije někdo z nich na Tarquinu?"

"V životě jsem viděl jen jediného Malellana. Porazil jednoho z mých nejlepších bojovníků. Haakmata."

Pohnula se ve mně nejasná vzpomínka. Kdysi dávno jsem už to jméno slyšel. Vybidl jsem Raphanuse, aby mi podal obširnější informace a během jeho řeči jsem si vzpomněl na příhodu, kterou mi líčil Loripes v den, kdy jsem sem přišel.

"Co se s tím Malellanem stalo? Mohl bych jej vidět?"

Raphanus zavrtěl hlavou.

"Během turnajů si vybojoval svobodu a odešel hledat svou vlast. Od té doby jsme se neviděli."

"Jak daleko je jeho vlast?"

"Velmi daleko. Nikdo přesně neví, kde leží, Dele. Ta část galaxie ještě nebyla prozkoumána a mapy jsou nepřesné. V celé oblasti navíc řádí bytosti z Rinnu. Domnívám se, že jej dopadly."

"Mě nedostanou."

Raphanus se zlehka zasmál.

"To už jsi zapomněl na svou přítelkyni z Gil'adu?"

"Ne. Vráť se k ní a teprve potom vyhledáme můj národ."

"A jak to provedeš? Odpusť mi mou zvědavost, ale rád bych věděl, za co si koupíš vesmírnou loď a jak ji vybavíš na cestu, která může trvat i celý život?"

"Mám své výhry," řekl jsem.

"To ti stačí právě tak na cestu na Gil'ead, najdeš-li vůbec raketu, která poletí tím směrem."

"Mohu získat další výhry."

"Tím jsem si jist, pokud ovšem zůstaneš v mém mužstvu. Odejdeš-li..." Raphanus rozpřáhl ruce na znamení bezmocnosti a potřásl hlavou. "Není toho mnoho, co může dělat bojovník, když odejde z arény, Dele."

"Urozené rodiny si mě váží."

"Ovšem. Jsi slavný. Přicházíš-li k jejich tabuli, doprovází tě tvůj věhlas. Kromě dobrého jídla, lichotek a několika hraček ti však mají málo co nabídnout. Od té doby, co na Tarquinu VII byla zrušena politika, šlechtici už nepotřebují tělesné strážce ani placené žoldnéře."

"Co je to politika, Raphanusi? Už jsem to slovo slyšel, ale jeho smysl mi uniká."

Raphanus se zhnuseným výrazem přiložil k nosu voňavou kuličku.

"Politika," pečlivě odříkával, jako kdyby recitoval, "je zvrhlost pocházející ze Staré Země, pomocí níž lidé komplikovali i ty nejjednodušší věci do té míry, že..."

"To už jsem četl v knížkách, Raphanusi. Rád bych věděl, kdo je to politik."

Tiše se rozesmál a rozhodl se, že mi odpoví:

"Dobrá. Dám ti příklad."

Vzal ze stolu dvě vidličky, jednou z nich nabodl kousek jablka a položil pak obě vedle sebe.

"Teď si představ, že ta prázdná vidlička, to jsi ty, a ta, na které je jablko, je někdo jiný."

"Kdo?"

"Na tom nezáleží, Dele. Důležité je jen to, že ten druhý cosi vlastní a chce si to ponechat. Ty nemáš nic a chceš mít to, co má ten druhý."

"Tak ho o to požádám a když mi to nedá, budeme se bít a já mu to vezmu. Tak to je tedy politika?" Cítil jsem se trochu rozčarován.

"Kdepak," řekl netrpělivě Raphanus. "Politika je tohle."

Vzal třetí vidličku, napíchl na ni jablko a s přehnaným uspokojením je snědl. Otřel si pak ústa a řekl:

"Ten, kdo něco má, to ztrácí, ten, který nemá nic, také nic nezíská, ani když bojuje a třeba se i zabijí. Odměnu získá třetí lump, ten, který o nic nebojuje. To je právě politika, Dele. A tohle je politik," řekl a ukázal na třetí vidličku. "A i mezi námi ještě existují, i když si říkají jinak."

"To je tedy hloupá hra, ta politika," řekl jsem, "těží z ní jen politikové."

Raphanus se dal do smíchu.

"Že je to tak?" zeptal jsem se.

"To, co lidé na Staré Zemi nikdy nepochopili, to, co si obyvatelé Tarquinu uvědomili jen neradi a teprve až po dvou staletích nepokojů, jsi ty pochopil za několik vteřin. Udělal jsem z tebe slavného bojovníka, Dele, a teď jsi se stal filosofem. Co bys ještě chtěl?"

"Svobodu," vyhrkl jsem okamžitě.

"Ach, ty máš dobroto! Už jsme zase u toho!" řekl a obličej se mu protáhl. "Přijde brzy, slibuji ti to, teď ale na ni nejsi připraven, Dele. Tvé výhry ti umožní slušný život zde na Tarquinu VII a vždy si budeš moci přivydělat jako trenér. Až se ovšem svobodně rozhodneš, zda tu v té funkci chceš zůstat, to je samozřejmě. Kosmické lety jsou nesmírně nákladné. Pomýšlíš-li vážně na návrat na Gil?ad s tím, že se pak vydáš k Malelle, budeš potřebovat stonásobek toho, co máš teď."

Měl jsem nepříjemný pocit, jako kdyby mi někdo vyrval z rukou zaslouženou odměnu. Celé své nynější jmění jsem nashromáždil za pět sezón turnajů a Raphanus mi teď tvrdí, že budu potřebovat ještě stokrát víc. Pět set sezón v aréně! Zatím jsem jich přežil pět a nezastaví-li mě nějaký lidský nebo humanoidní protivník, odejme mi stárí sílu už po dvaceti sezónách. Sklonil jsem hlavu a přikryl si obličej rukama.

"Co je s tebou, Dele?" zeptal se jemně Raphanus.

Zvedl jsem k němu oči. "Jak se jen můžete ptát? Právě jste mi pověděl, že tu jsem uvězněn navždy. Možná, že se budu moci vrátit na Gil'ead, nikdy se však nedozvím, kdo jsem, ani odkud přicházím. Budu po tom pátrat navěky... a Cassie také."

"Nechtěl jsem tě zklamat. Budeš potřebovat hodně peněz, to je pravda, můžeš si je však vydělat."

"Jak?"

"Několika způsoby. Napij se ještě vína, Dele," řekl a uchopil skleněnou nádobu. "Je opravdu velmi dobré..."

"Raphanusi, jak bych mohl získat dost peněz na návrat domů?"

Upil trochu vína a zaklonil hlavu.

"Teď, když na Tarquinu skončila sezóna turnajů, mohu zvážít nabídky které jsem dostal od obyvatel jiných světů. Moc jich není, protože jen málo národů chce měřit své síly s trénovanými Tarquiňany a ještě méně je těch, kteří by se chtěli utkat s někým z Raphanusova mužstva. A jak už jsem řekl, náklady na dopravu celé skupiny bojovníků s výzbrojí, trenéry atd. jsou přímo neuvěřitelné. Přesto však z řady důvodů i ostatní..."

"Dostali jsme nabídku, Raphanusi?" zvolal jsem.

"Už to bude, Dele." Upil několik doušek vína, odložil pohár a pak z tuniky vyňal písemné sdělení. "Dostal jsem zprávu z hrabství v systému Skeggjatt. Na jedné z planet se bude konat slavnost a při ní uspořádají zápasy mezi svými mistry a přeborníky odjinud. Požádali mě, abych jim poslal skupinu svých nejlepších mužů. Nabízejí dobrou cenu a účastníci mohou vyhrát značné částky. Dost na to, aby se snad vyplnila všechna tvá přání."

"Pošlete mě tam."

"Ne tak rychle, Dele! Bude se bojovat pouze s mečem a štítem; a meč není právě tvá nejlepší zbraň. Budeš muset začít intenzivně trénovat."

"Začnu hned. Pošlete mě, Raphanusi, prosím."

Nakonec souhlasil. Tu noc jsem spal dobře. Zdálo se mi o Gil?adu, o Cassii i o té neznámé planetě, kolébce mých předků. Budu muset svést ještě hodně bojů, ale cíl se teď přede mnou jasně rýsoval a dosažení svobody bylo na dohled.

10.

Turnaj na Skeggjattu. Zmrzačení a smrt.

Po celý měsíc jsem denně trénoval s mečem a štítem. Cvičil jsem až do noci. Přidělili mě do skupiny sestavené pro turnaj na Skeggjattu. Jednoho rána za úsvitu jsme odletěli kosmickou lodí s velkým zrychlením. Byl to model ze třetí periody. Ubytování bylo skromné a loď plně naložená, ale absolvovali jsme tu dlouhou cestu za pouhé tři týdny. Planeta, kde se slavnost měla konat, byla poseta skalisky, bičována větry, panovaly na ní dlouhé noci a krátké, kalné a ledové studené dny. Obyvatelé Skeggjattu se naproti tomu nepřetržitě veselili ve svých velkých dřevěných tvrzích, jako kdyby tím chtěli vyvážit to ponuré prostředí. Uprostřed těchto rozlehlých příbytků, pomalovaných zářícími barvami a vyzdobených fantastickými dřevořezbami, nepřetržitě praskal oheň. Vysílal vlny příjemného tepla a jiskřivě se odrážel od zbraní, které byly zavěšeny na všech stěnách. Po celý týden jsme přes den trénovali a po nocích hodovali. Během oslav nás harfeník častoval starými příběhy, které vyprávěly o skeggjattských národech na Staré Zemi: o bojovnicích a bojovných pannách, o démonech, ohnivých dracích, nestvůrách a obrech. Zpíval nám o jednookých bozích, kteří ovládali blesky, o pannách ve zbroji, cválajících na bílých okřídlených ořích, kteří odnášeli mrtvé hrdiny do ráje věčného veselí a věčných bojů. Vyprávěl nám pověst o velkém stromu, který podepírá vesmír, a o ledovém vlku, který hryže jeho kořeny. Popisoval neblahé bytosti přebývající v zatopených jeskyních a prastará návrší, do nichž na úsvitu dějin ukryly zapomenuté národy pohádkové poklady. Svůj pobyt na Skeggjattu mohu ličit jen s obtížemi, neboť se mi neustále vybavuje jejich bojový jazyk: rytmické skupiny vychloubaných slov, která i to nejprostší sdělení mění v hrdinský epos.

Dát podnět k deklamovanému vychloubání bylo celkem snadné. V sále, kde probíhala pitka, se jedné noci mladík z naší skupiny zeptal neohrabaného šilhavého surovce, který se jmenoval Hnaggr a byl navíc zohaven strašlivou jizvou, jak přišel ke svému meči. Smyslem této otázky nebylo nic jiného než dát podnět ke zdvořilé konverzaci, Hnaggr se však okamžitě začal chvástat:

"Dobře si zapamatuj, návštěvníku z jiného světa, že tento skvělý meč ukul obrovitý tříruký kovář, Tok - Zloděj Ohně. na živoucím plameni vystupujícím z jádra zmírající hvězdy. Pomocí této zbraně krotitel démonů Strašlivý Skorri, jediný strážce temné brány, zničil během tří bitev na pahorku Zlamaných Kostí šedé vojsko řvoucích duchů, které vedl Xandashal Zařikávač, proti pevnosti spících bohů. V silných rukou Ruriho, syna Strašlivého Skorriho, tento meč zneškodnil ohnivě draky z Gázu a jednou ranou roztál pilíř podpírající most Stínů. A nyní tato zbraň, věrná družka bitev, visí po boku Hnaggra a čeká, až přijde její čas a ona se uprostřed boje zaskví krví a slávou. Stvoří legendy, které při budoucích slavnostech budou zpívat Hnaggrovi synové."

Nastalo užaslé ticho, načež se zvedl jiný Skeggjatt a řekl:

"Pověst o Hnaggrově meči je vskutku přeslavná, leč vyslechněte nyní příběh o krvavém úpisu, který já, Elgi, nosím po pravici, aby mi razil cestu do středu bitev skrze ty, kteří se mi postaví. Neboť toto je zbraň Laefa, skvělého a vybraného přeborníka se sedmi životy z království Modrého Boha. V rozhořčené bitvě..." A tak dál.

Zbytek Elgiho vystoupení jsem neslyšel, protože jsem se obrátil k Sagrovi, jednomu z Tarquiňanů, a zeptal se:

"O čem to vlastně mluví, Sagro?"

"Vyprávějí legendy o mečích. Před zahájením turnajů to tak dělají všichni Skeggjattové. Myslím," dodal lehce pohrdavým tónem, "že si takto dodávají sebedůvěry."

"Ty příběhy se skutečně staly?"

"Ovšem, že ne. Nakupují své meče ve velkém na Iboki III."

"Tak k čemu je celé to vychloubání? "

"Už jsem ti to řekl. Dodává jim to sebedůvěru. Já osobně mám raději náš způsob."

Nechápal jsem, co tím chce říci a předpokládal jsem, že porovnává skeggjattské chlubení se zamlklou povahou našich zápasníků. Takové řečnění jsem na Tarquinu nikdy neslyšel. Všem nám bylo jasné, že když je někdo dobrý v aréně, nemusí o tom mluvit, a pokud není dobrý, žádný proslov na tom nic nezmění. Ale Skeggjattům se to líbilo.

Ty příběhy ve mně - přes svůj nabubřelý tón - vyvolávaly bušení srdce. Tolik se lišily od oslnivých tarquinských pověstí i od výhružných gil?adských podobenství! S potěšením jsem zjistil, že při nastávajících slavnostech budou rekonstruovány staré legendy. Pomocí složitého zařízení, jehož podstatu jsem nechápal a které se nám naši hostitelé nenamáhali vysvětlit, měli obyvatelé ostatních tří planet - Urduru, Verdandi a Skuidu - skeggjattské soustavy možnost sledovat u nich doma vše, co se odehraje na zdejší planetě zápasů Vigridu, kde v časech turnajů značná část legend ožila. Ohromilo mě, že člověk, který se nalézá na jedné planetě, může pozorovat to, co se děje na jiné planetě, a docela mě zmátlo, když jsem se dozvěděl, že osoby na různých planetách mohou i navzájem diskutovat. Na Gil?adu jsem o žádném takovém zázraku neslyšel. Těch několik strojů, které jsem spatřil na Tarquinu, se používalo k ryze praktickým účelům, například k orbě, čištění arény a k dopravě šlechticů na turnaje. O složitosti vesmírné lodi jsem neměl vůbec žádnou představu: považoval jsem ji prostě za větší a rychlejší typ tarquinského dopravního prostředku. Po pravdě řečeno, Raphanus ponechal v mém vzdělání značné mezery a já se rozhodl, že ihned po návratu si rozsah znalostí doplním. O bojovém umění jsem toho věděl velmi mnoho, z ostatních věcí jsem však znal jen bezvýznamné detaily. Po týdnu konečně nastal den zápasů. Když jsme uchopili zbraně, zaplavil mě zvláštní pocit - či spíše nedostatek určitých pocitů - a já očekával zápas tak, jako kdybych měl bojovat poprvé. Necítil jsem žádnou touhu postavit se svému protivníkovi, nijak jsem netoužil dovést náš boj až na sám vrchol dokonalosti a pak jej ukončit rychlým seknutím nebo bodnutím. Měl jsem nutkání odhodit zbraně a utéci z místa, kde mi hrozila smrt. Stud a hrdost mě přinutily zůstat, v nitru jsem však byl nesvůj. Cekala mě největší životní příležitost a já měl poprvé v životě strach. Můj neklid mě zaměstnával do té míry, že jsem si v první chvíli ani nepovšiml vzrušení, jež panovalo v naší skupině. Muži, kteří v hodinách před turnajem bývali vždy tak mlčenliví a samotářští, se teď shlukovali jako děti, živě spolu hovořili a přemrštěně gestikulovali. Sagro, šéf naší skupiny, seděl stranou, brousil si meč a upřeně hleděl do ohně. Přistoupil jsem k němu, on si mě však všiml teprve tehdy, až jsem si k němu přisedl.

"Sagro, co to s námi je?" zeptal jsem se ho. "Vidím to na druhých a cítím to i u sebe. Něco tu visí ve vzduchu."

V záři ohně si prohlédl ostří své zbraně a odpověděl, aniž na mě pohlédl:

"Zradili nás, Dele. To je to."

"Cože? Já... já tomu..."

"Raphanus nás sem poslal na smrt."

"To by přece nikdy neudělal, Sagro. Jsme jeho nejlepší bojovníci."

"To je pravda. Ale nabídli mu dobrou cenu, pošle-li sem své nejlepší muže bez bojového parfému. Až nás skeggjattští šampióni rozsekají na kousky, budou v očích svých krajanů vypadat jako hrdinové."

Pokýval jsem zamyšleně hlavou.

"Počkej, Sagro, tomu nerozumím. Co je to ten bojový parfém?"

Pohlédl na mě a já v jeho bledých očích a na jeho zjizvené tváři spatřil zákmit sympatie smíšené s lítostí.

"Chudáčku! Cožpak ti to Loripes neřekl?"

Zaraženě jsem na něj zíral a on pokračoval:

"Pokaždé, když jsme pochodovali do arény, měli jsme na sobě tuniky napuštěné bojovým parfémem. Nevím, co to je ani odkud to pochází, ale účinkoval dobře. Vnikne do lidského nitra a na chvíli je změní. Zápasník má rychlejší reflexy. Není tak citlivý na bolest a necítí strach. Používají ho všechna mužstva, Raphanus však měl vždy ten nejkvalitnější. Proto jsme si vedli pořád tak dobře."

"Takže..." Zarazil jsem se, polkl slinu a pak se teprve zeptal:

"Ve skutečnosti nejsem tak velký zápasník? "

"Pravděpodobně jím není žádný z nás, Dele. Nevím. Brzy se to dozvíme."

Byl jsem otřesen. Sagrovo odhalení jedním rázem zničilo pět let pýchy a vítězství. Zanechalo ve mně jen pocit strachu a ponížení, že jsem mohl být tak neuvěřitelně hlupák. Nehnusil jsem si Raphanuse za jeho zradu, ani se nezlobil na Loripese za jeho lživé mlčení. Vůbec jsem na ně nemyslel. Trápila mě jen jedna věc: smutná jistota, že navzdory štítu a přilbici, navzdory skvělému meči visícímu po mém boku půjdu do boje zbavený zbraně ze všech nejmocnější: své sebedůvěry. Dostal jsem se na krůček ke svobodě... a teď bylo vše ztraceno.

Žádný muž ze Sagrovy skupiny však necouvl. Šli jsme do boje bez nejmenší známky slabosti či strachu. A tak tedy zde na Vigridu, v téhle hornaté zemi bičované větry a lijáky, jsem viděl, jak pod úderý mečů a seker, jimiž mávali velcí ječící Skeggjattové, padají mí druhové jeden po druhém. Má rychlost a mrštnost přispěly k tomu, že jsem se vyhnul stovce ran, jež by mě dokázaly rozpoltit od hlavy k nohám, jenže Skeggjattů bylo i na mě příliš mnoho. Jeden šikmý úder mi shodil přilbici. Můj štít byl zničen a chránila mě již jen jeho centrální část. Rozmrzele jsem ji odhodil, opřel se o skálu a čekal, až se přiblíží, aby celý boj skoncovali. Šlo to rychle. První rána mi odsekla ruku, která třímala meč, a když jsem se chytil za zkrvavený pahýl, srazil mě další úder vedený na hlavu k nohám nepřátel.

Ležel jsem na zádech. Po chvíli jsem otevřel oči a zadíval se na černé nebe, křížované fialovými blesky. Nic jsem necítil a uvažoval, zda vůbec ještě žiji. V záři blesků jsem náhle spatřil, jak se nad pitevním polem pohybují nejasné bílé skvrny. Zavřel jsem oči. Když jsem je znovu otevřel, bílé skvrny se změnilly v koně, ve velké okřídlené oře, z nichž každý nesl lidskou postavu ve zbroji. Kroužili nad zmraženými těly a jejich velká bílá křídla se zvedala a klesala se vznešenou velebností. Jedna postava v brnění na mě ukázala prstem a zatroubila na roh. Z nástroje se ozval zvuk nevýslovné

krásy. Přišly si pro mne bojovné panny, hledající mrtvé bojovníky. Zavřel jsem oči a propadl se do tmy.

11.

Doktor Hjalti podporuje mé vzdělání. Vyhlídky na návrat na Gil'ad.

Když jsem otevřel oči, byl svět kolem mě chladný a modrý. Všechno tu bylo modré, zdi, strop i pevná, ale pohodlná postel, na které jsem zpola ležel, zpola seděl. Paže, ve které jsem držival meč, byla od lokte po zápěstí omotána modrým obvazem a z konce obvazu vyčnívala ruka, má vlastní ruka, právě ta, o kterou jsem přišel těsně před smrtí. Sevřel jsem pěst. Natáhl jsem prsty, skrčil je, zahýbal jimi. Ruka byla v dokonalém stavu jako předtím. Zvedl jsem ji co nejvýše a vyrazil divoký výkřik radosti. Hlava se mi však málem rozskočila nápirem prudké bolesti. Takže jsem žil! Vždyť jen ten, kdo je naživu, může pocítit takovou bolest.

S povzdechem jsem si lehl a zavřel oči. Tu jsem zaslechl lehké zašustění a na čelo se mi položilo cosi chladného.

Představil jsem si, jak se nade mnou sklání krásná bojovná panna a s tichým obdivem hledí na svého hrdinu. Ke svým vzdechům jsem proto připojil i úsměv. Ozval se kovový a monotónní hlas:

"Máte-li nějaké potíže, račte je popsat."

Otevřel jsem oči a raději je hned znovu zavřel. U mého lůžka nestála krásná panna. Znovu jsem se podíval a spatřil čtverhranný lesklý objekt, který byl v místě, kde asi tak lidské bytosti mívají prsa, převázán modrou stuhou. Lidské bytosti se to však, pokud mě mé vědomosti neklamaly, nijak nepodobalo. Mělo to čtyři vyčnívající oči, které se pohybovaly navzájem nezávisle. Dvě z nich se zrovna dívaly na mne. Navíc měl objekt neskutečnou hojnost paží. Jedna spočívala na mém čele, další dvě uhlazovaly pokrývky a prostěradlo a další dvě mi ohmatávaly ovázanou ruku. Ostatní byly zaměstnány jakousi tajemnou, jen jim povědomou činností. Nic podobného jsem nikdy neviděl a ani si nedovedl představit, pečovalo to však o mne naprosto dokonale. Objekt znovu promluvil.

"Opakuji. Máte-li nějaké potíže, račte je popsat."

"Bolí mě hlava," řekl jsem.

K paži položené na mém čele se připojily další dvě. Ucítíl jsem, jak se můj obvaz uvolňuje. Hlavu mi prostoupil příjemný pocit svěžesti a veškerá bolest zmizela.

"Obtíže odstraněny. Prosím potvrďte," řekla ta věc.

"Už to nebolí. Děkuji vám," řekl jsem.

"Poděkování zbytečné. Račte jmenovat další obtíže."

"Kdo jste? Kde to jsem?"

V objektu to několikrát cvaklo a zabzučelo, načež se ozvalo:

"Opakuji. Račte vyjmenovat další obtíže."

"Mám žízeň, chcete-li to vědět."

Znovu to klaplo a lehce zabzučelo, kdesi uvnitř to zabublalo, načež jedna z paží vyjmula z jeho břicha šálek narůžovělé tekutiny a podala mi ji. Odstrčil jsem ji.

"Nechci pít vaši krev," řekl jsem.

Ozvala se celá série pečlivých klapnutí a bzučivých zvuků, objekt se na chvíli odmlčel a pak odpověděl:

"Chyba. Chirurgický EXU neobsahuje krev."

"Ne? Tak co to tedy je?" zeptal jsem se a ukázal na šálek.

"Vysoce výživný analgetický roztok, typ 3673."

"To není krev?"

"Chirurgický EXU neobsahuje krev. Pouze transfúzní a záchranné jednotky obsahují krev."

"Chirurgický EXU je vaše jméno?"

"Souhlas."

"Proč neobsahujete krev? Máji přece každý!"

Lehce zašramotil a opáčil:

"Slovo každý se vztahuje na převážně lidské či humanoidní formy života. Chirurgický EXU nepředstavuje formu života; použitá terminologie je pro něj tudíž nevhodná. Napijte se, prosím."

"Vy nejste živý tvor?" zeptal jsem se.

V jistém smyslu mě ten poznatek uklidnil.

"Ne, ovšem, že to není živý tvor!" ozval se skutečný lidský hlas. A vedle hranatého předmětu se objevil vysoký, modře oblečený muž se světlými vlasy.

"Podejte hlášení," nařídil.

V objektu to zacvakalo, zachrčelo a EXU vyplivl dlouhý pás papíru pokrytý písmeny a znaky. Muž si ho vzal, chvíli jej studoval a pak řekl:

"Můžete jít. Zůstaňte v doslechu."

Chirurgický EXU nehlučně odjel.

Muž mi prohlédl ruku i hlavu a řekl: "Vaše rány se hojí velmi dobře. Našli jsme vás právě včas. Víte, ztratil jste mnoho krve."

"Ztratil jsem také ruku."

"O, to zas není takový problém. V oblasti transplantací končetin máme velké zkušenosti."

"To mě sem dopravily ty ženy na bílých koních?" zeptal jsem se.

Přečetl si štítek, který jsem měl připevněný k zápěstí.

"Přivezla vás sem záchranná sekce číslo 6. Ano, je to jedna z našich létajících sekcí."

"Domníval jsem se, že přenášejí pouze mrtvé hrdiny do ráje věčného veselí a věčných bojů."

Zvědavě se na mě zadíval a pak se dal do smíchu.

"Jsem rád, když vidím, že jste neztratil smysl pro humor. Jednu chvíli jsem si myslel, že mluvíte vážně."

Mluvil jsem pochopitelně smrtelně vážně, nechtěl jsem však vypadat hloupě, a tak jsem se také rozesmál. Pokračoval:

"Moc praktické to není, vedení her však na tom trvá. Tvrdí, že kdyby diváci viděli, jak na bitevní pole příjíždějí normální sanitky, veškerý efekt by vzal za své. Mám za to, že mají pravdu. Neustále všem zúčastněným doporučuji, aby se seznámili se starými mýty a snažili se postupovat co nejautentičtěji. Proto jsme záchranné sekce modifikovali tak, aby se vešly do vozidel ve tvaru koně a zdravotníky jsme převlékli za valkyry. Ti chudáci jsou od té doby kvůli tomu vystaveni neustálým posměškům."

Tenhle příjemný a hovorný mladý muž byl lékař a jmenoval se Hjalti. Po tomto prvním setkání mě navštěvoval téměř denně. Často ke mně vodil i jiné lékaře, aby se podívali na výsledky transplantace, kterou pod jeho vedením provedl chirurgický EXU. Byl na ni velmi hrdý. Jednou přišel ve společnosti velmi vysokého a velmi hubeného muže s bílými vlasy a slavnostním vzezřením, kterého představil jako vrchního chirurga Ingjald-Kolssona. Vůči tomuto postaršímu muži se Hjalti choval uctivě a mluvil před ním jen málo. Vešel až za ním a během celé vizity zůstal v pozadí.

Při vyšetřování se mnou Ingjald-Kolsson nemluvil a zacházel se mnou, jako kdybych byl jen kouskem zajímavého masa nebo zajímavým předmětem, stojícím za prohlídku. Poslechl si, jak mi buší srdce, prostudoval mé diagramy, potom mi zvedl ruku a pozorně prozkoumal jizvu po transplantaci; několikrát přitom souhlasně zamručel. Když skončil prohlídku, pustil mou paži a pohlédl na Hjaltiho a na mne divokýma očima, plnýma vzdoru. Začal mluvit, ale ne k nám. Obracel se spíše k jakýmsi neviditelným posluchačům kdesi nad našimi hlavami.

"Lidé z jiných světů nás považují za barbary, protože pokračujeme v turnajích, zde je však důkaz jejich úzkého rozhledu a nedostatku prozíravosti. Jen díky turnajům jsme dosáhli dnešní vysoké civilizační úrovně. Během posledních sedmi let náš personál pracoval výlučně s muži zraněnými během tréninku a mohl tak vypracovat osm nových metod transplantace končetin. Bez turnajů bychom za žádnou cenu nezachránili život tohoto mladíka ani jeho ruku."

"Obyvatelé jiných světů mluví jen o mužích, kteří zemřeli," odpověděl Hjalti. "To je ten důvod, proč odsuzují turnaje."

"Jak je to od nich hloupé! Je pravda, že během turnajů muži umírají, umírají však ve slávě a v souladu s prastarou tradicí. Nestárnou, neslábnou ani nechátrají věkem; na krátký okamžik velkolepě zazáří a dříve se zaskví, načež zemřou a jejich smrt poslouží jiným."

Ingjald-Kolsson sklonil hlavu a upřel na mě svůj planoucí zrak. Ukázal na mě svým hubeným prstem a já se mimoděk přikrčil.

"A vy, mladý bojovníku! Až uslyšíte, že se o nás mluví jako o barbarech, ukažte těm přihlouplým kritikům svou ruku! Povězte jim to, co jste teď slyšel. Řekněte jim, jak jsou Skeggiattové civilizovaní!"

Obrátil se a dlouhými kroky odkráčel. Pomyslel jsem si, jaké jsem to měl štěstí, že jsem se dostal do péče doktora Hjaltiho a jeho robota, chirurgického EXU. Položil jsem Hjaltimu několik otázek o vrchním chirurgovi, nechtěl mi však nic říci. Myslím, že mu ten starý pán naháněl hrůzu a já ho velmi dobře chápal, protože jsem měl stejné pocity.

Pokaždé, když měl Hjalti volno, chodíval do mého pokoje a povíдали jsme si často celé hodiny o všech možných věcech. Většinou jsem ale poslouchal já jeho, protože znal spoustu věcí, o nichž jsem neměl ani tušení a které jsem se chtěl dozvědět. Vzhledem k tomu, že však i jeho zajímaly mé osudy, právě tak jako mne jeho znalosti, i já jsem toho napovídal hodně a čas mi rychle ubíhal. Den před mým propuštěním se mě Hjalti zeptal, co hodlám dělat.

"Asi se vrátím na Tarquin VII," odpověděl jsem.

"Proč? To se ti tak líbí život bojovníka? "

"To ne, kdepak, zejména ne teď, když jsem měl čas o tom přemýšlet. Dokud mi ale Raphanus nedá svobodu, nemám na vybranou."

"Ty ale jsi svobodný, Dele. To ti nikdo neřekl?"

"Svobodný!"

"Ovšem. Všichni, kdo přežijí, jsou svobodní, to je první zákon našich slavností. Myslel jsem, že to víš," řekl Hjalti.

"Ne, to jsem nevěděl. Ani jsem s tím nepočítal... Takže mohu jít, kam se mi zachce? "

"Měl by ses zastavit ve správním středisku slavností a vyzvednout si odměnu, potom však můžeš jít, kam se ti zachce."

"Jak to, že dostanu odměnu? Vždyť jsem prohrál, Hjalti. Byl jsem poražen, rozsekán."

"Padl jsi jako poslední z vaší skupiny a dobře jsi bojoval. Diváci ti odhlasovali odměnu."

"Tak to se mohu vrátit na Gil'ead!" zvolal jsem vítězoslavně.

Hjalti zesmutněl.

"Zkusit to, Dele, samozřejmě můžeš, nedělej si ale velké naděje. Tím směrem se moc nelátá. Sám jsi mi řekl, že jedinými kosmickými loděmi, které jsi na Gil'adu viděl, byl ten tvůj jednomístný člun a pak raketa daltrescanských obchodníků s otroky. S tou oblastí se neobchoduje, protože je příliš blízko Rinnu. Může uplynout ještě hodně vody, než se tam dostaneš."

"Mohu se tec! alespoň o to pokusit. Nějaký způsob si už najdu. Děkuji ti za všechno, Hjalti. Hodně jsi mě toho naučil."

"Rád jsem tě poznal, Dele. Většina mužů, které operuji, jsou drsní hrdlořezové. Nemohou se dočkat uzdravení, aby se mohli znovu pustit do boje. Někdy mi připadá, že muže v celé galaxii dnes už nic jiného nezajímá," řekl smutně Hjalti.

"Pro Gil'ead to neplatí," opravil jsem ho. "Na Gil'adu jsem nikdy nespátřil žádný zápas, ani jsem neslyšel, že by se kdokoli rozhněval."

Položil mi pevně ruku na rameno a pokračoval:

"O důvod víc, aby ses vrátil na Gil'ead a nikdy ho už neopustil. Galaxie je odporné místo, Dele. Polovinu vesmírných lodí pilotují obchodníci s otroky nebo piráti a na polovině systémů se baví turnaji, jak jsi to zažil na Tarquinu VII nebo u nás. Občas se mi zdá, že krvavá staletí ze Staré Země sem odcestovala s námi. Pět století pokroku a řada z nás vězí stále ještě oběma nohama v barbarství... Dokonce i můj vlastní národ, Dele. Máme ze všech okolních systémů nejlepší nemocnice, nejlepší škol}-, krásná města... A přece jednou za deset let oslavujeme svá. prastará božstva. Scházíme se a díváme se, jak se muži navzájem rozsekávají na kousky. Potom sebereme a dáme dohromady zbytky dvanácti přežilých a zase se holedbáme vysokou úrovní naší civilizace. Asi jsme se všichni zbláznili, Dele. Nalezneš-li trochu zdravého rozumu na Gil'adu či na jiné planetě, neodmítej ho."

"Nebudu se mu vyhýbat, Hjalti," ujistil jsem jej.

Stiskli jsme si pevně ruce a já odešel. Později jsem často uvažoval o tom, zda se Hjalti stal vrchním chirurgem. Doufám, že ano.

12.

Podepisují smlouvu s "Antapem".

Ve správním středisku slavností se mnou jednali velmi slušně. Byl to složitý komplex budov, tvořený vysokými pětiúhelníkovými konstrukcemi, umístěný na největší a nejvzdálenější planetě skeggjattského systému jménem Verdandi. Přes četné rozdíly se Tarquiniáné a Skeggjattové vzájemně respektovali a to mou úlohu značně usnadňovalo. Kdyby ti, jež jsem cestou potkával, nebyli tak ochotní, nikdy bych v tom bludišti nenašel správnou kancelář, ani by se mi nepodařilo vyplnit nezbytné tucty formulářů. Skeggjattové byli svědomitý národ. Nezapomínali na toho, komu vyplatili odměnu. Oblékli mě, nakrmili a dlouze se mě vyptávali na mé budoucí plány. Jeden vysoký úředník se nabízel, že prosadí, abych byl jmenován trenérem v zápasnické akademii jeho bratra - i na Verdandi tedy existovala zápasnická mužstva a práce s nimi byla snazší, protože se slavnosti pořádaly pouze jednou za deset let - já už toho však měl dost. Neustále jsem jim říkal, že si jedině přeji vrátit se na Gilěad a oni mi opakovaně vysvětlovali, že pokud paměť sahá, žádná kosmická loď tím směrem neodstartovala. Tento rozhovor jsme opakovali den co den stále dokola a já postupně ztrácel odvahu. Ustoupit jsem však nehodlal.

Jednoho dne mě zavolali do náborové kanceláře nezvykle brzy ráno. Vstoupil jsem a pozdravil referenta, s nímž jsem se v té době spřátelil. Odpověděl mi na pozdrav širokým úsměvem. Thrain se nikdy neusmíval bezdůvodně. Určitě měl slibné zprávy.

"Myslím, že pro tebe něco mám, Dele," řekl, když mě vedl do malé zasedací místnosti. "Do systému Beckley odlétá loď poutníků, kteří potřebují ochranu. Beckley leží správným směrem a může se stát, že na planetě poutníků potkáš osoby, které by se chtěly také dostat na Gilěad."

"Jak daleko leží Gilěad od systému Beckley?" zeptal jsem se.

"No, je to mnohem blíže než odtud. Snad o čtvrtinu cesty. To je příležitost, na kterou jsi čekal."

"Možná, Co vlastně dělá ochrana kosmické lodi, Thraine?"

Udělal nezávazné gesto a řekl:

"Většinou nedělá nic. Pokud na loď někdo zaútočí, bojuje. Placené je to dobře."

"Kdo by mohl zaútočit na vesmírnou loď?"

"Obchodníci s otroky, piráti, psanci... možná, že i bytosti z Rinnu, i když v posledních letech nebyly moc aktivní. Nic, co bys nemohl zvládnout, Dele."

To už mi lichotil, toho já si však nevšímám. Věděl jsem, jak netrpělivě pro mě Thrain hledá loď, aby se mě zbavil. Přesto mě to vábilo. Bylo to rozhodně lepší, než čekat tady a nic nedělat a navíc jsem byl pro tu práci kvalifikován. Slíbil jsem si, že už za žádných okolností nebudu bojovat jiným pro potěšení. Protože však bojovat bylo to jediné, co jsem uměl, byly možnosti mého zaměstnání značně omezené. Na tohle jsem se hodil a šlo navíc o poctivou práci. Budu chránit početné občany a současně se přiblížím ke Gil?adu a ke Cassii.

Vešli jsme do zasedačky a Thrain mě představil veliteli kosmické lodi Antap. Příliš důvěryhodně nevypadal. Spíše se podobal některému z těch podlých ničemů, proti nimž jsem měl bojovat laskavému předáku posádky či pastýři shromáždění poutníků. Čím déle jsem s ním však mluvil, tím jsem ho měl raději. Byl nekompromisní, upřímný a čestný.

"Jmenuji se Voit," řekl a podal mi mohutnou ruku se zavalitými prsty. "To ty se chceš stát ochráncem Antapu?"

"Tak jest."

"Máš dobré reference. Čekal jsem, že spatřím někoho, kdo je dvakrát větší než ty," dodal nevrle.

"Já ještě vyrostu. Pro arénu jsem byl velký dost."

"Na Tarquinu VII byl dvakrát prohlášen za celonárodního mistra," poznamenal Thrain.

"Viděl jsem jeho záznamy. Řeknu ti to na rovinu," oslovil mě Voit a naklonil se nad stůl, jako kdyby se chystal k důvěrnému sdělení. "Bude to prachmizerná cesta! Naložíme dvě stovky poutníků, samých Scarabejců. Každý z nich je praštěný jako streefrit. Cestují na jakési shromáždění fanatiků. Budou zpívat, povykovat a budou chtít každého přesvědčit, že patent na pravdu mají oni, a že ubohému bláznů, který se na věci dívá jinak, již nekyne žádná naděje. To bude šou! To shromáždění pořádají podvodníci a podporují sami blázni. Hnuší se mi, že svou dobrou loď musím špinit takovou verbeží. Řada profesionálních ochránců by raději podepsala čtyřletou cestovní smlouvu s Daltrescany, než aby vstoupila na loď poutníků, jde však o výnosnou záležitost. Půlka galaxie se skládá z bláznů a podvodníků, ti ovšem mají hodně peněz na rozhazování. Nabízím dvojnásobný plat." Otočil se na Thraina, aby to potvrdil. "Ze je to tak?"

Řekni mu to!"

"Je to pravda, Dele. Dvojnásobný plat."

"A ještě něco," řekl Voit. "Antap je dobrá loď, není však vybavena přístroji pro mezihvězdnou akceleraci. Cesta na Beckley bude dlouhá a pokud na nás někdo zaútočí, nebudeme moci uniknout. Budeme muset bojovat a Scarabejci nám přitom nebudou k ničemu."

"Chápu," řekl jsem.

"Víš, může se stát, že v těch končinách potkáme bytosti z Rinnu."

"Když k tomu dojde, tak k tomu dojde! Já se chci vrátit na Gilěad a Beckley je na cestě. Budu-li muset, abych se tam dostal, bojovat s bytostmi z Rinnu, budu s nimi bojovat."

Voit si mě chvíli prohlížel, pak krátce přikývl a řekl Thrainovi:

"Vyhovuje. Sepiš s ním smlouvu, Thraine."

Zvedl se a zamířil ke dveřím; potom se ještě ke mně otočil.

"Za tři dny odlétáme. Dostav se zítra na kosmodrom ke stanovišti 71, pomůžeš při nakládání."

"Dobrá!" řekl jsem.

"A ode dneška mě budeš oslovovat 'veliteli Voite', rozumíš?" zařval.

"Ano, veliteli Voite," odpověděl jsem.

Pracovní smlouvu pro Antap jsem podepsal svým starým jménem Del Whitby. S radostí jsem se zřekl těch bombastických titulů, které jsem s sebou vláčel po kariéře na Tarquinu. Stal jsem se znovu sám sebou.

13.

Potkávám Graxe a osvojuji si nový způsob boje. Poeovi stoupenci a přívrženci Lovecrafta.

Nakládání byla rutinní záležitost. Když se začali naložovat poutníci, prohlížel jsem si je a dodával si odvahy, abych vydržel to nudné cestování. Většinou to byli Scarabejci Poeova vyznání, které doplnilo několik přívrženců Lovecrafta; byli bledí a plaší, chodili nehlučně se sklopenýma očima, hovořili mezi sebou tichými hlasy a nikdy neoslovovali nikoho z posádky. Všimli si nás tak málo, až jsem měl pocit, že jsem neviditelný. Nevadilo mi to. Někteří členové posádky a ostatní ochránci hodnotili ženy, já však myslel jen na to, že se vracím ke Cassii. Scarabejské ženy byly každopádně většinou dost šeredné.

Ve stanovenou hodinu jsme odstartovali. Jakmile jsme opustili skeggjattský systém, začali jsme zrychlovat. Přechod z nižších rychlostí na rychlost světla, při němž loď prochází tichým, bezrozměrným akceleračním polem, ve mně vždy vyvolává zvláštní pocity. Nemohu si zvyknout. Mívám během těch zlomků sekund dojem, že přestávám existovat a nedovedu se přesvědčit, že se vracím neporušen a do správné dimenze.

Směny dozoru a odpočinku jsem měl stejně jako jistý Grax, hubený a vytáhlý specialista na revolvery s ošlehanou tváří. Narodil se na jednom z vnitřních systémů. Byl o něco starší než já, podnikl však daleké cesty a měl v zásobě hromadu dlouhých historek, jimiž vyplňoval klidné hodiny našich hlídek. Jednou v noci, když jsme si před hlídkou připevňovali pistole, jsem jej přistihl, jak si mě prohlíží.

"Copak je, Graxi?" zeptal jsem se.

"Nic," řekl a mávl rukou.

Teprve později, až jsme se najedli a podali zprávu, jsem zjistil, co má na srdci. Svou "zvědavost Grax nikdy nedovedl dlouho udržet na uzdě.

"Dele, chtěl bych se tě na něco zeptat," začal neobratně. "Nemusíš mi odpovídat, mně to ale vrtá hlavou."

"Ovšem. O co jde?"

"Kdo tě naučil takhle nosit pistole?" zeptal se a ukázal na zbraně, které se houpaly na mém opasku.

"Můj trenér na Tarquinu VII"

Potřásl nevěřícně hlavou.

"Tvrdíš, že jste chodili bojovat do arény vyzbrojeni takhle?"

"To ne. Zbraně jsme drživali v ruce."

"O tom jsem nikdy neslyšel. Jak jste vlastně zápasili?"

"Poslali nás do bludiště a my se v něm museli pronásledovat. Diváci viděli všechny zápasící, my jsme se však navzájem neviděli. Každý měl jednu kulku. Pokud jsme bojovali dva proti jednomu nebo tři proti jednomu, dostal samotný zápasník tolik nábojů, kolik měl soupeřů, kdežto ti měli jen po jednom náboji. Vtip byl v tom, že jsi musel přinutit soupeře, aby se netrefil; vyhrál ten, kdo byl přesnější."

"To je sice hezké, dostaneme-li se však po cestě do nesnází, moc nám to nepomůže. Budeme-li napadeni, závisí všechno na rychlosti. Nevíme, kolik nábojů bude mít nepřítel a ani za to nejsme placeni. Musíme střílet nejen přesně, ale také rychle. Podívej, něco ti ukáži. Vyndej nejdříve ze zbraně náboje."

Vyprázdnili jsme pistole a Grax se postavil před mě. Zkřížili jsme paže a on mě vyzval, ať dám znamení.

"Taste!" zvolal jsem, ale ještě než se mé prsty dotkly pažby mých pistolí, dvě Graxovy hlavy mi už mířily na prsa.

Zkoušeli jsme to znovu a znovu. Pokaždé byl rychlejší. Zdálo se, že mu pistole vždy samy skočí do rukou. Přiznávám, že jsem byl ohromen. Až dosud jsem byl přesvědčen, že jsem rychlý a mrštný, ve srovnání s Graxem jsem se však cítil

jako starý bromblugg vězíci až po břicho v bažině.

"Je to jen praxe, Dele," řekl. "Tohle já provozuji už od pěti let. Stačí, když se budeš cvičit. A než začneš, dobře si pistole připevni."

"Kde jsi se to, Graxi, naučil?"

"Cvičil mě můj strýc George. Ten o Staré Zemi věděl všechno. Vyprávěl mi, že během krvavých staletí nosil zbraň každý a každý s ní uměl dobře zacházet. Bylo to nutné."

Ukázal mi, jak mám pouzdra snížit, abych je měl hezky při ruce, a jak je mám upevnit k nohám, aby se neposouvala.

Znovu jsme zkoušeli tasit a už mi to šlo lépe. Od té doby jsem většinu času trávil cvičením.

Byl bych se samozřejmě raději věnoval studiu všech těch věcí, o nichž se zmiňoval doktor Hjalti během našich dlouhých hovorů. Bylo tomu už pět let, co jsem opustil Giléad a viděl jsem toho víc než kterýkoli jiný Rudstromita. A, přece jsem se vracel s málo znalostmi, nepočítáme-li vědomosti o bojích v aréně. A ty mi, až se vrátím do vlasti, vcelku k ničemu nebudou. V nemocnici Hjalti léčil muže ze všech systémů a vyprávěl mi o divech a zázracích, které vzrušovaly mou obrazotvornost. Toužil jsem vědět víc, dozvědět se vše, co se dalo, o téhle galaxii, v níž má vlast tvořila tak nepatrnou část. Na palubě Antapu však nebylo nic, co bych mohl studovat, nepočítám-li poutníky, kteří mě zase tak moc nepřítahovali. Tak jsem se učil tasit zbraň a zakrátko jsem byl téměř tak rychlý jako Grax.

Čas od času jsem se pokoušel promluvit s poutníky, ale bez většího úspěchu. Byli to galaktičtí reformovaní neo-Hoffmannovi Scarabejci Poeova vyznání a několik přívrženců Poe-Lovecrafta. Stačilo, když jsem jim položil jednoduchou otázku a hned začali přednášet Poeovo zjevení, mystickou nauku, která se během prvních let krvavých staletí šířila v Baltimore-Marylandském městském státě ve východní Americe. Hovorem o vírech, kyvadlech a havranech dokázali vyplnit velkou část naší hlídky. Nic určitého však přitom nikdy neřekli.

Přivrženci Lovecrafta byli ještě horší. Odříkávali z Poea celé pasáže, načež pokračovali citacemi komentářů jeho žáka Lovecrafta z Arkhamu. Nechápal jsem ani polovinu z toho, co říkali, a přesto mi z toho bývalo nanic. Pokaždé, když jsem poslouchal Lovecraftovy přívržence, se mi zdálo o upírech, ďáblech a chapadlovitých nestvůrách pokrytých jíchou. Nikdy mi nevysvětlili, co to je jíchá, a já byl docela rád. Určitě to bylo něco hnusného. Řeči Lovecraftových přívrženců mi kazily spánek.

Stálý a úzký kontakt se Scarabejci mě přivedl k tomu, že jsem znovu začal zvažovat svůj přístup k tomu, co je správné a co nesprávné a v co vlastně mám věřit. V prvních letech svého života jsem žil podle gil'adského řádu, potom jsem důkladně promýšlel Loripesovy myšlenky o toleranci k přesvědčení svých bližních, samozřejmě s výjimkou rituálních pijáků krve z Talumy IV, popřípadě škrtičů z Thanistu či jiných osob tohoto druhu. Proti tomu, že Scarabejci nacházejí štěstí ve víře, že vesmír je obrovský vír, jsem nedokázal nic namítat, připadalo mi však, že je to nedělalo ani lepšími ani horšími než ostatní. Byli mezi nimi zloději i lháři. A jen jednou jsme na palubě Antapu zažili vraždu, to když jeden přívrženec Lovecrafta vztáhl ruku na Poeova vyznavače kvůli jistě malé odchylce v interpretaci.

14.

Poplach, záhada a nečekaný nápad.

Byli jsme už téměř v půli cesty k Beckley. když mě vzbudil zřetelný pocit, že zpomalujeme na subsvětelnou rychlost. Skoro jsem pak už znovu usínal, jenže vtom se ozval poplašný signál.

Když jsem vyskočil z lehátka, Grax si již připevňoval pouzdra s revolvery.

"Pospěš si, Dele," řekl mi. "Znamená to, že nás asi čekají potíže."

Skutečně jsme měli potíže, ale ne takové, jimž bychom mohli s Graxem čelit. Antap už dlouho pracoval na plný tah a jedna z urychlovacích cívek se spálila,

Doba, po kterou byl v poli subsvětelné rychlosti motor vypnut, byla vždy nejnebezpečnější fází každé mezihvězdné cesty. Při ní byla loď zranitelná, dala se snadno odhalit a napadnout a stávala se snadnou kořistí pirátů, psanců, ba i nájezdníků z Rinnu.

Složitý systém raketového pohonu jsem nikdy nepochopil; rozuměl mu ostatně málokdo. I posádky se utíkalý ke starým manuálům a postupovaly zkusmo, protože už více než sto let nikdo nezkonstruoval žádný nový urychlovací stroj a mnoho informací mezitím upadlo v zapomnutí. Přesto jsem však věděl, že urychlená loď se z nějakého důvodu nedá odhalit. Ani nejsilnější radary nic neohlásí; je to, jako kdyby loď neexistovala, Loď ale nemůže komunikovat s vnějším prostředím. Dojde-li k vážnější poruše, musí raketa zpomalit na subsvětelnou rychlost, volat o pomoc, a vystavuje se tak nebezpečí, že ji odhalí nájezdníci. Při nízké rychlosti se loď totiž objeví na obrazovce radaru. Z toho důvodu piráti a psanci slídí po intergalaktických drahách a mají přitom zapnuté všechny radary.

Číhají na kořist, která šetří své akcelerační cívky nebo se snaží vyslat zprávu. A pak na ni zaútočí.

Velitel Voit nám objasnil situaci. Uvázli jsme nejméně na dvacet čtyři hodiny - tak dlouho totiž trvá výměna urychlovacích cívek. A nastanou-li komplikace, zdržíme se ještě déle. Zapnuli všechny radary a ochránci vytvořili nouzová družstva. Dojde-li k útoku, bude probíhat bleskově. Nájezdníci obvykle postupovali takto: zrychlovali, až dosáhli rychlosti světla a stali se neviditelnými, co nejbližší vyhlédnuté oběti pak prudce snížili rychlost. Jejich přítomnost se dala zjistit asi tak minutu před útokem.

Grax a já jsme nastoupili první prodlouženou hlídku, potom druhou a nakonec i třetí, aniž by se cokoli přihodilo. Velitel Voit se snažil Scarabejce uklidnit a říkal jim, že už brzy zase poletíme rychlostí světla. Ve skutečnosti však oprava přiliš

nepokročila. Mechanici tápali a přitom si uvědomovali, že s každou minutou nebezpečí vzrůstá.

Během čtvrté hlídky se na radaru ukázala jakási loď. Grax spustil poplach a ochránci se rozeběhli na svá obranná stanoviště. Čekali jsme, že se slabá tečka rozplyne a že se po několika vteřinách vedle nás objeví loď připravená k zahákování.

Tečka však stále zůstávala v obrazovém poli. Byla za námi a letěla s námi po paralelní dráze. Zachovávala konstantní rychlost a pomalu se blížila. Voit prostudoval její souřadnice, načež zaklel a zvedl ruce k nebi.

"To snad není možné!" zařval. "Je to raketa schopná vysoké akcelerace. Nepochybně patří nepřítelům, jenže při téhle rychlosti bude potřebovat čtyři hodiny, než nás dohoní. Takhle nemanévruje žádná pirátská loď!"

"Třeba to nejsou piráti," nadhodil jsem.

"Musejí to být piráti. Poslední loď, která získala oprávnění prolétat tímto sektorem, ukončila cestu před dvěma měsíci a další má tudy letět až za rok."

"Nemohl by to být meteor, pane?" zeptal se jeden člen posádky.

Voit zavrčel a ukázal na radarové údaje:

"Takový signál nezanechává žádný meteor. Je to loď. Přátelská loď to být nemůže a jako nepřítel se nechová; co to tedy je?"

S dalšími nápady se už nikdo nepřihlásil. Znovu jsem si sedl k radarům, ostatní ochránci zůstali na obranných stanovištích, a čekali jsme. Malý světelný bod postupně rostl a když už byl dostatečně veliký, Grax zahvízdal.

"Je to stará loď, Dele. Nic víc nevím. Nějaká prastará raketa."

"Jak stará?"

Svraštil obočí a soustředil se na obrazovku.

„Zdá se, že pochází ze začátku druhé periody. Vidíš vpředu nahoře tu kulatou okénka? Kulatá okénka se přestala používat uprostřed druhé periody. Strýc George mi to všechno vyprávěl. Tenhle stroj musí mít tak tři sta let,"

K radaru přistoupil Vbit, prohlédl si obraz a přikývnul.

"Opuštěná loď! To je ono! Tak ta nám potíže nezpůsobí. To je tedy úleva!"

Svolal ochránce a novinu jim oznámil. Odvolali nás z hlídky u radarů. Když Vbit odcházel, aby se znovu pustil do práce na opravě, dostal jsem náhle nečekaný nápad. Zavola jsem na něj.

"Co chceš, Whitby? Mluv rychle," řekl.

"Hlásím se jako dobrovolník pro průzkum na palubě opuštěné lodi, pane."

"Ty jsi se zbláznil! Nesbíráme žádné suvenýry, zkoušíme opravit akcelerační cívku, abychom se konečně dostali na Beckley. Tyhle staré vraky každopádně přinášejí neštěstí. Zapomeň na to!"

"Ale na té opuštěné lodi může být něco, co by se nám hodilo: nářadí, příručky či snad dokonce náhradní urychlovací cívka,"

Voit chvíli přemýšlel, pak mě plácl do ramene a rozesmál se.

"To je vynikající nápad. Moc nadějně to sice není, zkusit to však můžeme. Princip urychlování se nezměnil. Nebudou-li náhradní díly úplně opotřebované, mohou se nám hodit. Dobrá, Whitby, připrav se k přestupu. Jakmile se raketa dostatečně přiblíží, pošlu tě tam se dvěma technikami."

"A co Grax, veliteli?"

"Toho tu potřebuji. Běž se připravit."

15.

Vstupuji na palubu Fénixu XXVII a získávám posádku.

Když se k nám hodinu nato opuštěná loď ještě více přiblížila, odešel jsem z Antapu. Jak jsem vysvětlil Voitovi, doufal jsem, že najdu něco, co mu pomůže při opravě; současně jsem se však chtěl na palubě rakety porozhlédnout po nějakých informacích. Byla to šance, jaká se nenaskytne hned tak někomu. Vstupoval jsem do lodi, která už více než tři

století bloudí vesmírem. Musela být pravým skladištěm všech prastarých vědomostí, na které se během poslední fáze galaktické kolonizace pozapomnělo. V té periodě se lidé rozprchlí na jednotlivé hvězdy, zpřetrhali všechna pouta a zapomněli na staré zvyky. (Tou dobou jsem to ovšem tak jasně neviděl.) Mimo to ve mně krystalizovala ještě další myšlenka, s tou jsem se však nikomu nesvěřil. Raději jsem na ten nápad ani nemyslel, protože byl příliš nesmyslný. Zůstával však v mém podvědomí.

Tichá cesta propastnou prázdnotou, která oddělovala Antap od Fénixu XXVII, jak se jmenovala opuštěná loď, byl zážitek, z něhož se mi ještě teď dělá špatně. Nebylo to však nic ve srovnání s prvními kroky na palubě mrtvé lodi, která přiletěla odnikud, putovala do zapomnění a jejíž posádka se dávno proměnila v prach. V hlavě mi stále ještě strašily všechny ty příběhy Poeových a Lovecraftových přívrženců. A tak, když jsem vstoupil do řídicí kabiny a spatřil, jak se ovládacích tlačítek dotýkají ruce kostlivců, málem jsem to vzdal. Neustále jsem si však představoval, že by to mohla být moje loď, můj vlastní dopravní prostředek, který- mě ponese celou tou prázdnotou, jež mě dělí od Gil'adu, a to mi dodávalo odvahy.

Technici se ihned vydali k pohonné jednotce; já nejprve v řídicí místnosti vyhledal mapy a navigační přístroje a pak jsem se k nim připojil. Cestou jsem se podíval na zásoby potravin. Bylo jich tam dost na dlouhou cestu a byly v dobrém stavu. Vypadalo to nadějně.

Technici všechno prohledávali a pátrali po náhradních cívkách, které bývaly na těchto starých lodích. Byly by i na Antapu, kdyby Voit nepronajal skladiště poutníkům. Jejich pátrání však bylo málo úspěšné. Chtěli najít to, co potřebovali a pak se vrátit. Já zůstal s nimi, kladl jim spoustu otázek a dostával samé slibné odpovědi. Režim interního provozu dosud fungoval; pouze urychlovací mechanismus byl mimo provoz. Kdyby však někdo vynaložil hodně času a množství práce, mohl by tuto loď opravit. Na palubě byly potřebné příručky a veškeré nářadí. Když jsem to uslyšel, rozhodl jsem se.

Jeden z techniků otevřel dveře - a radostně vykřikl. V malé schránce ležely čtyři náhradní akcelerační cívky, standardní model z druhé periody. Pro Antap se hodily. Jednu si vzali a zamířili k přechodové komoře. Jen co se v ní ocitli, zevnitř jsem ji uzamkl. Jakmile oba zmizeli, ze mne se stal velitel kosmické lodi Fénix XXVII. Byl jsem současně jejím majitelem i operátorem. A představoval jsem i veškerou posádku. A také všechny cestující. Když jsem si pak na chvíli představil ty dlouhé měsíce samoty, které mě čekají, málem jsem znovu otevřel přechodovou komoru a utíkal za techniky.

Myšlenka na Gil'ad a na Cassii mě však přinutila zůstat.

Dokázal jsem si naprosto přesně představit, co o mně Voit na Antapu řekne, věděl jsem však, že mi nikdy nepřikáže, abych se vrátil. Už tak byla jeho loď dostatečně viditelná a určitě nehodlal navíc vysílat rádiové zprávy, aby upozornil na to, kde přesně se nachází. Nejspíš mi bude spílat všemi jazyky galaxie, rozkaz mi ale nedá. Nadobro mě odepíše.

Neměl jsem žádné výčitky svědomí za to, že jej opouštím. S novou cívkou teď Antap doletí na Beckley najeden zátaž; nebude mě už proto potřebovat. A já ze svého platu neviděl ještě ani "sput". Byli jsme si kvit.

Pustil jsem se okamžitě do práce. I po té dlouhé době bylo ovzduší na Fénixovi docela svěží; svlékl jsem si proto speciální výstroj a vydal se k pohonné jednotce. Především jsem musel uvést tuhle loď do provozuschopného stavu. Pak se budu učit ji řídit. Vzhledem k tomu, že jsem nic z toho neznal, bude mi to trvat nejspíš dost dlouho.

Staré příručky byly psány tak jasně a jednoduše, že jsem ihned pochopil, co mám dělat. Domnívám se, že jejich autoři počítali s možností, že v důsledku nehody bude posádka vyřazena a cestující ji budou muset zastoupit. Důkladně jsem přezkoušel urychlovací soustavu, odhalil poruchu, načež jsem si vzal nářadí a potřebné náhradní díly. Pro jediného člověka to byla zdlouhavá a namáhavá práce, provést se však dala. Měl jsem skvělou náladu. Jednu chvíli jsem dokonce začal zpívat, zvuk mého hlasu však v téhle mrtvé lodi rezonoval jaksi nepatřičně, a tak jsem přestal.

Když mě práce příliš unavila, najedl jsem se, načež jsem se natáhl na velitelské lůžko. Usínal jsem obtížně, nakonec se mi to ale podařilo. Když jsem se vzbudil, byl Antap stále ještě v dohledu; vypadal v dálce jako stříbrná skvrnka. Po lehkém jídle jsem se chystal, že se znovu pustím do práce; předtím jsem ale vyhlédl kulatým okénkem a zjistil jsem, že zmizel. Dokázali tedy závadu opravit. Teď už jsem zůstal úplně sám.

Nečekal jsem, že to na mě tak zapůsobí. Stál jsem hodnou chvíli u okénka a zvučně si nadával. Náhle jsem si jasně uvědomil, že se mi loď nikdy nepodaří opravit, když ani její posádka to nedokázala. A i kdyby se mi to povedlo, jak najdu cestu na Gil'ad? Co se mnou bude, když se přiznou piráti nebo psanci a budou se chtít podívat, jestli tahle stará rachotina neobsahuje něco, co by se ještě dalo ukrást? Co udělám, když na mě zaútočí nájezdníci z Rinnu? Spáchal jsem tu nejnesmyslnější a nejnebezpečnější věc ze všech; zcela vědomě jsem se pustil nazdařbůh vesmírem. Určitě se mi něco strašného přihodí, něco, co si plným právem zasloužím.

Na místě, kde předtím parkoval Antap, jsem však náhle rozeznal drobnou tečku. Přibližovala se a brzy jsem spatřil, že je to člověk navlečený do samohybného skafandru. Dal jsem mu okénkem znamení, běžel odemknout přechodovou komoru a v rychlosti se vrátil, abych se podíval, jak se můj host zachycuje vnějších dveří. V životě jsem snad nebyl tak šťastný jako ve chvíli, kdy Grax vstupoval na palubu mé lodi.

"Řekl jsem si, že budeš asi potřebovat pomoc, Dele," řekl mi, když svlékal skafandr. "Vypařil jsem se z Antapu okamžik předtím, než začal akcelarovat."

"Zabral jsem tuhle loď pro sebe, Graxi. Chceš se stát členem posádky?"

"Dokážeš ji znovu uvést do chodu?"

"Myslím, že ano."

"Je tu dost jídla?"

"Víc, než budeme potřebovat."

Grax sklonil zamyšleně hlavu. Za daných okolností neměl příliš na vybranou, nebyl však zvyklý se unáhleně rozhodovat. Nakonec řekl:

"No, myslím, Dele, že zůstanu s tebou. Podívejme se, jak to tu vypadá."

Dal jsem si na místě pohov. Pustili jsme se s Graxem do průzkumu Fénixu. Byli jsme jako dva kluci, když dostanou novou hračku, a ani hromádky prachu a kostí, které jsme nacházeli ve většině kabin, nám nedokázaly vzít náladu nadlouho. Nikdy jsme nezjistili, co vlastně zabilo posádku a cestující Fénixu, muselo to však být něco rychlého a neočekávaného. Snažili jsme se na to nemyslet.

16.

Začínám studovat historii. Odlet na Tricaps.

Wroblewského poslední slova.

Grax se tak trochu vyznal v opravách akceleračního systému. Bylo to pořád lepší než nic; nechal jsem to tedy na něm a jen jsem mu v nezbytných případech pomáhal. Ve zbývajícím čase jsem se mu vyhýbal. Pokud jsem nespál, zdržoval jsem se většinou v řídicí místnosti, studoval vše, co jsem našel o řízení lodí s vysokou akcelerací a o principech mezihvězdné navigace. Když jsem zrovna nestudoval, četl jsem všechno, co mi padlo do ruky, a dozvěděl jsem se mnoho věcí, mnohem víc, než by se vešlo do deseti knih, jako je tahle.

Vůbec první kniha, kterou jsem otevřel, byl palubní deník Fénixu. Otevřel jsem ho na stránce s datem 7/21/2373 a četl: 'Krvavý déšť', prolévaný rukou člověka., dopadá bez ustání na celou galaxii.' To se až příliš podobalo nočním můrám, které mě trápily v nemocnici na Vigridu. Vrátil jsem palubní deník na místo a věnoval se jiným knížkám.

Na lodi byla velká zásoba zvukových nahrávek a videokrystalů. Všechny jsem je vyzkoušel, nejraději jsem se však věnoval knížkám, skutečným knížkám ze Staré Země tištěným na papíře, což je v naší době velká vzácnost. Kromě Gil?adské Knihy o putování, která byla stará několik století, jsem až dosud nic takového neviděl. Dozvěděl jsem se toho hodně o životě na Staré Zemi během krvavých staletí a o prvních cestách po galaxii, většina děl mě však mátl. Připadalo mi, že oblíbeným tématem těchto spisovatelů byla politika. Čím více jsem toho četl o politice, tím více jsem si vážil Raphanusovy definice. Dokázal celý problém podat nesmírně jednoduše a přitom výstižně.

Rozdílný náhled na věc se však nevztahoval jen na politiku. Zdálo se, že se nedokáží shodnout ani na jednoduchých faktech. Autoři si odporovali v příčinách sinoafrických válek a Druhého holocaustu. Všichni popisovali smrtící mlhu, která koncem XX. století vyhladila obyvatele měst na atlantickém pobřeží. Někteří v ní spatřovali průmyslovou nehodu, jiní ji označovali jako sabotáž nebo agresi. A zastánci druhého názoru se přitom nedokázali shodnout ani na původci tohoto činu ani na jeho úmyslech. Rozpory panovaly i v názoru na správné jméno muže, který změnil chod dějin a přivodil konec vlády Staré Země. Byl to Wroblewski, ani dva historikové mu však nedávali stejné křestní jméno.

Koncem XXI. století Wroblewski vynalezl kosmický akcelerační systém, který umožnil cestovat po galaxii. Wroblewski se narodil v místě zvaném Polsko na Staré Zemi. Některé knihy tvrdily, že to bylo vědecké městečko ležící ve Svazu rusko-čínských republik, jiné psaly, že bylo součástí Lidové demokracie nové Evropy, jiné se ani nepokoušely určit jeho polohu. Už jsem se tu zmínil o tom, že dějiny Staré Země - a to platí zejména o krvavých staletích - nejsou příliš jasné. Uplynulo od nich už tři sta let a dochovalo se jen málo pramenů. Země dnes připadá důležitá jen historikům a vědcům a i těm, jak se zdá, stačí pouze hypotézy. Nikomu to však nevadí. Jako kdyby lidská rasa chtěla vědomě zapomenout na svou starou historii. Ovšem na druhé straně se na některých planetách pokoušejí obnovit životní styl, který je obdobou určitých historických období na Staré Zemi. Hluběji se však touto otázkou nehodlám zabývat.

Wroblewského akcelerační systém rozptýlil lidstvo po celé galaxii dříve, než mohlo hlouběji prozkoumat vlastní sluneční soustavu. Uskutecnilo se zhruba dvacet výprav na Mars, katastrofální přistání na Venuši a několik pokusů doletět k ostatním planetám. Průzkum kosmu však neustále narušovaly války. A když některý konflikt skončil, museli ti, co přežili, začít se vším znovu od začátku. Stará Země musela být - pro ty, co o to stáli - značně skličujícím místem pro život. Pak byl vynalezen akcelerační systém a lidstvo ztratilo jakýkoliv zájem o planety své soustavy. Až do vzdálenosti sta tisíc světelných let je žádná neprozkoumaná planeta nevábila. Žádné přitažlivé planěly v tomto sektoru, po pravdě řečeno, ani nebyly.

Vně sluneční soustavy však existoval dostatečný počet planet pro všechny; stačilo je jen kolonizovat. Lidstvo se vyvíjelo rychleji než zákony a jakmile dal někdo dohromady částku, za kterou si mohl koupit loď schopnou vysoké akcelerace - nebo dokázal-li takovou loď ukrást své vládě, jak to udělal Wroblewski - mohl si v kosmu vyhledat svět sám pro sebe a žít na něm podle svých představ. Hledání ale nebylo vždy snadné. Ve světle reálných možností akceleračního systému se hroutily všechny plány na vysílání automatických kosmických sond. Jakmile se dalo skutečně cestovat vesmírem, nikdo už nechtěl ztrácet čas a čekat na úřední schválení. Lidé chtěli pryč, ať už bylo riziko jakékoli! Nebezpečí však bylo přece jen velké. V té době neexistovaly žádné pořádné mapy - vesmír vypadá a chová se značně odlišně, když se v něm pohybujete v raketě a staré mapy bývaly většinou mnohem horší než nic - a navigace proto byla v podstatě otázkou odhadu a štěstí. Značný počet průkopníků si k sobě přitáhla obrovská slunce nebo se zřítily na těžké planety, které je vyrvaly z vesmíru a vlákaly do smrtelného objetí. Jiným, jako byl Fénix XXVII, se nikdy nepodařilo přistát.

I dnes, po třech stech letech, jsou mapy nevyhovující. Lidé přišli na to, že pokud nikdo neví, kde jsou, nikdo na ně nezaútočí. Zpočátku se houfovali dohromady jako malí kluci, když si prohlíží velkým neznámým dům. Po sto letech však znovu usoudili, že je jich příliš mnoho a nastalo další stěhování. Někteří emigranti zůstali na místě, mladí se však rozletěli tak rychle a tak daleko, jak to jen šlo. Ve druhé periodě dokázaly lodě vyvinout rychlost rovnou desetinásobku rychlosti světla, takže létaly téměř čtyřikrát rychleji než první Wroblewského rakety. Cestovatelé tentokrát

nezanechávali za sebou žádné mapy, žádné grafy ani žádnou adresu a když konečně přistáli, nikoho k sobě nezvali. Poté se cestování po galaxii zklidnilo. Průmysl vyrábějící rakety s vysokou akcelerací se zhroutil, protože ti, kteří je chtěli použít, už byli pryč. Kosmická akademie pro nedostatek posluchačů zanikla. Fénix XXVII byl pravděpodobně jednou z posledních lodí postavených ve druhé periodě a také jednou z posledních, které se zúčastnily závěrečného exodu.

Čím více jsem četl, tím více jsem toho chtěl znát. Dozvídal jsem se tolik věcí najednou, že má hlava hrozila prasknutím. Dosud jsem si například dobře neuvědomoval obrovské rychlosti a nesmírné vzdálenosti, které bylo třeba při cestách po galaxii překonávat. Když jsem propočítával vzdálenost, kterou za šest let urazí loď, jež se pohybuje desetkrát rychleji než světlo, ohromila mě řada výsledných cifer. Přepočítal jsem výsledek třikrát po sobě, správná odpověď však stále udávala tři sta padesát tisíc bilionů a kousek. Galaxie byla neuvěřitelně velká. Přesto však se Del Whitby, původem farmář, potom zápasník, potom ochránce kosmické lodi a nakonec velitel, navigátor a mechanik v jedné osobě na vraku starém několik století, vydává hledat planetu, jež není uvedena na žádné mapě uložené ve Fénixu. A to jen proto, že chce získat svou snoubenku, aby se pak mohl vydat na cestu a pátrat po špendlíkové hlavičce v nekonečnu. Byl jsem nejspíš úplný blázen. A když jsem si to uvědomil, pokračoval jsem ve studiu. Se svým bláznovstvím jsem si poradit nedovedl, naproti tomu jsem však mohl léčit svou nevědomost.

Zjišťoval jsem velmi zajímavé věci: například to, že velký scarabejský prorok Poe nebyl žádný prorok. Byl to jen spisovatel, tedy člověk podobný bardům, kteří se dnes potulují od systému k systému a vydělávají si na cestu a živobytí tím, že přednášejí staré báje a příběhy, skládají básně a písně.

Celý ten omyl byl způsoben tím, že několik století po Poeově smrti se kdosi zmocnil jeho díla a změnil je v mýtické proroctví. Nebylo to o nic nesmyslnější než to, co jsem se chystal udělat, a hned jsem se proto cítil lépe.

Když jsem si tak četl, co si lidé kdysi představovali o budoucích cestách po galaxii, připadalo mi to směšné a zároveň i trochu smutné. Člověk, který se podle nich dostane ke hvězdám, bude cestovat v disciplinovaných týmech zkušených expertů, oděných do pečlivě udržovaných stejnokrojů, a každému bude na setkání říkat "pane". Na cestách mu bude pomáhat kniha, kterou sice zbývá ještě napsat, ale její obsah bude nesporně přesný a všezahrnující. Všechno bude jasné a promyšlené. Takhle si to tenkrát představovali.

Všechno proběhlo úplně jinak. Nikdo si nikdy nedal námahu, aby sepsal pravidla chování v galaxii. Nikdo na to neměl čas. Wroblewského objev akceleračního systému držela polská vláda několik let v tajnosti. Byl to takový zvyk vlád na Staré Zemi, které - pokud se dá věřit jen polovině toho, co jsem se dočetl - dělaly ještě mnohem horší věci. Těsně předtím, než na palubě kosmické lodi s vysokou akcelerací uprchl ke hvězdám, však Wroblewski seznámil se svým objevem všechny vědce a všechny národy. Neuplynul ani rok a všichni stavěli lodě s vysokou akcelerací, na nichž by mohli přehnout k nekonečnu, a do deseti let se Stará Země změnila v opuštěný brloh, na kterém živořili jen staří nebo slabí, bázlivi nebo nedůvěřiví, jejichž odvěkým osudem je zůstat přirostlý jako houba k hniječimu světu. Lidstvo už na Staré Zemi nic nedrželo. Během dvou století před Wroblewským zadusili planetu svými odpadky a válčili na nich jako krysy na kupě smetí; na ruinách pak znovu vystavěli odporné stavby, které se opět zaplnily lidmi. A pekelný cyklus začal nanovo. Wroblewski Pozenšťanům otevřel dveře a oni se málem ušlapali, jak se snažili jimi uprchnout dříve, než je vlády zase přibouchnou.

Hvězdy si ale jen tak snadno nepodmanili. To byla dlouhodobá a nebezpečná záležitost. Bylo však možné odletět daleko a ještě během jednoho života se někam dostat a už to znamenalo hodně. Jakmile lidé jednou překonali bariéru rychlosti světla, nic už je nemohlo zadržet.

Lidé se však zastavili sami. Nelze si představovat, že jakmile člověk jednou opustil Zemi, hodlal navěky cestovat od hvězdy ke hvězdě. Tenkrát lidé netušili, jak nesmírně nudné mohou být cesty vesmírem. Většinu z nich dlouhé měsíce nudy a strachu tak znechutily, že se usazovali na první planetě, která jim vyhovovala. Kosmické lety, které dnes křížují galaxii - není jich nijak mnoho - se podnikají téměř výlučně kvůli obchodu; nejméně polovina z nich je nezákonných. Občas profesionální Expediční vojska pohroží silou, aby zastrašila pozorovatele z Rinnu. Pravda je, že většina osadníků hledala klid a mír a ne dobrodružný život. Jakmile našli to, po čem pátrali, usazovali se a kosmické cesty nechávali těm, kteří chtěli ještě něco objevovat.

Dlouho osadníci nikoho ve vesmíru nepotkávali. A když nakonec přece jen našli společnost, byli mírně řečeno zklamáni. Ostatní galaktické rasy se totiž značně podobaly lidem ze Staré Země. Zdálo se, že ten, který tvořil vesmír, se rozhodl, že se - alespoň co se týče naší galaxie - bude všude tam, kde se vyvinou inteligentní bytosti, přidržovat jednoho základního modelu, samozřejmě s malými úpravami podle místních podmínek. Jedinou výjimkou, s níž jsem se setkal, byli Crevnitové. Osadníci nenašli žádné obrovské améby, žádná myslící oblaka ani filosofující rostliny; všude jen tisíce verzí vzpřímeného teplokrevního savce se čtyřmi údý, rodičího živá mláďata, jemuž se obvykle říká člověk. Vyskytovali se ve všech velikostech: od třimetrových Lixianů, kteří se dokázali poškrábat na kolenou, aniž se museli předklonit, až po drobné Quiplidy, kteří se pohybovali rychlými krůčky. Některé rasy trčel z ramenou hrozen chapadel, jiná měla chápavý ocas, jiná zase jeden palec navíc nebo blanité nohy, vcelku však všechny tvořily homogenní skupinu. Byla to dokonce natolik homogenní skupina, že se mohli - jak zjistil jeden podnikavý cestovatel - navzájem úspěšně rozmnožovat. A také to dělali.

Někteří ze soudobých filosofů tvrdí, že právě tento nepopiratelný důkaz univerzálního přibuzenství učinil přítrž válkám. Možná mají pravdu. Já na to ale mám vlastní názor. Nejsem sice filosof, ale hodně jsem toho po celé galaxii viděl a setkal se se spoustou nejrůznějších lidí. Zdá se mi, že se lidé nestali ani lepšími, ani horšími, že nejsou moudřejší, shovívavější, ani snášenlivější než dříve. Prostě se jen bojí, že by zůstali sami. Pascal Galileo3, jeden z největších génů na Staré Zemi, řekl: "Odvěké ticho těch nekonečných dálav mě děsí." A to platilo nejen v dobách renesance (tak se na Staré Zemi nazývalo období devatenáctého století), ale platí to i dnes. Teď, když lidé žijí tak daleko od sebe, pociťují pokrevní bratrství daleko intenzivněji než dříve. Uvědomili si, že kdyby zabili příliš mnoho svých krajanů, mohli by se v

obrovské nepřátelské galaxii náhle ocitnout úplně sami a toto pomyšlení jim nahání hrůzu. Bytosti z Rinnu je však děsí daleko víc.

Nikdo neví, kdo nebo co jsou to obyvatelé Rinnu, nicméně bylo nezvratně prokázáno, že nenávidí lidi, humanoidy i vše, co s nimi souvisí. To platí i pro Malellany, mé krajany, o nichž je toho známo velmi málo. Snad právě tento nedostatek informací o Malellanech mi byl pobídkou, abych prostudoval dějiny Staré Země. Od té doby, co jsem nalezl Fénix, se vyskytly i další důvody pro to, abych se o ně zajímal, myslím však, že tohle byl původní impuls.

Rinn každopádně zůstává velkou neznámou. Těch několik málo lidí, jimž se podařilo proniknout do jejich systému, tam nalezlo věci, které si nedovedli vysvětlit. A nijak netouží se tam vrátit a upřesnit svá pozorování. K tomu, aby vám ruplo v hlavě, bohatě stačí chodby na Clothu a zeď nápisů na Skixu. Tyto planety lidé bojkotují a nikdo na nich ne-přistává, ba ani piráti či psanci. Všeobecně se soudí, že tyto planety byly předsunutými stanovišti bytostí z Rinnu, protože jejich nájezdy začaly teprve tehdy, až na nich lidé začali přistávat; nájezdy pak přerostly ve Velkou válku o Rinn. Stalo se to zhruba před deseti lety GSC. Od té doby je všude klid, k větším bitvám nedochází, nikdo však neví, kam bytosti z Rinnu odletěly ani co chystají. A všichni neklidně čekají na den, kdy bude zapotřebí každé ruky, aby pomohla zachránit naši galaxii.

Ať tomu bylo jakkoli, přestali jsme se navzájem zabíjet, a pokud někde boje přežívají, bojuje se jen pro pobavení diváků jako na Tarquinu nebo na oslavu rasy jako na Vigridu. Vesmír, to je pohraniční pásmo, kde zákon až příliš často prosazuje ten, kdo je lépe ozbrojen, tak, jak tomu bylo během krvavých staletí na Staré Zemi. V galaktickém měřítku se zákony dají prosazovat jen obtížně a nikdo se o to ani nepokouší. Galaxie je příliš velká, příliš rozsáhlá a obsahuje příliš mnoho míst, kde je možné se ukrýt.

3 - vědec a dynamista, který žil v pozdním caesarsko-etruském císařství, vynálezce teleskopu a autor knihy Pascalovy psané úvahy nebo Pascalovy myšlenky, v níž pojednává o filosofických a teologických důsledcích nekonečnosti vesmíru.

Spojení je nevyhovující a lidé z jedné planety se málo starají o to, co se děje jinde, jen když do toho nejsou zapleteny bytosti z Rinnu. Obchodníci s otroky, piráti a psanci to mají o to snazší, samotní kosmičtí cestovatelé zase o to obtížnější. Člověk musí umět prosadit vlastní zákon a mnozí z nás proto z nejasných důvodů, jež se nejspíš blíží nostalgickým vzpomínkám více, než bychom to byli ochotni přiznat, stále ještě nosí na stehně šestiranný revolver. Já sám nosím dva a dovedu s nimi obratně zacházet.

Tenhle zvyk se nakonec prosadil na všech raketách schopných vysoké akcelerace. Po efektních, i když neblahých zkušenostech lidé zjistili, že ruční lasery, jež doznaly velkého rozšíření během XXI. století, vyvolávají v cívkách urychlovacího systému řetězovou reakci, která ve zlomku sekundy změní raketu v malou supernovu. Lidé ze Staré Země si nedovedli představit, že by se vydali na cestu beze zbraně, nůž, meč, luk či kyj však na kosmické lodi nepřípadaly v úvahu. Dlouhou dobu z toho byli velice nešťastní. Potom ale kterýsi zbrojír, který se ve volných chvílích obíral historií, znovu vynalezl šestiranný revolver. Ten se pak brzy stal standardní zbraní nejen na Zemi, ale i v kosmu. Ti, kteří ho používali, to - jak tvrdili - dělali samozřejmě čistě z praktických důvodů. Já si však stále myslím, že k popularitě šestiranného revolveru silně přispívá i nostalgie.

Díky mému studiu a Graxově práci nám týdny na Fénixu XXVII rychle ubíhaly. V době, kdy Grax končil seřizování akceleračního mechanismu, jsem už toho o navigaci věděl dost, abych mohl doletět na Tricaps, což bylo předsunuté obchodní stanoviště, kde jsme chtěli prodat tuhle vykopávku a opatřit si nějakou loď ze třetí periody, například nějakou vyřazenou raketu z výpravy proti Rinnu. Akceleraci přestál Fénix dobře. Takže jsme doopravdy odstartovali. Mířili jsme domů a Grax byl mým hostem.

Na knihu, kterou jsem četl před přistáním, nikdy nezapomenu. Byla to historie prvních kosmických let a obsahovala poslední slova Wroblewského. Dva roky po jeho odletu je kdos zachytil někde ve vesmíru. V rozmezí pěti minut zaznamenal dvě zprávy. První zněla: "Dal jsem vám klíč. Využijte ho nebo jděte všichni k čertu." Po chvíli ticha se ozvala jeho poslední slova: "Každopádně jděte všichni k čertu!"

V té době jsem to považoval za velmi vtipné.

KNIHA II

RENEGÁTOVY CESTY

1.

Potkávám nešťastného cestovatele.

Přilet Fénixu XXVII na Tricaps, malou rušnou planetu, představoval pravděpodobně událost století, už jen proto, že jsme její obyvatele dokonale znáti. Ti se sice rychle vzpamatovali a vrátili se ke svým obvyklým záležitostem, nicméně jsme je na krátkou dobu úplně vyvedli z míry.

Naše potíže pramenily ze způsobu, jakým hovořili. V jejich dialektu se vyskytovalo málo neznámých slov či výrazů, neboť byl vytvořen tak, aby usnadňoval obchodování. Tricapsané však mluvili tak rychle, že jsme je s Graxem dokázali sledovat jen stěží. Získali dojem, že jsme potomci původní posádky Fénixu XXVII.

Jakmile se tato zpráva rozšířila, obklopili nás kosmičtí právníci, kteří na Tricapsu tvořili významnou a vlivnou vrstvu, a nabízeli nám svou pomoc při vymáhání našich práv. Když jsme se jim pokoušeli situaci vysvětlit, došli nakonec k závěru, že nejsme potomci posádky, ale její přežívající členové, či spíše jejich duchové. Trvalo dost dlouho, než se všechno vysvětlilo a my si nakonec najali čilého a horlivého chlapíka, aby se postaral o vystavení nezbytných dokumentů a zařídil prodej Fénixu. Teprve pak jsme se vydali hledat novou loď.

Myslím, že náš vzhled mátl Tricapsany stejně jako náš způsob vyjadřování. Grax i já jsme měli na sobě staré malebné uniformy, které jsme našli v truhlách na Fénixu. Já navíc objevil i pistole, které v den odletu dostal velitel Adamson darem, a po odchodu z lodi jsem je nosil zastrčené za opaskem. Asi jsme opravdu vypadali jako lidé, kteří přišli z minulosti. Měli jsme dlouhé vlasy a já je měl nadto podle skeggjattske módy spletené do copánků. Nosili jsme také mohutný neupravený plnovous. Drobní Tricapsané si na nás nikdy nezvykli, i když se k nám tím svým zrychleným a neosobním způsobem stále chovali zdvořile.

Přes svou čilost a aktivitu tvořili Tricapsané celkem vzato málo zajímavé společnosti a já byl rád, když jsme nakonec našli malou průzkumnou loď, která byla dosud v dobrém stavu. Pocházela ze třetí periody a dosahovala maximálně padesátinásobku rychlosti světla. Nabídli nám ji za cenu menší, než za kterou jsem chtěl prodat Fénixe. Byla zkonstruována pro osm osob - v naléhavém případě i pro dvanáct - řídit ji však mohl jediný člověk. Grax si chtěl před zakoupením pořádně prohlédnout akcelerační mechanismus. Pustil se do práce a já se proto mohl dva dny procházet po Commerce City, hlavním městě Tricapsu a také středisku všech obchodních jednání. Dva dny mi však bohatě stačily.

Kromě práce neznali Tricapsané žádný jiný zdroj potěšení. Vzhledem k tomu, že jsem obchodování příliš nerozuměl a ani mě nezajímalo, nevěděl jsem, jak zabít čas. K jejich největšímu potěšení patřil černý a vřelý scoof, který popíjeli z konviček a mezi dvěma doušky diskutovali o obchodech. V malých výčepech jsem vypil nespočet konviček scoofu. Můj vstup vždy tricapští obchodníci, odění do tmavých šatů, přivítali udiveným mlčením. Zvykl jsem si na to, ale nedokázal jsem se nikdy uvolnit. Navzdory mé skvělé uniformě je můj rozježený vzhled nejspíš odrazoval od jakéhokoli pokusu něco ze mne vyzískat; popíjející obchodníci se proto vraceli k přerušeným rozhovorům, jako kdybych neexistoval. Chodil jsem po přeplněných ulicích a nevěděl, jak se rozptýlit. Na Tarquinu a Vigridu města překypovala vzrušujícími zajímavostmi, zvuky a barvami, v Commerce City však nic podobného nebylo. Všechno mi tam připadalo šedé, dokonce i lidé. Ať jsem zamířil kamkoli, všude to bylo stejné. Ani jedna přehlídka, žádný pouliční obchodník, žádný veřejný dům, žádná rvačka, ani jeden cizinec, nic než spěchající davy Tricapsanů, kteří v naprosto stejných oblecích s výrazem ustaraného napětí přebíhali z jedné budovy do druhé.

Z bezcílného putování mě bolely nohy a břicho jsem měl zaplavené scoofem. Vtom se přede mnou objevil. Vyšel z boční uličky a zůstal přede mnou stát se široce otevřenými očima. Byl to žalostně rozedraný stařík, měl na sobě uniformu, kterou si, soudě podle toho, jak vypadala a jak páchla, oblékl na výpravu proti Rinnu a od té doby si ji nesundal. Měl dlouhé černé, šedě prokvetlé vlasy, vráscitou a zjizvenou bledou tvář, ale pro mne byl v tu chvíli vítanou zajímavostí. Rozhovořil se a vrhl se ke mně. Jeho dialekt se podobal tarquinskému nářečí, a tak jsem mu dobře rozuměl.

"U všech bohů, to jsem rád, že tu potkávám dalšího návštěvníka z kosmu! Jsem v tomhle hnízdě bzzitů už dva měsíce,

kolem samí tihleti podfukáři a já tu pomalu, ale jistě umírám nudou. Kdo jsi, cizince? Odkud přicházíš a kam se chystáš?" zeptal se bez obalu.

"Jmenuji se Del Whitby Přiletěl jsem rovnou ze skeggjattského systému a chystám se na Giléad," odpověděl jsem.

"Na Giléad?" zarazil se a potřásl hlavou. "Tam jsem nikdy nebyl. Kde to je?"

"Doufám, že to zjistím."

Na chvíli se zamyslel a pak se rozesmál. Neobvyklé zvuky vylekaly řadu Tricapsanů, kteří se na nás nervózně zahleděli a pak nás raději zdaleka obešli.

"Takže víš, kam jdeš, ale nevíš, kde to je. Líbí se mi tvá povaha, Dele. Také jsem býval kdysi takový, ale to už je dávno. Chtěl jsem všechno vědět, všechno znát, všechno si vyzkoušet... a také jsem to dělal. Věř mi, že jsem to dělal." Odmlčel se, pozorně se na mě zadíval a zeptal se: "Spěcháš někam, Dele? Měl bys čas zaplatit starému kosmickému žebrákovi jídlo a poslechnout si jeho příběh?"

"Mám čas," řekl jsem. "A mám také hlad. Pojď, najdeme si nějaké dobré místo."

Zabralo to trochu času, nakonec jsme ale našli místo, kde jsme si mohli dát slušné jídlo a přitom nás neohlušovalo klábosení Tricapsanů. Můj nový přítel, který se jmenoval Gariv, spolykal takové množství jídla, že by nasýtilo čtyři vyhládlé muže. Potom u láhve vína začal vyprávět o svých cestách - tedy, o jedné z mnoha. O těch ostatních až později.

2.

Garivův příběh. Další informace o mém původu.

Své mládí strávil Gariv ve vesmíru. Jeho otec byl vlivný válečník ve skoratském systému a Gariv jej doprovázel od prvních výprav proti Rinnu. Když mu bylo dvacet tři let, vzal si Nikkolopu, dceru jiného válečníka. Několik let zůstal doma a spravoval záležitosti svého otce a tchána v době, kdy cestovali v kosmu. Když mu bylo dvacet šest let, dostal zprávu, že v jedné potyčce s bytostmi z Rinnu byli oba muži zabiti. Tak se z něj stal mocný válečník na Skoratu VI. Gariv se nejprve snažil upevnit svou moc, neustále jej však sužovala myšlenka na nepomstěnou smrt obou mužů. Když se doslechl o tom, že se připravuje velká Expedice proti Rinnu⁴

4 - Expedice je název pro samostatnou galaktickou vojenskou sílu, původně vytvořenou k obraně planetárních systémů, osídlených osadníky ze Staré Země a jejich spojenci, proti bytostem z Rinnu. Později byla reorganizována s cílem úplného zničení civilizace na Rinnu. Činnost Expedice se oficiálně dělí do tří fází, jimž se říká První, Druhá a Třetí Expedice.

První Expedice byla ustavena dne 4/19/2608 GSC a rozpuštěna krátce po téměř úplném zničení rinnské armády v bitvě Tří systémů, která proběhla ve dnech 7/6-28/2617 GSC. Tomuto střetnutí se často také říká Velká válka proti Rinnu.

Uvedený termín se však spíše vztahuje k souhrnu válečných tažení, jež vyvrcholila bitvou vedenou ve třech planetárních systémech. Veteráni z První Expedice okamžitě ustavili nepravidelné vojsko, jemuž se říká Druhá Expedice.

Jejím cílem bylo vyhledávat, pronásledovat a zničit všechny ty, kteří přežili bitvu Tří systémů a přenést válku do Nejvyšší velení se původně zdráhalo uznat status Druhé Expedice a učinilo tak jen velmi nerado až po dvou úspěšných útocích proti pozůstatkům rinnské armády; oficiální rozkaz k jejímu ustavení byl vydán až 3/3/2619 GSC. Dva roky nato obdrželo Nejvyšší expediční velení zprávy o zvěrstvech, jichž se jednotky Druhé Expedice z represivních, odvetných či preventivních důvodů dopouštějí vůči nevinným planetárním systémům. Když byl Nejvyššímu velení předložen rozhodující důkaz o zničení Toqalu V, bylo dne 6/4/2623 GSC rozhodnuto o rozpuštění vojsk. Rozkazu uposlechla více než polovina velitelů Expedice, ostatní se však odmítli podříditi. Nejvyšší expediční velení je pak postavilo mimo zákon. Třetí Expedice byla ustavena v roce 2651. Nikdy na Rinn nezaútočila.

a že se formuje silné vojsko, jehož úkolem bude najít a provždy zničit rinnské zlosyny, rozhodl se, že do něj vstoupí. Předal řízení Skoratu VI do rukou své ženy Nikkolopy, rozloučil se se synem Lemakem a odletěl v čele malé flotily

bojových lodí, s nimiž se připojil k Expedici.

Bojoval dobře a vyznamenal se zejména ve velké závěrečné bitvě. Jeho potíže začaly teprve tehdy, když bytosti z Rinnu byly poraženy a jeho loď nastoupily dlouhou cestu k domovu na Skoratu.

"Nezlomila mě válka, Dele, zlomila mě zpáteční cesta," řekl a jedním douškem vyprázdnil sklenici.

Zadíval se na prázdnou láhev a pak na mě upřel prosebný pohled. Objednal jsem další láhev. Znovu si naplnil sklenku a pokračoval:

"Zmasakrovali jsme největší flotilu, jaká se kdy ve vesmíru dala dohromady a skoncovali jsme s mocným Rinnem.

Navždy. Po té poslední bitvě se ze mne stal hrdina a podívej se, co je ze mne teď: žebrák, který prodává svou smutnou minulost za jídlo a pití! Deset let jsem bloudil po celé galaxii a marně se pokoušel dostat domů. Všechno jsem ztratil: loď, lidi i to ostatní. Jednou, to už jsem byl jen den cesty od Skoratu - jen jediný den, Dele! - jsme se zastavili, aby si cívky akceleračního systému mohly odpočinout, a zaútočili na nás obchodníci s otroky. Odvlekli mě daleko do galaxie a prodali stavitelům pyramid. Podařilo se mi uprchnout, ale čtyři roky mi trvalo, než jsem se dostal až sem. Někdy přemýšlím o tom, zda se mi to vůbec podaří. Měl jsem nejspíš tenkrát, když mi to nabízeli, odletět s Hledači a pokusit se najít Počáteční bod."

"O čem to mluvíš?" zeptal jsem se.

"No, víš přece. Hledači. Počáteční bod. Omfalos5."

"Ne, o tom já nic nevím. Kdo to je?"

"Hledači, tuším, pocházejí ze Staré Země. Jistě to neví nikdo, ale většina lidí si to aspoň myslí. Létají vesmírem už několik staletí na lodi velké jako malá planeta. Žijí ve svém vlastním světě, asi tak jako Nejvyšší expediční velení. Hledači se snaží najít v galaxii bod, v němž se všechno sbíhá, Počátek, kde každá věc je současně všude a nikde. Neexistuje zde čas ani prostor. Je to místo věčné a úplné všudypřítomnosti."

Zamyšleně upil trochu vína: "Kdybych našel ten bod, stačilo by udělat

5 - Kámen v Delfách, označující domnělý střed světa; zde: střed galaxie.

krok a ocitl bych se ve svém paláci. Jenže já se jim vysmál, když mě žádali, abych je doprovodil. Možná ale, že jsem byl blázen já a ne oni!"

Garivův příběh mě velmi zaujal. Věděl jsem, co to je být odloučen od domova a od těch, které máme rádi, a cítil jsem k tomu staříkovi sympatie.

"Jak je Skorat daleko?" zeptal jsem se.

"Velice daleko, Dele," řekl zadumaně. "Poblíž Watsonovy planety, kterou řídí velký počítač. Na Watson odtud odlétá loď každý druhý či třetí rok, Tricapsané jsou však nemilosrdní. Nedokáží-li je přesvědčit, aby mě přijali za člena posádky, budou i nadále požadovat plný poplatek za přepravu a já se tam nikdy nedostanu. Myslím, že má dlouhá a namáhavá cesta tady končí."

"Tak poslyš, Garive," řekl jsem. "Nic ti nemohu slíbit, je však možné, že můj společník a já najmeme ještě dalšího člena posádky. Do blízkosti Skoratu se asi nedostaneme, ale někam bychom tě snad dopravit mohli..."

"Chceš tím říci, že bys mě vzal s sebou?" vykřikl.

"Bude-li s tím můj společník souhlasit a budeme-li potřebovat třetího muže, nevidím žádnou překážku. Plat sice nebudeš mít velký, ale..."

"Už jsi mi zaplatil tím, že jsi vyslovil tuhle nabídku," řekl Gariv a stiskl mi ruku. "Dal jsi mi naději, Dele, a to je ta nejvzácnější věc v celé galaxii."

"Rád bych ti přislíbil víc, Garive. Víím, jak ti je. Já byl ve věku šestnácti let unesen z Gil'adu obchodníky s otroky. Už pět let se tam snažím vrátit."

Pověděl jsem mu svůj příběh. Když jsem skončil, zvláště se na mě zadíval a požádal, abych mu ukázal ten kousek papíru, který byl v mém malém člunu. Podal jsem mu ho a on si jej pečlivě prohlédl.

"Loď, ve které tě našli, pocházela z Pendeltonské základny?" zeptal se.

"Tak to stálo uvnitř na destičce. Proč?"

"Nevím, zda ti to mám říci, Dele. Probudit falešné naděje, to by byla krutá odměna za tvou velkorysost."

"Jen do toho! Můžeš-li ve mně něco probudit, chci si to poslechnout."

"Asi to bude jen zvláštní shoda okolností... A pokud jsi čistokrevný Malellan, tak se stejně mylím. Na, vezmi si to, Dele," řekl a podal mi papír.

"Poslyš, Garive. Z lidí, které jsem v životě potkal, jsi první, kdo něco ví o Pendeltonské základně. Řekni mi, co víš. Zhrzené naděje nech na mě."

"Dobrá, Dele. Jen se bojím, že jsem něco prohodil bez uvážení."

"Teď už z toho nevycouváš."

"Budiž!"

Gariv si povzdechl a naklonil se nad stůl:

"Expedice proti Rinnu se zúčastnil jeden chlapík, byl to velitel útočných sil a patřil k nejlepším, které jsem kdy viděl. Jmenoval se Corey. Říká ti to jméno něco?"

Zavrtěl jsem hlavou; Gariv pokračoval:

"Corey velel čtyřem flotilám včetně mé. Tvořili jsme sedmou útočnou vlnu. Vedl nás s úspěchem do nejkritičtějších míst bitevní vřavy. Po našem odletu nezůstal naživu jediný obyvatel Rinnu. Vůči sobě byl Corey ještě náročnější než k druhým a bil se jako šílený. Jednou v noci po briefingu jsem se ho zeptal, proč bytosti z Rinnu tolik nenávidí. Prozradil mi, že mu při nájezdu na Pendeltonskou základnu zabili ženu a malého syna. Corey byl Pozemšťan, ale jeho žena byla

Malellanka. Víš asi, co Rinnové s Malellou udělali."

"Ne, o Malelle nic nevím."

"Myslel jsem, že to všichni vědí. Bytosti z Rinnu zničily všechny planety systému. Zahrnoval šest pokojných a mírumilovných planet. Obyvatelé Rinnu si je zvolili za cíl svého útoku. Teď už neexistuje víc než několik desítek Malellanů, rozptýlených po celé galaxii. Lituji, Dele, ale sám jsi to chtěl vědět."

"Ano. Pokračuj."

"To je všechno. Co se po rozpuštění Expedice s Coreym stalo, nevím. Slyšel jsem, že se během Druhé Expedice pokoušel vytvořit vlastní flotilu. Chtěl pronásledovat bytosti z Rinnu až do jejich systému a všechny je vyhladit. Nemám ale ponětí, co se s ním od té doby udalo."

"Myslíš, že by Corey mohl být můj otec?" zeptal jsem se.

"Je to možné. Někdo mohl před útokem přemístit dítě do kosmického člunu a odeslat je z Pendeltonu. Máš malellanské rysy, Dele, a pohybuješ se jako oni, jsi však mnohem větší. Postavu máš spíše jako Pozenšťan. Kdyby tvou matkou byla Malellanka a otcem Corey, všechno by se vysvětlilo."

Dal jsem mu papír před oči.

"Stojí tady: 'Rodiče: Malellan...' Corey tedy mým otcem být nemůže."

Gariv ukázal prstem na papír a zavrtěl hlavou.

"Podívej se na tu skvrnu, Dele. Třeba zakrývá něco jiného."

To mě nikdy nenapadlo, ale Garivova hypotéza měla něco do sebe.

"Kde bych se o tom mohl dozvědět víc?" zeptal jsem se.

Gariv chvíli přemýšlel.

"Od První Expedice už uběhlo deset let. Všichni se rozešli. Snad by něco věděl stroj."

"Jaký stroj?"

"Počítač na Watsonově planetě. Všechny zprávy o výpravách proti Rinnu se zasílaly na Watsonovu planetu a ukládaly do paměťových databank. V nich bys mohl zachytit stopu osob, které se jich účastnily. Za zkoušku to stojí."

"Určitě," řekl jsem.

Byl jsem rozhodnut. I když jsem velice toužil po návratu na Giléad, rád bych se tam vrátil teprve tehdy, až zjistím, kdo vlastně jsem. I když bych kvůli tomu musel letět na Watsonovu planetu.

3.

Pokračování Garivova příběhu.

Grax souhlasil s tím, že vezmeme na palubu třetího. Nová loď jej tolik nadchla, že by souhlasil se vším. Po odprodeji Fénixu XXVII jsme ji koupili a pokřtili Renegát, neboť se nám to jméno zalíbilo pro svou zvukomalebnost. Když jsme dokončili vybavení, zůstalo nám dokonce ještě trochu peněz. Dva dny po mém setkání s Garivem jsme už byli na cestě na Watsonovu planetu se zastávkou na Skoratu.

Loď byla téměř zcela automatizována, a tak jsme mohli po libosti naslouchat Garivovým historkám. Vyprávěl nám o svých cestách, o tom, jak sám, přestože byl neozbrojený, často raněný a mnohdy i spoutaný, o hladu a na útěku, dokázal ošálit celou řadu protivníků. Byl všude, dokonce i na Staré Zemi. Ta planeta nás silně zajímala; tolik lidí ji považuje za svou vlast a tak málokdo ji doopravdy viděl, jenže tohle bylo jediné téma, o kterém se Garivovi nechtělo moc mluvit. Nepřestávali jsme se ho vyptávat, on se ale odpovědi vždy vyhnul. Vyprávěl nám o svých

dobrodružství na Lennermanově planetě, což byla soukromá rezervace výstředního zbohatlíka, na níž se svobodně proháněli obrovití tvorové, kteří jinde v galaxii vymřeli již před milióny let a jejichž jedinou kořistí byl člověk. Popisoval vodní planetu, kde lidé žili na vorech velkých jako města, a cestovali lodicemi, které tahala spřežení ochočených ryb. Mluvil s námi o krutosti stavitelů pyramid, jež z kostí a krve zesláblých otroků, kteří už nemohli pracovat, vyráběli maltu pro své monstrózní konstrukce. Líčil, jak polomrtvý putoval pouští, aby jim unikl a znovu se vydal na zpáteční cestu na Skoratu. Popisoval bytosti z Gafaalu, své zachránce, kočovníky se zelenou kůží, nazlátlýma očima a dvěma štíhlými tykadly, která jim vyrůstala z lopatek. Vzpomínal na něhu gafaalské princezny Santrahaary, která ho ošetřovala a léčila, a při jeho odchodu hořce plakala. Vyprávěl o Windwalkerech z Triffitu II, o malých chlupatých Quiplidech z farrského systému, o Planetě hadů, o Planetě her, o ohnivých mořích na Y 11, o zahalených tanečnicích z mlčenlivého města na Hovonoru a o stovkách dalších prapodivných a úžasných věcí, nikdy nám však nevyprávěl o Zemi. Jednou během jídla, když už jsme se blížili ke Skoratu, udělal Grax poslední pokus, aby jej přesvědčil.

"Garive, vyprávěl jsi nám o polovině planet, co jich je v galaxii, ale ani slovem jsi se nezminil o Staré Zemi. Proč?" zeptal se.

"O ní se nedá nic říci, Graxi. Je to mrtvá planeta."

"Ale i zříceniny bývají přece velkolepé. Tam všechno začalo, Garive, odtud vyšli všichni průkopníci!"

Gariv rozmrzle zavrtěl hlavou.

"Zříceniny na Staré Zemi, to je jen hromada špinavých trosk. Chcete-li vidět nádherné zříceniny, vydejte se na Anom II. Jejich věže jsou tak vysoké, že i když jste ještě den cesty od města, musíte zaklonit hlavu, abyste spatřili jejich vrcholky. Vane-li od pouště vítr, skučí ve věžích tak tklivě, že pláče i kameny. Přistál jsem tam..."

"Garive, vyprávěj nám o Staré Zemi," přerušil jsem ho.

"Co vám mám povídat o nicotě? O tichu, troskách, prázdnotě a všudypřítomné smrti? To chcete slyšet? Na Zemi není nic nádherného ani velkolepého. Už po staletí je to mrtvá planeta, hřbitov, kde nic neroste. Nic! Voda v mořích je slizká a otrávená, oblohou je špinavě hnědá mlha, zem pokrývá rezavá ocel, polorozpadlé kameny a rozkládající se mrtvoly a na celé planetě straší stíny zemřelých. Zůstal jsem tam se studijní skupinou celý týden. Měli jsme tam strávit rok a prověřit přesnost galaktického standardního kalendáře. Doufal jsem, že tam najdu nějakou opuštěnou loď a budu moci odletět na Skoratu, ale bylo to marné. Během prvního týdne se zabili čtyři členové posádky. Velitel proto rozhodl, že máme nechat práce a okamžitě se vrátit. Tak tedy vypadá Stará Země. Tak tedy působí na lidi."

Gariv odešel, aby nastoupil hlídku. Grax si lehl a já jsem otevřel jednu z knih, které jsem si přinesl z Fénixu. Byla to sbírka dlouhých básní oslavujících Starou Zemi, kterou napsal slavný básník Jaxter z Nendringu. Přečetl jsem sotva pět stránek a musel jsem knihu zavřít. Mezi nadnesené Jaxterovy verše se mi neustále vkrádala Garivova slova, či spíše výraz jeho očí, když mluvil o těch hrůzných zříceninách.

Čím více jsme se blížili ke Skoratu, tím víc Gariv mluvil o svém domově a o své manželce, věrné Nikkolopec.

"Určitě na mě bude čekat," říkal. "Uvidíte! Jak se na mě podívá, hned mě pozná!"

Někdy hořce dodával:

"Možná, že budu muset bojovat, až se vrátím, abych získal zpět své království. Ti mladí šlechtici už dnes nevědí, co to je loajalita. Sázím se, že se kolem Nikkolopy točí vzdychálci, kteří tvrdí, že je šílenství promrhat dvacet let života čekáním na přízrak. Všichni se chtějí zmocnit mého království. Ale Nikkolopec není žádný blázen. Ví, že se vrátím, a čeká na mě. Nepřesvědčí ji. A pokud se pokusí ji přesvědčit, aby se oddala některému z těch mladých válečníků, budou toho brzy litovat, to vám říkám!"

Jindy, když zrovna nesl o své věrné Nikkolopec, téměř v slzách vzpomínal na všechny ženy, které mu během jeho putování nabízely pomoc a útěchu. Nebylo jich málo. Přes nepřízeň krutého osudu si Gariv vždycky dovedl najít krásné ženy, které ho zachraňovaly, ošetřovaly a milovaly, a když ho se zlomeným srdcem vyprovázely na cestu, hořce plakaly. Při té příležitosti si Grax vzpomněl na jedno staré úsloví strýčka George: "Neštěstí v kartách, štěstí v lásce." Své vzpomínání vždy Gariv končil Santrahaarou.

"Ženy z Gafaalu jsou nejlepší v celé galaxii, na to můžete vzít jed. Je to zvláštní pocit, když vás taková žena objímá rukama kolem krku a obličej vám hladí tykadlo jemně jako pápeří. Zůstal jsem u Santrahaary rok a za celou tu dobu mě to neomrzelo. Z ostatních žen ve mně už jen Trannamee z vodní planety probudila touhu, abych s ní zůstal navěky. Santrahaara však byla ze všech nejlepší. Mohl jsem se stát jejím princem."

Tón, jímž to říkal, ve mně vzbuzoval dojem, že se mu musí strašně stýskat. Nejspíš byl ale nervózní, protože nás těsně před přistáním na Skoratu požádal, abychom ho doprovodili, pro případ, že by měl nějaké potíže. Grax a já jsme souhlasili. Po tak dlouhé cestě jsme se za chudáka Gariva cítili takřka zodpovědní.

Navedl nás k přistávací ploše, kterou znal jen on sám; byl to jakýsi přírodní amfiteátr ukrytý ve skalách mimo dohled města. Připravili jsme loď k rychlému startu (pro případ, že by se všechno zhatilo) a vydali se pěšky do hlavního města. Neušli jsme ještě ani sto metrů a Renegát už nebyl mezi skalami vidět.

Grax a já jsme si oblékli šaty, které podle Gariva měly odpovídat těm, jež nosí obyvatelé Skoratu. Pistole jsme ukryli pod široké kabátce, které sahaly těsně pod revolverová pouzdra. Do města jsme vstoupili společně, pak jsme se ale rozdělili a dali si schůzku téhož dne večer v lodi.

Na to, že Thak bylo hlavní město, sídlo nejvyššího vladaře a centrum jeho říše, nevypadalo nijak honosně. Cekal jsem velkou nádheru, ale našel jen vymleté kočíí hlavy. Město vypadalo, jako kdyby je první přistěhovalci vystavěli potají a ve spěchu a kdosi je pak bez velkého nadšení vyspravil tím, co měl právě po ruce. Bylo to staré město a po jeho ulicích se povalovaly staré odpadky. Už po několika minutách, kdy jsem musel dýchat pronikavý zápach lejn trettlů, potu, otevřených stok a hnijící potraviny, mě přešel krutý hlad, který mě trápil od našeho přistání. Grax a já jsme objevili malou krčmu, strategicky umístěnou s výhledem na městské centrum, a objednali si lehké jídlo. Hostinský, tlustý a chlupatý muž opásaný špinavou zástěrou, měl znamenitou vyřídilku.

"Hned vám to přinesu, pánové. Dobře jste udělali, že jste přišli už teď. Později byste tu už nenašli ani jednu volnou židli. Vy nejste z Thaku, že ne?"

Zavrtěli jsme hlavou a on pokračoval:

"Myslel jsem si to. Město je velké, já tu ale všechny znám. Cizince poznám na první pohled. Hodně jich sem teď přijelo na tu oslavu. Máte kde spát?"

"Bydlíme u přítele," řekl jsem.

"No, to máte ale štěstí! Slyšel jsem, že už ve městě není ani jedna volná postel. Lidé přijeli odevšad, cestovali mnoho dní a budou spát na ulicích, šťastní, že našli místo, kde se natáhnout. Já je na mou věru nelituji. Uvidí něco, co budou moci vyprávět svým vnukům."

"Myslíte oslavu?" zeptal se Grax.

Hospodský přisvědčil.

"Dvacet let jsme čekali, zda si naše dobrá královna Nikkolope - ať ještě dlouho vítězně panuje - vyvolí manžela. Starý král odjel s Velkou Expedicí bojovat proti bytostem z Rinnu a už se nevrátil."

"Je mrtev?" zeptal jsem se.

"Teď už musí být."

"Jmenoval se Gariv?" zeptal se náhle Grax.

Hospodský chvíli zamračeně přemýšlel, načež řekl:

"Myslím, že to bylo jeho jméno. Nebo to tak alespoň znělo. Ale ať se jmenoval jakkoli, je po tolika letech již určitě mrtev a chudák Lemak, jeho syn, zemřel také. Zahynul velmi mladý, když jeho loď ztroskotala. Je čas, aby si královna Nikkolope vyvolila královského chotě, který by nastoupil místo Gariva. Svatba se bude konat zítra a oslavy potrvají celý měsíc. Ještě štěstí, jářku, že už je po žních! Hodnou chvíli teď na Skoratu nikdo nepohne ani prstem."

Když hospodský odešel, Grax poznamenal:

"Přišli jsme právě včas. Je to tak lepší. Nebudeme muset čekat!"

"Souhlasím. Nebude-li nás Gariv potřebovat zítra, tak už nikdy," řekl jsem.

Zbytek dne jsme se procházeli po Thaku, předstírali, že jsme zvědaví cizinci a sbírali informace od kamelotů, hostinských a dělníků. Zapamatovali jsme si hlavní městské ulice. Zjistili jsme, kudy budeme moci nejrychleji utíkat. Museli jsme se připravit na nejhorší.

Když jsme se večer vrátili do lodi, vyměnili jsme si s Garivem novinky a on nám vyložil svůj plán. Byl odvážný, ale jednoduchý. Podle starého zvyku královna pozve šedesát měšťanů, zastupujících její věrně poddané, do zámku na pohoštění. Gariv si zjistil, kde královna bude vybírat své hosty a zařídil to tak, abychom se ocitli v první řadě diváků. Tak budeme téměř určitě vybráni. Uvnitř zámku pak chtěl Gariv prozradit svou totožnost, vyzvat novomanžela na souboj a uplatnit své právo na trůn a královnu. Půjde-li vše dobře, nebude naši pomoc potřebovat, pokusí-li se však přátelé královnina nastávajícího chotě Gariva umlčet nebo zaútočí-li na něj, budeme jej muset chránit.

Když jsem se vzdal místa ochránce na Antapu, slíbil jsem si, že už nikdy nebudu bojovat, a přesto jsem se teď zase mohl těšit na pěknou bitku. Tu noc jsem dlouze přemýšlel o tom, jak se zachovat, a dospěl jsem k závěru, že bych měl Garivovi pomoci. Nebudu přece zabíjet pro potěšení diváků, ale budu pomáhat statečnému a osamělému muži získat zpět právoplatné postavení a manželku. Sám bych totéž čekal od každého čestného muže. Navíc jsem přivezl Gariva na tuto planetu ve své raketě, a cítil jsem, že bych mu už proto měl pomáhat z nesnází.

Graxe pochopitelně nikdo přesvědčovat nemusel. Po dlouhých měsících ve vesmíru se už těšil na jakoukoliv akci. Druhý den ráno jsme se připojili k davu, který čekal u brány Devíti Králů. Sotva jsme byli na místě, proběhlo zástupem horečné zachvění. Garivův informátor nelhal. Mířil k nám průvod královny Nikkolopy a prince Sounitana, jejího budoucího manžela, aby si z lidu vybrali své hosty. Během několika minut se dav desetinásobně rozrostl; všemi sousedními ulicemi a uličkami sem přibíhali obyvatelé města. Gariv, Grax a já jsme se proplétali kupředu a vyhýbali se přitom obuškům, jimiž královští gardisté razili cestu průvodu. Z ohlušující vřavy, v níž se mísily výkřiky, kletby, řev a volání slávy, se zvedl hlasitý křik: "Támhle! Támhle jsou!" Zadíval jsem se naznačeným směrem a spatřil jsem v otevřeném kočáru, taženém dvanácti svalovci v nádherných stejnozkrojích, velmi krásnou ženu a velkého, pěkně rostlého muže. Oba byli bohatě ověšeni šperky a měli na sobě slavnostní roucha. Spočívali na polštářích, usmívali se a na výkřiky typu: "Panujte navěky!" a "Žijte dlouho a vítězně!" odpovídali spokojeným pokyvováním a milostivými gesty.

Kočár se zastavil před námi a když se královna Nikkolope zvedla, aby k nám promluvila, pozorně jsem si ji prohlédl. Byla to nádherná žena. Představil jsem si, jaká asi musela být před dvaceti lety, a nechápal jsem, jak jen ji mohl Gariv opustit. To dlouhé odloučení muselo být pro něj hrozné. Já jsem si alespoň nemusel vyčítat, že jsem od Cassie odešel. Z Gil'adu mě unesli proti mé vůli. Gariv však opustil mladou královnu zcela vědomě, protože chtěl dosáhnout pomsty a slávy. Jaký to byl blázen!

Nikkolope zvedla ruce a dav ztichl. Sounitan zůstal sedět a spokojeně se rozhlížel po davu lidí, kteří se zanedlouho stanou jeho poddanými. Nebyl mi vůbec sympatický. V jeho výrazu byla jakási zbabělá krutost; ten prázdný pohled mi

připomínal tarquinské šlechtice, kteří sledovali, jak se pro jejich potěšení muži navzájem zabíjejí. Držel jsem Garivovi palce a doufal, že svého soka nepodcení. Sounitan nevypadal na to, že by se dovedl snadno smířit s porážkou. Připadal mi spíše jako muž, který si je vědom toho, že už má vyhráno.

"Milovaní obyvatelé Thaku," zvolala královna hrdečným hlasem, který se jasně rozlehl a vyvolal ihned pozorné ticho, "dnes k vám přicházím, jak mi káže zvyk královských rodin ze Skoratu. Beru si dnes prince Sounitana, " - na tomto místě ji přehlušila hlasitá volání slávy, přání dlouhého života, vítězství atd. - "a přišla jsem pozvat zástupce thackého lidu, aby se připojili k svatebnímu veselí. Projdu teď mezi vámi a vyberu si své hosty."

Uprostřed jásotu Nikkolope elegantně sestoupila z kočáru, a obklopena dobře stavěnými strážemi se vmísila do davu a na každého se se zájmem podívala... Čas od času se před tím či oním zastavila, aby si jej, dříve než se rozhodne, podrobně prohlédla. Když přišla ke Graxovi a ke mně, zastavila se a zadívala se na nás.

"Vy nejste thackými občany. Odkud přicházíte?" zeptala se.

"Přicházím z Tarquinu VII a můj přítel přichází z Carsonova systému. Přiletěli jsme na Skorat, abychom shlédli královskou svatbu."

"Uvidíte ji jako mí hosté. Připojte se k ostatním a následujte nás."

A znovu se vydala napříč davem. Jeden ze strážců nám na důkaz, že jsme královniní hosté, předal medailony, které jsme si zavěsili kolem krku, a ukázal prstem na královský kočár, za kterým se shromažďovali hosté; k nim jsme se připojili. Zdlouhavé ceremonie na Tarquinu mě uvykly na nekonečná čekání pod pražícím sluncem, zatímco fanfára a rozvláčné proslovy nebraly konce; obyvatelé Skoratu si však na podobné nesmysly nepotrpěli. Jakmile byli hosté vybráni, vyrazili jsme k paláci.

Uvnitř pak Nikkolope ani Sounitan nedrželi žádné projevy. Zavolali hudebníky a dali pokyn k zahájení oslav.

Cestou k paláci jsem Gariva nespátřil, teď jsem ho však uviděl. Seděl uprostřed sálu, přímo před dvojitým trůnem Nikkolope a Sounitana. Já byl o něco dál, na konci stolu u zdi, a Grax se ocitl na druhém konci. Čekání na okamžik, kdy Gariv začne jednat, jsme využili k jídlu, pití, poslechu hudby, sledovali jsme tanečníky, zpěváky, básníky a okouzlující mladé služky, které se točily kolem nás jako laskaví andělé.

Právě jsem začínal druhý masitý chod, což byla skvěle připravená sokolí prsíčka v chutné a sladké omáčce, a doufal jsem, že Gariv zachová klid až do konce hostiny, když tu jsem zaslechl, jak jeho hlas překřikuje hudbu a šum hovoru.

"Utište se!" zvolal. "Mám nesmírně zajímavé sdělení pro naši milovanou královnu."

Ke Garivovi se vrhly strážé ozbrojené oštěpy, Nikkolope je však rychlým pokynem ruky zadržela.

"Můžeš mluvit, cizince," řekla klidně. "Pověz nám své sdělení."

"Pravý král Skoratu žije!" zařval Gariv a zvedl paže. "Gariv vstal z mrtvých, aby žádal zpět svůj trůn, své království a svou královnu!"

Z davu se zvedl silný pokřik, Nikkolope však zůstala bez hnutí. Sounitan si přivolal jednoho ze strážných a zašeptal mu cosi do ucha. Strážný pak hbitě zmizel za trůnem. Vytušil jsem, že budou potíže, opustil jsem proto své místo u dlouhého stolu a ukryl se pod podloubím. Na druhém konci sálu udělal Grax totéž.

"Jestliže se Gariv vrátí, ať promluví on sám. Kde je?" zeptala se Nikkolope.

"Zde! Gariv jsem já!"

Sounitan prudce vstal, ukázal na Gariva prstem a zvolal: "Lžeš! Jsi podvodník!"

"A ty uchvatitel trůnu!" odsekl Gariv a zahrozil mu pěstí.

"Strážé, odveďte tohoto žebráka až k bránám města a nabodněte jej na kůl!" nařídil Sounitan.

Nikkolope se nijak nepokusila zasáhnout. Ke Garivovi přistoupili dva strážní, on se však na ně vrhl. Prvního omráčil těžkým džbánem, zmocnil se jeho oštěpu a druhého jím odstrčil. Poté vyskočil na stůl a vykřikl:

"Smrt uchvatiteli! Gariv se vrátil!"

A prudce mrští oštěpem na Sounitana. S obratností, která mě překvapila, však královnin manžel sklouzl z trůnu, uchopil v letu oštěp a hodil jej zpět na Gariva, který jím byl proboden skrz naskrz. Gariv se vzepjal a pak se zhroutil na zem.

Vše se odehrálo tak rychle, že jsem stále ještě stál pod podloubím, užaslý rychlým spádem událostí, když do mě loktem strčil jeden gardista se slovy:

"Je konec, pane. Můžete se vrátit na místo."

Znovu jsem usedl. Vzrušení, které panovalo, okamžitě opadlo, neboť Nikkolope vstala a oslovila své hosty:

"Dámy a pánové, vznešení hosté, obyvatelé Thaku," pravila, "vaše královna se vám omlouvá za toto vyrušení. Jak všichni víme, Gariv je mrtev. Zemřel jako hrdina, obětoval svůj život, aby Skorat a svůj lid ochránil před bytostmi z Rinnu. Lituji této nepříjemnosti, kterou vyvolal tenhle bláznivý ubožák a žádám vás, abyste mu prominuli a na celou záležitost zapomněli. Necht' slavnost pokračuje!"

Na tento pokyn se všichni znovu s úlevou pustili do jídla, pití a hodování. Ani jsem si nevšiml, kdy odstranili tělo.

5.

Na "Renegátu " se objeví černý pasažér.

Tu noc jsme s Graxem opustili palác dosti pozdě a zamířili jsme k Renegátovi. Po tak dlouhém oslavování jsme šli poněkud vrávoravým krokem a moc jsme toho nenamluvili. Když jsme odstartovali od Skoratu, přešli do režimu vysokého zrychlení a kolem nás se rozkmitaly hvězdy, zadíval se Grax do prázdna a řekl:

"Co si o tom myslíš, Dele?"

"O čem?"

"Však víš. Byl to Gariv nebo nebyl?"

"Ať byl či nebyl, teď už je mrtev. Co na tom záleží?"

"Myslím, že na tom nezáleží."

"Třeba by nám to mohl říci počítač na Watsonově planetě. Říká se, že ví všechno," poznamenal jsem.

"Jedno nám však neřekne, Dele: co si Nikkolope pomyslela, když Gariv vstal a dal se do křiku."

"To se nikdo nikdy nedoví. A já o tom raději nebudu přemýšlet. Potřebuji se trochu vyspat."

"Dobrý nápad," řekl Grax.

Zůstal jsem však sedět. Od chvíle, kdy jsem začal pochybovat o Garivově totožnosti, mě trápily neodbytné myšlenky. Byl-li to podvodník, tak všechno to, co nám napovídal, byly nejspíše jenom lži. Letíme k Watsonu jen na základě toho, co řekl o veliteli Coreyovi. Je-li to čirý výmysl, tak nemám zájem, aby mě na to upozorňoval nějaký počítač. Než jsem Gariva potkal, téměř jsem se přestal zajímat o svůj původ, on však svými narážkami na Coreye, na Pendeltonskou základnu a na mé narození znovu probudil mou zvědavost. I když by to byl podvodník, Expedice k Rinnu se mohl zúčastnit.

V tom asi nelhal.

To všechno mohla být pravda. Takový byl můj konečný závěr. Zbývalo jen přistát na Watsonu a zjistit, jak se věci mají.

Když jsem tak mrzutě seděl proti Graxovi, který podřimoval s hlavou položenou na jídelním stolku, zaslechl jsem za sebou podivný šramot. V okamžiku jsme byli oba na nohou a mířili revoly na nezvykle oblečeného muže, který stál ve dveřích kabiny.

Vetřelec byl velký asi jako já, hubený a tvář mu zdobil ryšavý, stříbrem prokvetlý plnovous. Měl vrásčité obličej, jeho dlouhé jemné ruce však nepatřily dělníkovi. Byly stvořeny proto, aby se probíraly devatenácti strunami linlovaru, který mu visel na splétaném řemínku přes rameno. Měl na sobě přiléhavé, křiklavě pruhované kalhoty, měkké střevíce a krátký, purpurově zbarvený kabátec. Ze všech sil se snažil vypadat klidně a neochvějně, příliš se mu to však nedařilo. Není snadné zachovat klid, když na vás míří revoly dva zarostlí a drsní kosmičtí dobrodruzi. Za daných okolností byla jeho chladnokrevnost vlastně obdivuhodná.

"Co nejponiženěji se vám, pánové, omlouvám, že vás takto přepadávám," řekl a rozhodil smířlivě ruce. "Vetřel jsem se na palubu vaší lodi v domnění, že zůstane prázdná po celou dobu oslav, když tu náhle vidím, že jsme v mezihvězdném prostoru! To je skutečně značně mrzuté!"

"Černý pasažér!" řekl Grax.

"To mě opravdu urážíte," řekl cizinec dotčeně. "Přišel jsem do Thaku na oslavu svatby a nikde jsem nemohl najít ubytování. Vaši loď jsem objevil čistě náhodou. Byla tak dobře ukryta, že jsem se domníval, že budete dlouho pryč. Vstoupil jsem na palubu, abych si odpočinul; měl jsem v úmyslu se ráno vrátit do Thaku a znovu tam zkusit štěstí. Vůbec jsem nehodlal s vámi odcestovat."

"A přece k tomu došlo! Co s ním teď, uděláme, Dele?" zeptal se Grax.

"Vrátit na Skoratu se už nemůžeme."

"Pánové, prosím vás! Žádat vás o něco takového by mě ani nenapadlo. Tím bych jen nadmíru zneužíval vaší dobroty! Ne, o tom už ani slovo," řekl příchozí a zvedl ruku, jako kdyby nás chtěl umlčet přesto, že žádný z nás se nechystal promluvit. "Už tak jsem vám způsobil dost nepříjemností. Na první planetě, na které se zastavíte, vystoupím a najdu si už nějaký způsob, jak se vrátit. Kam vlastně míříte, smím-li se ptát?"

"Na Watson," řekl jsem.

Protáhl obličej.

"Propána! Obávám se, že tam mě s velkou radostí nepřivítají!"

"Vy jste na Watsonu měl nějaké nepříjemnosti?"

"Vůbec ne. Jenže Watson je planeta bez duše. Jedinou hudbou na této planetě je rachot strojů, jedinou poezii představují neviditelné záznamy na téměř neviditelných strunách, které se vinou útroby velkého bezduchého mozku. Je to omezený a úzkoprsý svět, který je uspořádaný přísně metodicky. Pro kosmického barda v něm není místo."

"Takže vy jste kosmický básník?"

Uklonil se nám a prohlásil:

"Jsem kosmický poeta, pánové. Jsem největší básník ze všech žijících veršotepců, splétám slova a spřádám písně pro stovky vděčných světů. Mé jméno je Alladale Anthem. Jistě už jste o mně slyšeli."

"Ani jednou," řekl Grax.

"Pak jste nenavštívil ty správné systémy. A co vy, příteli?" řekl a obrátil se ke mně. "Vy jistě znáte Alladalovo jméno?"

"Jednou či dvakrát jsem je zaslechl." Lhal jsem čistě ze slušnosti. Grax na mě znechuceně pohlédl, ale neřekl nic.

"Jste vpravdě muž velmi zkušený a obdařený vytříbeným vkusem. Hned, jak jsem na vás pohlédl, jsem si to uvědomil, pane. Jsem vskutku velmi rozradostněn, že..."

Hlas mu náhle selhal. Zakryl si oči, vrávoravě odstoupil ke stěně, opřel se o ni a potřásl hlavou, jako kdyby si ji potřeboval uvolnit.

"Není vám dobře?" zeptal jsem se.

"O ano, ano! Jsem naprosto v pořádku! Je to jen chvilková slabost... To přejde. Na Skoratu panoval takový zmatek, že

jsem neměl nejmenší příležitost najíst se. Už je to drahý čas..."

"Tak se posaďte," řekl Grax rezignovaně. "Dáme vám něco k jídlu."

Během několika sekund byl Alladale obsloužen. Nepřestával však protestovat, tvrdil, že nás nechce připravit o drahocenné zásoby ani zneužívat naší laskavosti a pohostinnosti. Během protestů se mu podařilo spořádat dva vydatné chody. Když skončil, sklesl na opěradlo, vzdychl, melodicky říhul a věnoval nám široký úsměv. Byl to příjemný pohled na někoho tak spokojeného a dobře najedeného; když jsem se ale díval, jak si Alladale hladí břicho, napadlo mě, zda se ze mne nestává milosrdný samaritán pro všechny galaktické žebráky. Předtím Gariv, teď Alladale... kdo přijde po něm? Jenže, dumal jsem, proč ne? Doufal jsem, že kdybych se já dostal do neštěstí, lidé by se ke mně chovali stejně.

"Nádherne! Skvělé!" řekl Alladale sladce. "Je jen jediný způsob, jak se odvděčit za takovou dobrotu, a to je píseň! Co byste chtěli slyšet? Dle vašeho vzezření soudím, že by vám rozproudila krev skeggjattská bojová píseň."

"Ne, děkuji!" odmítl jsem.

"Tedy něco lehčího? Píjácký popěvek?"

"Dnes jsme celý den poslouchali píjácké popěvky," řekl Grax. "Nějakou dobu se teď bez nich obejdu."

"Milostnou píseň? Zábavný popěvek? Něco melancholického?"

"Ano. Něco melancholického by nám naprosto vyhovovalo," řekl jsem a vzpomněl si na Gariva a své rostoucí pochybnosti.

"Mám tu přesně to, co potřebujete. Je to krátké, jednoduché a přitom mimořádně tklivé. Zpíval jsem tuto píseň na Trulbě u dvora Otce a Dobrodince všech světů, národů známých i neznámých, a Univerzálního ochránce všech ras. Rozplakala celý dvůr. Princezna všech světů a Nejkrásnější ze všech stvoření byla prakticky k neutišení."

"Od nás žádné slzy nečekejte," řekl Grax.

"No, je ovšem pravda, že Univerzální ochránce nařídil pláč pod hrozbou bičování," připustil Alladale. "Přesto však je to velmi dojemná píseň. Nazval jsem ji 'Píseň o Staré Zemi'."

Sejmul linlovar a naladil ho. Potom se zvedl a dal se do zpěvu, přičemž se doprovázel jemnými akordy:

6 - Známý tyran. Rasa Trulbanů je pozemského původu; Trulbané jsou zavalití a vousatí a jsou urážkou všech civilizovaných národů v celé galaxii. Proslavili se svou domýšlivostí, krutostí, hloupostí a zbabělostí. Jejich jméno figuruje v řadě vulgárních výrazů a nadávek obecné lixiany. Zde uvedený titul se vztahuje na Krankla, šestého a nejhoršího z králů toho jména (Sdraťsa Bizan), který panoval na Trulbě až do jejího úpadku. Jeho úplný titul zní: Otec a Dobrodinec všech světů, národů známých a neznámých; Pán všech hvězd, planet a satelitů, všech nebeských těles i veškerého mezihvězdného prostoru; Nejvyšší pilot a navigátor všech kosmických korábů; Vzor dobroty a šlechetnosti vůči všem svým věrným poddaným; Paprsek osvícenosti, který nezakolísá; Inspirace těch, kdož hledají pravdu, krásu a dokonalý způsob života; Stavitel nepřemožitelných hradeb kol nejkrásnějších měst na ústřední planetě celého vesmíru; Mocná paže pevně třímající meč své vlády; Vítěz nad všemi vojsky bojující vždy v přední linii; První světlo vesmíru; Věčný přítel přátel Trulbanů a Nelítostný ničitel jejich nepřátel; Univerzální ochránce všech ras a Služebník nepojmenovatelných mocností, které řídí běh věcí. Krankl zemřel podivným způsobem, neboť se v opilosti udusil bzzitem, který mu spadl do poháru. Když nastoupil na trůn jeho syn Fegg, bylo prvním jeho státnickým činem rozšíření královského erbu o symbol bzzita.

Vysoké pně mohutných stromů zde se tyčily;

V hlubinách země pevně zakotveny

Zelené své koruny hrdě rozkládaly

K jásavému modrému nebi.

To všechno teď

Odnesl čas

Navěky.

Vysoké stavby lidského ducha zde se tyčily;

Zářily zlatem, stříbrem, čistotou.

Tisíce záblesků na nich mihotavě plá

Pod klenbou sluce jiskřivou.

To všechno teď

Odnesl čas

Navěky.

Význační mužové zde svůj život prožívali;

Jistými kroky tudy kráčeli

Však mysl jejich hrdě vznášela se

nad nebem v temnotě hasnoucím.

To všechno teď

Odnesl čas

Navěky.

Svou píseň Alladale zakončil dlouhým molovým akordem a my jsme pak ještě nějakou dobu mlčeli. Nakonec se Grax zvedl a zabručel:

"Jdu si lehnout," a odešel.

"Už žádné dojemné písně, Alladale. Alespoň dnes večer už ne." Zkontroloval jsem trasu a šel si také lehnout. Když jsem se pak vrátil na řídicí stanoviště, spal Alladale u stolu s hlavou položenou na zkřížených pažích. V obličeji měl mírumilovný výraz. Nechal jsem ho spát.

6.

Písně Alladala Anthema.

Cesta na Watson probíhala bez zvláštních příhod a ještě než jsme urazili polovinu celé vzdálenosti, blahořečili jsme s Graxem osudu, že máme na palubě černého pasažéra. Alladale způsobil, že cesta byla nejen snesitelná, ale chvílemi i příjemná. Znal právě tolik historek jako Gariv, s tím rozdílem, že ty jeho byly zábavnější. Nevěřil jsem ani desetině z toho, co nám vykládal, rád jsem mu však naslouchal. Přes svůj smysl pro humor a přes smích, který vyvolávala jeho žertovná vyprávění, dával Alladale přednost melancholii. Znal veselé popěvky ze všech galaktických systémů, jeho vlastní skladby by však po prvním troj verši dokázaly rozplakat i skupinu daltrescanských obchodníků s otroky. Zazpíval nám svou píseň o planetě, na kterou dopadá sluneční světlo jen jednou za generaci. Nevím, zda takové místo existuje nebo zda si je Alladale vymyslel pro svou píseň. Nazval ji "Den světla".

Vychází, už vychází!

Odvěká temnota se rozplývá!

Poddává se!

Mizí!

Stoupá, už stoupá!

Zvedáme oči a před námi je světlo

Za námi je světlo

Světlo nás obklopuje!

Rozhlížíme se

A barvy tančí před našima očima!

Oslňují nás!

Klesá, už klesá!

Světlo teď zmírá

A vkrádají se dlouhé černé prsty stínů.

Propukáme v pláč.

Máme strach.

Je pryč!

Alladale měl velmi rád smutné písně, nám však nebyly příliš po chuti. Já si rád čas od času poslechnu něco veselého. Když dozpíval "Den světla", požádal jsem ho o píseň, která by nás trochu pobavila.

"Tahle vás rozveselí," ujistil nás Alladale. "Opěvuje stvoření. Je to 'Píseň o Abtaiovi, vzdělavateli větrů'. Zpívá se v horách na Toxxu."

"Je to veselá píseň?" zeptal se Grax.

"Veselou píseň vám zazpívám jindy."

Grax se ke mně znepokojeně obrátil a řekl:

"Platí za cestu písničkami a ani nás nenechá vybrat si, co chceme slyšet!"

"Umělec dokáže sám nejlépe posoudit svůj repertoár, Graxi," odtušil Alladale nakvašeně.

"Koho ale může zajímat báje o stvoření, kterou vymysleli horalové na Toxxu?"

"Mnoho lidí. 'Píseň o Abtaiovi' patří k nejzajímavějším mýtům o stvoření," řekl Alladale.

Vypadal úplně jako staříčky řídicí, který mluví o svém oblíbeném předmětu a mrzí jej, že žáky vůbec nezajímá.

"Obyvatelé nížin si vyprávějí také hodně pověstí, ty však jsou mnohem primitivnější," dodal.

"Tak do toho, Alladale, zazpívej ji," řekl jsem.

Přitáhl strunu na linlovaru, zatvářil se odměřeně, odkašlal si a pak spustil:

Na začátku byl jen vítr, nic než vítr

Který tiše do nicoty vál

Tam, kde Abtai dlouho spal

O velké prázdnotě a nebytí sen se mu zdál.

Pak vítr začal náhle řvát.

Bylo už načase, aby to učinil.
Tím řvaním Abtaie ze spánku probudil.
Ten poznal, že je třeba vstát a do práce se dát
Že věci musejí začít existovat.

Abtai se v nicotě narovnal a vztyčil.
Rukou s dvaceti prsty pak vítr chytil.
Chytil ho v letu a kolem své hlavy
Roztočil vír, dlouho, bez únavy.
Vír se zahřál. Přitom žhavě zazářil.
Žhavějšího nic nepoznáme.
Abtai ho do dále odhodil a tam vír prostoru vytvořil
Ten prostor nebem nazýváme.
Vír na nebi vzplál, svítil a hřál
Sluncem se stal.

O slunci Abtai přemýšlel. Čas však kvapil.
Proto se zvedl a svou rukou lapil
Další vítr. Sevřel jej a mučil
Rukou svou jej drtil
Tak, že vítr plakal a bolestí kvílel.
A zatímco Abtaiovo čelo slunce obtáčelo
U jeho nohou to větrné hoře
Vytvořilo moře.

Na slunce a moře myslel Abtai dlouze.
Potom však se zvedl, ruku natáh' pouze
A dvaceti prsty další vítr chytil
Který se kol něho burácivě řtil.
Sevřel vítr pevně, silněji než dříve.
Tím stiskem v něm veškerý pláč umořil.
Tím stiskem z něj kouli vytvořil.
Na slunci ji nechal uschnout jemně.
Tak vznikla Země.

Pak Abtai mořské vody vzal
Zemjimi svažil. Přestal její půst.
Vodu i zemi sluncem zahříval
Rostliny na zemi tak začaly růst.
O slunci, moři, zemi Abtai přemýšlel
O rostlinách, jež vznikly, dlouze podumal
A vyčkával.

Na suchém větru náhle z temnoty
Přiletěl had a takto zavolal:
"Proč tvoříš věci vprostřed nicoty?"
Abtai pak dlouho s hadem bojoval.
Krev Abtaiova na hory skapávala.
Krev s jedním hadem zas údolí zaplavila.
Na místech, kam krev Abtaie dopadala
Dítka hor, dobří horalé se objevili.
Z jedu a krve hada však se narodili
Ti druzí, kteří šíří strach
Zlosyni, kteří žijí v nížinách.

Abtai hadovi páteř zlomil a mrtvé tělo pryč odhodil
Suchý vítr jej tiše svál.
Pak Abtai o dítkách svých rozvažoval
Neb hadí zuby mu v prsou vězely
A oči ospalost mu zahnat nechtěly.
Kdo povede mé dítky ze strání
Kdo je před zlosyny z nížin ochrání?
Kdo jiný nežli Abtai?
Vyrval si z prsou jeden hadí zub

Vyryl do něj svá příkázání
Svým dětem hodil bez váhání
A usnul pak konečně jako dub!

Alladale se zarazil a když dozněl poslední akord linlovaru, usmál se:

"Dál už je jen čtyři tisíce veršů s Abtaiovými zákony, já si ale myslím, že by vás poslech nudil."

"Máš naprostou pravdu," řekl jsem.

Grax, ač nerad, připustil, že 'Píseň o Abtaiovi' nebyla zase tak špatná a Alladala přešla rozmrzelost. Zbývající část cesty uběhla klidně.

7.

První kontakt s Watsoni.

Přistávací formality na Watsonu byly nesnesitelně komplikované a ztratili jsme při nich spoustu času. Šest hodin nám trvalo, než jsme vyplnili všechny formuláře a odpověděli na nejhoupější otázky, které jsem kdy v životě dostal. Když skončila tato první etapa, podrobili nás výslechu, který trval čtyři hodiny. Odpovědi jsme si pečlivě předem připravili, takže žádné těžkosti nenastaly. Grax a já jsme jim vyložili všechno přesně tak, jak se to sběhlo, až na jednu maličkost: Alladale už nebyl náhodný černý pasažér ze Skoratu, ale můj osobní trenér a sluha z Tarquinu VII. Kdysi tam už pobýval a znal terminologii a ceremonie kolem turnajů, takže svou úlohu zahrál přesvědčivě. Bylo to svízelné, protože však kosmičtí básníci patřili na Watsonu k nežádoucím osobám a protože jsme nechtěli, aby se Alladale užíral někde v kajutě, zatímco my bychom si vyřizovali své záležitosti, dohodli jsme se, že úředníkům na kosmodromu předložíme tuto historku.

Výslech byl pro mě zážitkem víc než protivným, stejně jako mé první kontakty s Watsoni. Podle předpisu museli všichni zaměstnanci strojového komplexu nosit bílé masky z umělé hmoty, na nichž byly rysy lidského obličeje naznačeny jen schematicky. Všechny masky a všechny modré uniformy, které měli na sobě, byly zcela stejné. Měla se tím dosáhnout naprostá objektivita v jejich vztazích. Považoval jsem ten záměr za uskutečnitelný jen tehdy, kdyby také zákazníci nosili masky a uniformy, tak tomu ale nebylo. Byla to však jejich planeta a měli právo žít si podle tak hloupých pravidel, jaká se jim jen zlíbí, jen když mě nenutili je také zachovávat. Přes své masky se Watsoniané navzájem poznávali, já však nikdy nedokázal rozeznat jednoho od druhého. Pokud vím, mluvili jsme během svého pobytu jen s několika málo lidmi. Pocit to byl dost nepříjemný.

Ukázali nám, kde budeme bydlet: byl to třílůžkový, jednoduše zařízený pokoj ve velké budově na dohled od Výpočetního střediska. Jakmile jsme vstoupili do pokoje, přiložil si Alladale - jmenoval se nyní Scaevius - prst k ústům na znamení, že máme mlčet. Obešel místnost, celou ji prohlédl a prozkoumal i těch několik kusů nábytku, které v ní byly umístěny. Nakonec nám ukázal rukou na velký trojrozměrný pohyblivý obraz. Byl na něm ve zmenšeném měřítku znázorněn Watsonův systém: propočtenou rychlostí na něm pomalu kroužilo šest planet a jejich třicet jedna satelitů. Ukázal prstem na jeden z měsíců druhé planety a tiše zašeptal: "Naslouchací přístroj." Mlčky jsme přikýkli. Náš rozhovor byl toho večera tedy odposloucháván.

Druhý den ráno jsem odešel sám na schůzku se zástupcem Předběžné informační sekce Výpočetního střediska. Znovu jsem musel zodpovědět řadu otázek, z nichž některé byly dokonce nově formulovány. Watsoniané, jak jsem si uvědomil, se vždy snažili získat alespoň tolik informací, kolik jich pak poskytl.

Ukázal jsem svou pozvánku úředníkovi v bílé masce, který si ji ověřil na složitém schématu a pak mě zavedl do jedné ze stovek, ne-li tisíců kabin, které tvořily jakousi buněčnou plášt uvnitř informačního centra. Úředník odešel, načež po několika minutách vešel jiný - ale mohl to být i tentýž úředník - beze slova se posadil čelem ke mně a k malému stolku a napřáhl ke mně ruku. Tohle první domněle přátelské gesto od mého přiletu na Watson mě příjemně překvapilo, jenže jsem si ho špatně vyložil.

"Vaši pozvánku, prosím," řekl úředník.

Podal jsem mu ji. Ověřil si ji na poněkud jednodušším schématu a pokračoval:

"Jste Delegát Whitby, původem z Gil'adu, spoluvlastník a velitel kosmické lodi Renegát a přiletěl jste ze Skoratu se třemi osobami na palubě, včetně vás samotného?"

"Tak jest!"

"Přiletěl jste na Watson požádat o informace?"

"Přesně tak."

"Prosím, abyste podrobně specifikoval požadované informace."

"To už jsem udělal. Čtyřikrát!"

"Prosím, abyste kvůli ověření své požadavky uvedl ještě jednou."

"Proč?" zeptal jsem se.

"Předpis říká, že je třeba cíl návštěvy zopakovat zástupci Předběžné informační sekce. Jmenuji se Smith MR 371-64 a jsem pověřen touto funkcí podle rubriky 84C, odstavce IV Manuálu. Prosím, abyste jednal ve shodě s předpisy."
To vše mi přednášel jednotvárným mechanickým hlasem. Napadlo mě, zda nemluví s robotem, vzpomněl jsem si však na chirurgického EXU, který mě ošetřoval na Vigridu, a ten nápad mě přešel. Smith MR 371-64 nemohl být robot; na to se choval až příliš mechanicky! Rozhodl jsem se, že budu jednat ve shodě s předpisy.

"Dobrá. Potřebuji dvě věci: navigační mapu na Giléad a informace o Coreyovi, veliteli sedmé útočné vlny během Expedice proti Rinnu."

"Proč žádáte o tyto informace? "

"Z osobních důvodů."

"Prosím, abyste se vyjádřil jasněji," řekl Smith jednotvárným hlasem.

"Chci se vrátit na Giléad, protože tam žijí mí nevlastní rodiče a má snoubenka. O informace o Coreyovi žádám proto, protože mám oprávněné důvody se domnívat, že ví něco o mých skutečných rodičích."

"To stačí. Prosím, abyste počkal."

Smith odsunul desku stolu, pod kterou se objevila obrazovka a několik řad tlačítek. Několik minut pak cosi vytřukával na klávesnici. Po krátké odmlce se na obrazovce objevila zpráva. Snažil jsem se ji přečíst, slova však zmizela příliš brzy na to, aby se dala z mé strany rozeznat.

Když obrazovka pohasla, Smith ke mně zvedl oči, ukryté za neosobní maskou.

"Máme informace, které hledáte, a jsou volně k dispozici. Obdržíte je šest minut po přezkoumání proplaceného účtu.

Náklady činí 2 Pačiky a 6 Bettertonů7."

"260 000 Vanguardů! To je pěkně masťná cena!"

"Poplatky jsou u nás velmi vysoké. O ceně nelze diskutovat."

7 - Mezihvězdný měnový systém byl zaveden na planetě Goseck počátkem II. století kosmických výzkumů (PC 17/22 112; GSC 12/8/2199). Po zralé úvaze a přes energické námitky Karrapadů - sedmiprsté rasy, která považuje desetinnou číselnou soustavu za nesmysl - byl za základ univerzální měny přijat desítkový systém ze Staré Země.

Měna byla rozdělena do sedmi hlavních skupin, jako ústupek raněným citům Karrapadů. Každá skupina byla pojmenována podle některého průzkumníka, finančníka nebo vesmírné lodi. Základní jednotkou se stal jeden Vanguard, obecně známý jako "sput".

10 Vanguardů = 1 Staviarský,

10 Staviarských = 1 Gagarin,

10 Gagarinů = 1 Armstrong,

10 Armstrongů = 1 Betterton,

10 Bettertonů = 1 Pačík,

10 Pačíků = 1 Demetrios.

"To jsem si mohl myslet. V tom případě budu muset zvážít, jak si ty peníze opatřit. Nemám ani jeden Betterton."

"Vaši loď jsme odhadli na půl druhého Demetria," řekl Smith. "Jsme ochotni ji na místě odkoupit."

"Renegát není na prodej. Co bych z toho měl, kdybych znal cestu zpět na Giléad a neměl loď, která by mě tam dopravila?"

"Vaše námitka je rozumná. Máte nějaké další prostředky?"

"Ne."

"Jsou ty informace pro vás důležité?"

"Ovšem, že ano!" řekl jsem naštvaně. "Myslíte, že bych se sem vypravil a odpovídal na všechny vaše idiotské otázky, kdyby ty informace pro mě neměly zásadní význam? "

"Uklidněte se, prosím! Možná to budeme moci zařídit, prostřednictvím naší Sekce speciálních operací. Umožníme vám získat ty informace za jistou protislužbu. Bude vám to tak vyhovovat?"

"Přijde na to. Jakou protislužbu byste požadovali?"

"To s vámi smí projednat jen zástupce pro Speciální operace. Mám vám s ním domluvit schůzku?"

Chvilí jsem přemýšlel a pak se rozhodl. Neměl jsem co ztratit. Renegáta jsem prodal nechtěl. Musel jsem získat peníze - nebo se vzdát informací.

"Dobrá!" řekl jsem.

Smith začal znovu bušit do kláves a odpověď tentokrát přišla téměř okamžitě. Měl jsem dojem, že na můj souhlas už přímo čekají.

"Ohlásíte se v Modré sekci speciálních operací, oddělení VI. Tady máte identifikační štítek. Jděte tam hned, prosím."

"Kde to je?"

"Zavedou vás tam. Hodně úspěchů, pane Whitby!"

8.

Druhý kontakt s Watsoni. Dostávám zajímavý návrh.

Jak řekl Smith, za dveřmi čekal úředník, aby mě zavedl na místo určení. Sel mlčky a já jej sledoval řadou chodeb lemovaných kabinami. Sešli jsme po nekonečných chodbách a přešli po velkém průhledném mostě, který spojoval dvě obrovské budovy. Prošli jsme množstvím dalších chodeb a nakonec se dostali do větší a lépe vybavené kabiny, než byla úřadovna Předběžných informací. Co však byl zázrak nad zázraky: ani muž ani žena, kteří tam na mě čekali, neměli masku. Měli sice modré uniformy, nad nimi však byly tváře, lidské tváře. Muž se tvářil distinguovaně a přátelsky. Obličej ženy byl velmi hezký. Připadali mi jako otec s dcerou. Zdálo se, že jsou rádi, že mě vidí, jako kdybych byl jejich vítaným hostem. Začal jsem mít o Watsonianech o něco lepší mínění.

"Vstupte, pane Whitby, jen pojdte dál," řekl muž. "Už jsme se nemohli dočkat, až se s vámi osobně setkáme."

Propustil úředníka, pokynul mi, abych se posadil do pohodlného křesla a pokračoval:

"Jmenuji se Johnson SO 43-59 a tohle je má technická asistentka Shaw SOZ 617. Četli jsme některé vaše materiály a velmi na nás zapůsobily. Skutečně na nás velmi zapůsobily, opravdu! Domníváme se, že jste právě ten typ, který se hodí pro tuto operaci."

"Díky," opáčil jsem. "Co je to za operaci?"

"Veškerý dohled nad technickou stránkou celé věci mám já," řekla Shaw a usmála se na mě. "Budeme se o vás dobře starat, pane Whitby."

"Ano. Shaw je ve svém oboru expert. Vaše tělo, až vám je vrátí, bude pracovat pravděpodobně s koeficientem účinnosti 115%," řekl Johnson.

"To je sice hezké, v čem ale vězí celá ta operace?" zeptal jsem se znovu.

"Jde o docela normální výsadek. Je jen poněkud komplikovaný, takže byl zařazen mezi operace s nejvyšším stupněm rizika, ale to jen čistě teoreticky. Muž jako jste vy..."

"Znamená 'nejvyšší stupeň rizika', že ten, kdo podnikne tuto operaci, může být zabit?" zeptal jsem se.

"Myslím, že technicky vzato ano," řekl Johnson, vyhýbaje se mému pohledu. "Uvědomte si však, že tyhle kategorie určují lidé, kteří celý život sedí jen za psacím stolem. Mají tedy sklon přehánět možné nebezpečí."

"Aha!" řekl jsem, zvedl se a vydal ke dveřím.

"Ještě vteřinku, pane Whitby!" navázal Johnson poplašeně. "Jisté riziko tu, pravda, existuje, z vašich dosavadních činů však vyplývá, že vaše schopnost přizpůsobení, vynalézavost..."

"...a odvaha," dodala Shaw, vzala mě za ruku a odváděla zpět do křesla.

"...a samozřejmě i vaše odvaha v podstatě redukuje možná rizika na minimum. Pro obyčejného člověka by to byla nebezpečná operace, kdežto pro vás..."

Zasvěceně se usmál a půvabně mávl rukou, jako kdyby odháněl jakékoli pomýšlení na možné nebezpečí.

"Dokonale nám vyhovujete, Dele," řekla Shaw, když mě znovu usazovala.

"Neříkejte."

"Byl jste na planetě jen šest dní GSC. To znamená něco přes dva dny planetárního času. Celá operace by včetně výcviku a přípravného období trvala čtyřicet sedm dní GSC. Po jejím skončení dostanete požadované informace plus 1 Pačik a 3 Bettertony. Sto třicet tisíc Vanguardů, pane Whitby!"

"To není málo," poznamenal jsem.

Vypadalo to, že bych se mohl vrátit na Giléad jako poměrně bohatý člověk. A to bylo velmi lákavé.

"Z částky se samozřejmě odečtou určité srážky na režijní výdaje," dodal rychle Johnson. "Přesto pak ale budete vcelku bohatý."

"Tak co po mně vlastně chcete?"

"Pochopte, dokud nezískám váš úplný souhlas, nemohu vám poskytnout podrobnější informace. Zatím vám mohu říci jen tohle: před osmi měsíci přistála jedna skupina z Watsonu na planetě s karanténou. Nedostali jsme od ní žádné zprávy, a proto jsme za nimi po čtyřech měsících vyslali záchranný výsadek. Avšak ani od tohoto záchranného výsadku jsme nedostali nic. Ted' tam chceme vyslat jen jednoho člověka, aby se seznámil se situací a pokusil se, bude-li to možné, zachránit zmizelé muže."

"Máte nějakou představu, co se mohlo stát?"

Johnson zavrtěl hlavou:

"Naprostou žádnou."

"Co vůbec dělali na planetě s karanténou?"

"Naši průzkumníci jsou všude, pane Whitby. Watson je Galaktické informační centrum, a pokud z nějaké oblasti informace nedostáváme, musíme se k nim dostat sami."

"Ovšem, ale když jde o planetu s karanténou..."

Johnson pokrčil rameny.

"Měli své rozkazy, pane Whitby. Uposlechli je. Ted' musíme zkusit všechno, abychom je dostali zpět."

"Co vlastně ode mne očekáváte? Mám přistát, bloumat po planetě s karanténou a hledat těla?"

"Ó, to ne, pane Whitby. Víme, kde naši lidé přistáli a budete moci sledovat jejich stopy. Navíc budete moci dělat řadu věcí, jichž dnes nejste schopni."

"Co tím chcete říci?"

Johnson udělal vyhýbavé gesto a smutně se na mě zadíval:

"Nemohu vám sdělit tolik podrobností, kolik bych chtěl. Shaw by vám snad mohla dát obecnou představu."

"Budete plně chráněn, psychicky i fyzicky," začala Shaw.

"Nikdo nemůže být proti všemu stoprocentně ochráněn. Každému, kdo se vylodí na planetě s karanténou, hrozí jistá smrt nebo šílenství," namítl jsem. Na některé pasáže ze starých knih na Fénixu jsem si vzpomínal docela jasně.

"Věřte mi, Dele, budete se po té planetě procházet stejně bezpečně jako tady. Selektivní vnímání počitků vám zvýšíme pětinasobně a reakční rychlost vám ztrojnásobíme."

"Mé tělo to nevydrží."

"O vaše tělo nejde, Dele. Půjde o projekci..."

"To stačí, Shaw!" zvolal Johnson. "To, co říká, pane Whitby, je pravda, a to ještě není všechno. Přijmete-li ten úkol, vaše obranná kapacita se vyrovná možnostem malé armády a poznáte pocity, které až dosud zakusilo jen málo lidí. Za to vám ručím! Za to vše budete navíc dobře zaplacen, získáte informace, kvůli nimž jste sem přiletěl, a k návratu vám dokonce poskytneme dopravní prostředek. Nevidím důvod, pro který byste mohl odmítnout."

"Já také ne. Přesto bych si ale chtěl nejdříve promluvit se svými přáteli."

"Chápu. Bude vám stačit čtyřicet hodin?"

"Ano."

"Dobrá. Setkáme se zde zítra v tutéž hodinu. Budete-li souhlasit, začneme ihned s vaší přípravou."

"Budete s námi spolupracovat, že ano, Dele?" otázala se Shaw.

"Řeknu vám to zítra."

9.

Grax a Scaevius v nebezpečí.

Když jsem znovu uviděl Graxe a Scaevia, připadalo mi, že se chovají nějak divně. Než jsem mohl říci jediné slovo, oba mi hlasitě oznámili, že si cosi důležitého zapomněli na palubě lodi, a že se tam musíme ihned odebrat. Jakmile jsme byli v bezpečí uvnitř Renegáta, zapnul Grax hlučný ventilátor a pak nám pokynul, ať přistoupíme blíže.

"Nechceme, aby nás někdo slyšel, Dele. Máme potíže," řekl.

"Co jste provedli?"

"Po mém odchodu jsme se vydali do Informační služby a chtěli jsme zkusit vydělat trochu peněz. Zjistili jsme, jak je zde poskytování informací drahé a mysleli jsme, že nějaký obnos určitě uvítáš. Víš, tady se informace dobře platí, a tak jsem

si myslel, že za zprávu o Antapu nebo o Fénixu XXVII nebo o Skoratu bych mohl něco stržit. I Scaevius měl pár zpráv na prodej. A tak jsme se tedy rozhlíželi sem a tam a zjišťovali, co by je zajímalo, jenže jsme přišli na to, že po nás obou je vyhlášeno pátrání."

Scaevius se nervózně rozhlédl.

"Je to strašné. Musíme z téhle planety odletět, Dele, a to rychle."

"Pročpak jsi nám neřekl, že jsi v nesnázích?" zeptal jsem se.

"Nevěděl jsem to! Přisahám, Dele. Zapletl jsem se s nejmladší dcerou Univerzálního ochránce a on teď chce, aby mě dopravili na Trulbu k potrestání, protože jsem pošpinil čest královské princezny."

"Trest je přísný?"

"Raději na to ani nemyslí. Osoby, které ho oslovovaly a vynechaly některý z jeho titulů nechával vařit ve vroucím oleji. Dělá se mi zle, jen když na to pomyslím..."

Zachvěl se a zavřel oči.

"A co ty, Graxi?"

"Mám také vroubek, nemyslel jsem si však, že se bude posuzovat tak přísně."

"Je to vážné?"

"To záleží na tom, jak se na to díváš, Dele. Každopádně jsem se chystal ti to říci."

"Co jsi udělal?"

"Zabil jsem pár osob, které byly zapleteny do vyvraždění mé rodiny. Měli jsme tenkrát se sousedem spor ohledně hranic našich pozemků. Soused si řekl, že celou věc vyřeší tak, že nás jednou v noci s kumpány přepadne a zlikviduje. Ostatně, téměř se mu to podařilo. Zabil všechny kromě mne. Byl jsem tenkrát kluk a podařilo se mi utéci. Trvalo mi devět let, než jsem je všechny našel. Když jsem se dostal k poslednímu - byl to náš bývalý soused, který to všechno zosnoval - byl z něj už nejvyšší guvernér celé oblasti. Po vyrovnání účtu jsem proto musel utéci."

Scaevius se probral ze zasnění, zvedl ruce k nebi a řekl:

"Proč jsem se s ní jen zahazoval? Byla tak šeredná!" Zoufale se k nám obrátil. "Myslel jsem, že se to od hostů očekával!"

"Přestaň naříkat! Nechtyí nás. Okamžitě odstartujeme," řekl Grax. "Jak jsi dopadl ty, Dele?"

Teď byla řada na mně, abych jim pověděl, co se mi sběhlo. Grax vypadal spokojeně.

"Myslím, že bys to měl přijmout, ať už jde o jakýkoli úkol," řekl. "Nevím sice, jak se budeme moci na Watsonu ukrývat čtyřicet sedm dní tak, aby nás nenašli, ale zkusíme to."

"Okamžitě odstartujeme. Budeme všichni pracovat a až našetříme peníze, vrátíš se sám na Watson, Dele," řekl Scaevius.

Grax odmítl.

"Nemůžeme teď odletět. My zůstaneme na Renegátu a budeme střídavě držet hlídku."

"Ne," řekl jsem. "Hned teď odletíte a až to tu skončí, zase se k vám připojím."

"A kde se máme těch čtyřicet sedm dní skrývat?" zeptal se Grax.

"Na Barbary! Tam odletíme," zvolal Scaevius ulehčeně. "Mám tam přátele. Postarají se o nás."

"Souhlasím. Vždycky jsem se chtěl podívat na Barbary. Jak se tam za námi dostaneš, Dele?"

"To není problém. Po skončení operace mám zajištěnou dopravu. Je to součást dohody."

"Výborně. Teď se dáme do práce. Odletíme dnes večer," řekl Grax.

Čtyři hodiny nato Grax se Scaeviem odstartovali vstříc Barbary a bezpečí. Zůstal jsem na Watsonu sám. Ještě, že alespoň mí přátelé byli v pořádku. Vrátil jsem se do pokoje a pevně usnul; to jsem ještě netušil, že se budu muset dlouhou dobu obejít bez spánku.

10.

Třetí kontakt s Watsonany.

Druhý den ráno přišel úředník a zavedl mě na schůzku do Modré sekce speciálních operací, oddělení VI. Byl tam jen Johnson a když jsem podepsal všechny potřebné smlouvy, oprávnění a prohlášení, vydali jsme se oba do laboratoře, kde nás čekala Shaw s tuctem dalších pomocníků. Nejprve - zevnitř i zvenčí - podrobně prozkoumali mou maličkost, načež jsme všichni přešli do jiné, větší místnosti umístěné za trojitými, pečlivě střeženými dveřmi. V místnosti byly přístroje, které mi připadaly naprosto neznámé. Uprostřed stály vedle sebe dva nestejně velké bílé předměty elipsovitého tvaru. Jeden byl o něco větší než člověk; pohodlně bych se do něj vešel, pokud bych sebou zrovna příliš neházel. Druhý byl více než dvakrát větší.

Shaw mi ukázala na menší předmět a řekla:

"Tady bude tvé tělo během celé operace, Dele. Tvé intelektuální a senzorické funkce budou prostřednictvím hostitele ve druhé schránce přenášeny k identickému nosiči, kterého jsme umístili na oběžnou dráhu kolem planety."

"Připadá mi to dost komplikované."

"A přitom je to ten nejjednodušší způsob. Je to mnohem rychlejší a bezpečnější než reálný fyzický přenos."

"Jakého nosiče jste mi vybrali?" zeptal jsem se.

"Obávám se, že není na pohled moc přitažlivý," odpověděl Johnson. "Je to tělo Crevnita. Už dlouho je používáme jako nosiče a výsledky jsou vcelku uspokojivé."

"Doufám, že spolupracují dobrovolně?"

"Ovšem. Crevnitové pocházejí z těžké planety. Jsou mimořádně silní a mají vysoce vyvinuté smyslové ústrojí."

Vyznačují se obrovskou mozkovou kapacitou, používají z ní však jen nepatrnou část. Intelektuálně jsou zhruba na úrovni osmiletého lidského dítěte. Inteligentnější tvor je schopen je zcela ovládnout. Jejich jedinečné smyslové vnímání je nesmírně výhodné. Budeme tě neustále hlídat, Dele."

"Doufám, že máte pravdu. Vypadáte docela přesvědčivě, jenže tu cestu podniknu já."

"Podobnou operaci jsme už provedli nejméně stokrát. Žádné nebezpečí nehrozí," řekla Shaw.

"S výjimkou doby, kdy budu na planetě. Co se stane, když se nevrátím?"

"Vrátíš se, Dele. Tělo Crevnita nedokáže poškodit žádná známá zbraň, a to ani z bezprostřední blízkosti. Budeš téměř nezranitelný."

Zavrtěl jsem hlavou.

"To mě ani tak netrápí. Planeta s karanténou není nebezpečná fyzicky. Lidé tam neumírají; mnohem častěji ztrácejí zdravý rozum."

"Budeš chráněn i mentálně, Dele. V případě psychického přetížení budeš automaticky odpojen od nosiče a vrátíš se sem do svého hostitele."

"Proč ne do svého těla?"

"Mentální ochranu nelze zavést u člověka," řekla Shaw. Uchopila mou paži do svých rukou a pokračovala: "Důvěřuj nám, Dele. Důvěřuj mně. Nechtěla bych tě ztratit. Chci, aby ses vrátil."

"To mám i já v úmyslu. Chtěl bych jenom vědět, co se stane s mým tělem, když se nevrátím."

Johnson odpověděl:

"Abych pravdu řekl, dosáhneš tím určité fyzické nesmrtelnosti. Tvé tělo bude uchováno pro analogickou operaci."

To se mi nijak nelíbilo.

"Chcete tím říci, že by se pak mohlo stát, že se v mém těle bude procházet někdo jiný?"

"Vůbec ne," namítl Johnson. "Bylo by to jeho vlastní tělo tak, jako tělo Crevnita bude tvým tělem po dobu, kdy v něm budeš přebývat. Na to ale, Dele, nemysli. Vrátíš se. Udělali jsme veškerá možná opatření a zcela na tebe spoléháme."

"Tak do toho. Dobře se o mě starej, až budu pryč," řekl jsem Shaw.

"Budu ji hlídat. Tak nám dobře funguj, Dele," odpověděl Johnson, stiskl mi ruku a zavedl k čekajícímu přístroji.

Pomocníci otevřeli menší z obou schránek. Svlékl jsem se a lehl si dovnitř na plátěné popruhy, které mě měly podpírat, až se bude schránka plnit kapalinou. Do všech mých tělesných otvorů zavedli trubice, ke spánkům, k páteři a vůbec po celém těle mi připojili elektrody. Byl jsem celý zapletený do trubic a drátů. Nakonec mi k nosu a k ústům pevně přitiskli plastický kužel. Dýchal jsem zhluboka, jak mi to Shaw doporučila, a měl jsem zvláštní pocit, že vystupuji z vlastního těla. Poslední věci, na které si vzpomínám, jsou: pocit lehkosti, jak mě kapalina nadzvedávala z popruhů, temnota kolem mne připomínající dělohu a uklidňující teplo, které mě laskalo a zahalovalo půvabem zapomnění.

11.

Operace Q3 Modré sekce a speciální záchranné jednotky Renegáta.

Co se dalo během mého pobytu na planetě s karanténou se dá popsat jen stěží. Pokusím se o to, pro některé události, které se sběhly, mi však chybí vyjadřovací prostředky. Nemohu ani s jistotou říci, že se staly mně. Hlavní postava děje, hybrid Crevnit-Malellan, to nebyl ani Del Whitby, ani samotný Crevnit. Johnson mu říkal "Q3 Modré sekce a speciální záchranné jednotky Renegáta", což byl sice název značně nelibozvučný, jiný jsme však po ruce neměli. Povím vám tedy, jak probíhala operace "Q3 Modré sekce a speciální záchranné jednotky Renegáta" na planetě promítacích pláten. Pro jednoduchost budu pouze mluvit o Q3.

Probudit se v cizím těle nebyl pro Q3 zase takový šok, jaký zprvu očekával. Ve velkém Crevnitově těle se cítil jako doma, a pokud spoléhal jen na instinktivní pohyby, neměl problémy ani s nadbytečnými rukama a nohama. S pilotovanou kosmickou lodí sestoupil nad povrch planety, aby provedl předběžný průzkum. Šlo o obyčejnou planetu, která byla na Watsonu zahrnuta do kategorie 6SA4-III: více než polovinu povrchu zabíralo moře, dále na něm byly tři hlavní pevniny a sedm velkých ostrovů, polární čepičky na pólech, čtyři horské řetězy a bujná vegetace. Na pevninách bylo šestnáct hlavních měst a stovky menších aglomerací. Města svědčila o vysokém stupni stavitelského umění. Hustá dopravní síť dokládala velký rozvoj dopravy. Z toho všeho, abych pravdu řekl, Q3 nic neviděl, protože Crevnitové nemají oči; byl si toho však na všech úrovních vnímání dokonale vědom.

Na planetě neobjevil žádnou známku lidského ani zvířecího života. Když přiletěl k městečku, v němž zmizela expedice z Watsonu, pocítil reziduální záření inteligentních tvorů. Po silném soustředění dokázal rozeznat dvanáct individuálních zdrojů, z nichž šest bylo poměrně silných a šest slabších. Stáří slabšího záření odhadl na osm měsíců GSC a silnějšího záření na čtyři měsíce, což dobře odpovídalo době, kdy zmizely obě expedice. Při druhém průzkumu planety, při němž se zaměřil na města, nezískal žádné doplňující informace. Q3 se proto vrátil k výchozímu bodu a přistál.

Prošel rychle městem a soustředil své vnímání na veškeré stopy sociálních struktur původního obyvatelstva. Patřily humanoidní rase s pokročilou kulturní úrovní. Ani zde nezaznamenal žádnou stopu po válce, nakažlivé nemoci či nepřátelském vpádu. Potravin bylo dostatek a některé veřejně prospěšné stroje dosud fungovaly. Provedl úplnou inteligenční analýzu získaných dat, žádné logické zdůvodnění pro nepřítomnost obyvatel však nenalezl.

První pracovní program Q3 tím byl ukončen. Kvůli mentálnímu zabezpečení přenesl všechny tyto objevy na Watson a před odpočinkem vynuloval všechny své hloubkové percepční struktury.

Druhý pracovní program zahájil Q3 na místě, kde zmizela expedice z Watsonu, to jest na rozsáhlém prázdném prostranství, kde se kdysi shromažďovali obyvatelé města. Tam objevil dva vzorky písemností. Novější zřejmě představoval poslední zprávu druhé watsonské expedice; druhý byl napsán v jazyce obyvatel města a byl mnohem starší. Jeho rozbořením zjistil, že se tento jazyk podobá jednomu starému akkitánskému dialektu a že je možné jej do značné míry věrně přeložit. Překlad zněl takto:

Když jsme se probudili, promítací plátna už tu stála. V noční tmě je někdo musel rychle a nehluchně postavit. Zpočátku, když jsme ještě neznali jejich počet a kdy jsme se domnívali, že každé plátno je samostatné, pokládali jsme jejich instalaci za zvláštní žert, který provedla skupinka lidí. Když jsme se však dozvěděli, že během noci se promítací plátna objevila ve všech obcích na (jméno planety), uvědomili jsme si, že se tak rozsáhlé, předem netušené akce, jejíž smysl byl pro nás záhadou, musel zúčastnit (velký počet) dělníků.

Tyto konstrukce byly velmi jednoduché. První den, když se tak nad námi tyčily a jejich povrch plápolal jasně ranní zář, v nás vzbuzovaly hrůzu. Brzy však jsme se osmělili a podrobně je prozkoumali. Byly to tenké fólie z jakéhosi bílého a hladkého materiálu, jejichž povrch byl lehce zakřiven. Po obou stranách je podpíraly vysoké a tenké trojnožky zhotovené z tmavších trámů. Tyto trámce nebyly silnější než (nepřeložitelný výraz), nedaly se však ohnout. Když jsme do nich udeřili, sotva se zachvěly a nezůstávaly na nich žádné stopy po úderech; nedaly se naštípnout ani pomocí (nepřeložitelný výraz: pravděpodobně pojmenování destruktčního nástroje). V zemi vězely tak pevně, že s nimi nedokázala pohnout žádná síla, lidská ani mechanická, a ani ty nejhlubší výkopy nedokázaly proniknout k jejich základům. I promítací plátna, která se na pohled zdála mnohem křehčí, odolávala všem našim útokům. Poté, co jsme na nich vyzkoušeli všechny naše nástroje a všechny zbraně, zůstala stejně bílá a nepoškozená jako to první ráno. Když se ukázalo, že promítací plátna není možné přemístit ani zničit, naši vládcové nám doporučili, abychom si jich nevsílali. Navíc jsme nenašli žádné vysvětlení pro to, jak se mezi námi ocitla, i když se na toto téma objevilo mnoho hypotéz.

Někteří tvrdili, že je sem umístili samotní vládcové, aby nás vyzkoušeli, nebo z nějakého jiného tajemného důvodu, který je zbytečné tu dále rozvádět. S tím ale souhlasilo jen málo lidí, protože ani naši vládcové, jak se zdálo, netušili, odkud se promítací plátna vzala a proč tu jsou.

Další zprávy o podivném jevu k nám přinášeli cestovatelé. Vyprávěli příběh o vesnici, jejíž obyvatelé vyvrátili a zničili promítací plátno; krátce nato se tato vesnice zcela vyprázdnila. Předměty v ní zůstaly netknuty, avšak nezůstala tam žádná živá bytost. O té vesnici mluvilo hodně lidí, nikdo ale neřekl, jak se jmenuje ani kde leží. Stejně tak se niť určitého neví o vesnici, v níž prý promítací plátna odhalovala zločiny a tajné záměry všech jejích obyvatel.

Jeden mladík, který hodně cestoval, upozornil na to, že nikdy neviděl ani neslyšel o dvou plátech umístěných tak, že by se dala sledovat obě současně. Někteří zkoušeli, zda je to možné; až do dne, kdy se objevily obrazy, to však nikoho

přiliš nezajímalo. Tu jsme se začali ptát, zda se týž obraz objevuje na všech plátnech současně. Podrobně jsme se na to od té chvíle vyptávali cestovatelů, k žádnému závěru jsme však nedošli. Někdy se dalo z jejich odpovědí usuzovat, že všechna promítací plátna ukazují týž obraz; pokaždé se však v jeho popisu objevovala určitá nepřesnost nebo nějaký odlišný detail. Nepodařilo se nám zjistit, zda je to důsledek malé pozorovací schopnosti, nepřesného vyjadřování, nesprávné interpretace nebo dokonce záměrného pokusu nás oklamat. Tento problém jsme nevyřešili.

Jeho obtížnost byla dána i samotnou povahou obrazů. Nepodobaly se ničemu, co jsme kdy viděli. Znázorňovaly barevné, pohyblivé a vířící formy, vymykající se veškerému přesnému popisu. Měly však nad námi podivnou moc.

Nikdo je nedokázal ignorovat a nikdo se na ně nedokázal dívat bez následků. Jeden a týž obraz jednoho z diváků přinutil k řevu, druhého rozesmál, třetího rozplakal a čtvrtého (nepřeložitelné). Navíc žádný nebyl schopen své pocity ani své reakce sdělit druhým. Každý pokus o popis toho, co kdo viděl na plátně, končil ihned brebentěním a nezvladatelnou gestikulací.

Někdy zůstávala promítací plátna celý (časový úsek) prázdná, jindy se na nich barvy a formy nepřetržitě pohybovaly i (časový úsek) nebo déle. Někteří tvrdili, že spolu s obrazy vnímají také zvuky, ani ty nám však nedovedli přesně popsat. Jedni slyšeli hlasy, jiní hudbu, jiní změť zvuků, která hned sílila, hned se zeslabovala. Já osobně jsem neslyšel nic, tvrzení druhých však nehodlám popírat.

Někde začali plátna uctívat. Jejich kult se šířil zejména ve velkých městech. Cestovatelé nám vyprávěli o davech (velký počet), které se shromažďují před jedním z promítacích pláten našeho hlavního města (ve velkých městech bývalo často pláten více, nikdy však nebylo jedno na dohled druhého). Sedí, klečí nebo leží s očima upřenými na plátno v hlubokém očekávání. K tomu dochází i tehdy, když jsou promítací plátna (časový úsek) prázdná. Na zvědavé dotazy uctívající odpovídají, že prostřednictvím obrazů jsou jim čas od času sdělovány nevyslovitelné pravdy. Ti, co jsou přítomni takovým zjevením, však nedokáží zachytit jejich smysl a velká část uctíváčů o nich vůbec neví. Některým zasvěceným se nicméně dostává vidění (nepřeložitelné), jež člověk hledá od úsvitu věků. Mnoha lidem toto vysvětlení stačí a chystají se, že svůj život stráví v tichých meditacích před promítacími plátny. Tito vyznavači jsou na některých místech pronásledováni a krutě usmrčovani; většinou však jim lidé z okolí přinášejí jídlo a šatstvo. Někde uctívají i tyto osvícené a tvrdí, že jsou schopni prorokovat a léčit.

Plátna se brzy stala trvalou součástí našeho každodenního života a pronikla i do různých výrazů obecného jazyka. Už jsme si ani nepamatovali na dobu, kdy uprostřed naší vesnice nestálo promítací plátno; za celý ten čas se v jeho stínu zrodila a vyrostla celá jedna generace, která je brala tak jako hvězdy a roční doby. Bylo zde, jeho smysl jsme nechápali a přinejmenším nikomu neškodilo.

Dnes ráno za úsvitu promítací plátno beze stopy zmizelo a nezůstala po něm ani prohlubeň v zemi. Na ostatních místech se stalo totéž a místo plátna se objevil předmět tak zvláštní, že jej ani nedovedu popsat. Na jedné jeho straně je něco jako obrys dveří.

Nikdo se jimi neodvažuje projít. Máme strach. Mnohem více se však obáváme toho, co snad je uvnitř a co se v daný čas může objevit mezi námi.

Tím končí první sdělení.

Druhý záznam pocházel od zmizelých watsonských průzkumníků a přečíst jej bylo značně obtížné. Byl totiž mnohem delší; zahrnoval 241 stran textu psaných drobným písmem. Prvních 197 stran obsahovalo výsledky pozorování planety a jejich obyvatel, které se ve všech podstatných bodech shodovaly s tím, co zjistil Q3. Strana 198 popisovala objev staršího dokumentu a strany 199 až 224 byly věnovány jeho překladu a rozsáhlému komentáři. Tento překlad vcelku odpovídal překladu, který pořídil Q3. Zbývající stránky rukopisu byly psány zcela nesouvisle, s výjimkou dvou krátkých pasáží:

Strana 231: "Sanders tvrdí, že pocházejí z Rinnu8 a jejich cílem je ničit. Martin je proti a spolu se mnou je toho názoru, že předmět je pravděpodobně mimogalaktického původu a představuje něco jako bránu do jiné dimenze. Vstupní brána nebo výstupní? To zatím nedovedeme určit." Strana

240: "Marin dostal uklidňující injekci, avšak stále blouzní. Sanders, Taylor, Milan a Hope zmizeli. Proč právě zde? Hluk se zesiluje. Temnota se pohybuje. Brána je stále otevřená, ale musím to vydržet."

Poslední stránka rukopisu byla už naprosto útržkovitá. Q3 vynuloval všechny své percepční struktury, po analýze nejvyšší úrovně pak předložil tuto hypotézu: objekt, o němž se zmiňovala poslední slova staršího dokumentu, úzce souvisí se zmizením obyvatelstva; po příchodu Watsonů se tento předmět objevil znovu, popřípadě se aktivoval předmět jiný, ale téhož typu. Stal se příčinou nebo podstatně přispěl ke zmizení průzkumníků. O podstatě objektu, jeho vzhledu, původu nebo smyslu nebylo možné vyslovit žádnou hypotézu. Tím byl určen druhý program.

Q3 se nastavil na primární percepci a čekal. Od té chvíle měl jednat podle svého vlastního urážení.

8 - Mezitím se jasně prokázalo, že promítací plátna z Rinnu nepocházejí. Jejich původ a vlastní smysl dosud nebyl objasněn.

Objevil se objekt a Q3 okamžitě zapojil všechny své funkce na všech úrovních. Objekt nepřiletěl na dané místo ze žádného určitého směru; prostě začal existovat na místě, kde minutu předtím nic nebylo. Přes veškeré úsilí, které Q3 vynaložil, se objekt nedal zkoumat jako něco existujícího; byl nedefinovatelný. Q3 se k němu přiblížil a provedl podrobné ohledání. Jeho vjemy byly rozporné. Na povrchu, respektive na více povrchových plochách to byla brána a za ní neproniknutelná temnota. Q3 přistoupil blíže a soustředil své vnímání pouze na jeden bod v této temnotě. Cítil, jak

je k němu přitahován. Vzduchoval a zpozoroval, jak se temnota zevnitř šíří a chystá se jej pohltit. Vzdálil se rychle od objektu... a ocitl se znovu před týmž, popřípadě před jiným, ale zcela totožným objektem. Temnota mu znovu připadala tíživá a znehybňující. Uslyšel silný a pronikavý zvuk. Neustále sílil, až se stal nesnesitelným. Jeho schopnost vnímání byla narušena a pohybová koordinace znemožněna. Uvnitř Q3 se cosi zabýsklo, pocit, že jej cosi trhá na kusy, mu zkroutil tělo...

12.

Poslední kontakt s Watsony.

...a probudil jsem se na Watsonu, obklopen temnotou umělé dělohy. Víko se odklopilo a do mého svatostánku vtrhlo světlo. Opatrně mě nadzvedli. Odstranili ze mne trubice a elektrody a položili mě na cosi plochého a pohodlného. Pak mě přenesli do tmavého, klidného pokoje, jehož vzduch byl prosycen jemnou vůní. Než jsem upadl do polospánku, zaslechl jsem hlas, svůj vlastní hlas, jako kdyby to byla samostatná, ode mne zcela oddělená věc, kterou jsem nebyl schopen nijak ovlivnit. Vykřikoval nesrozumitelná slova.

Jen nejasně a zmateně si vzpomínám na dlouhé období klidu a odpočinku, kdy se mnou ohleduplně hovořily postavy v bílých maskách a kdy jim můj hlas odpovídal slovy, jimž jsem nerozuměl; vzpomínám si na Shaw a Johnsona a pak už jen na Johnsona samotného. A přitom mě stále tišila ta jemná a tichá vůně, postupně smazávala vlny strachu vzpínající se v mé paměti a opakovaně mě nořila do slastného zapomnění. Pak nadešla chvíle, kdy jsem se úplně probudil. Vstal jsem, mé myšlenky byly jasné a tělesně jsem se cítil výborně. Byl jsem v úzkém pokoji, jehož vzduch známým způsobem voněl. Hned nato se objevil Johnson.

"Cítíš se dobře, Dele?" zeptal se s neklidem v hlase.

"Ano. Co se to se mnou stalo?"

"Prolomili jsme mentální obranu. Okamžitě jsi se vrátil. Sok byl pro tebe příliš tvrdý."

"Ale proč? Vzpomínám si... na temnotu... Šířila se... Byla všude kolem mne. Nedokázal jsem..."

Pruďce mě přerušil: "Nemysli na to. Skončilo to a ty jsi v bezpečí. Ztratili jsme Crevnita, ale tebe jsme zachránili."

"Co se s ním stalo?"

"Nevíme, Dele. Akta 1. operace Q3 Modré sekce a speciální záchranné jednotky Renegáta byla oficiálně uzavřena.

Radím ti, abys na všechno zapomněl. Je to jen pro tvé dobro."

Přitiskl jsem si ruce na spánky.

"Moc si toho nepamatuji."

"Bylo by lepší, kdyby sis nepamatoval vůbec nic. Máš za sebou značně nepříjemný zážitek. Přežilo by jej málo lidí."

"Jak jsem tu dlouho?" zeptal jsem se a rozhlédl se po pokojíku. "Kde vůbec jsme, Johnstone?"

"Na oběžné dráze nad Watsonem. Až budeš schopen přepravy, předám ti řízení této lodi. V ní skutečněš zpáteční cestu."

Podal mi dvě obálky.

"Větší obsahuje požadované informace. V menší jsou tvé peníze. Chceš se zeptat ještě na něco?"

"Ano. Jak je to dlouho, co jsem se vrátil?"

"Dvacet sedm dní. Uzdravoval jsi se pomalu, Dele, teď ale vypadáš docela dobře. Shaw udělala všechno, co mohla."

"Kde je Shaw? Myslel jsem, že snad... Totiž, zdálo se mi, že se o můj případ zajímá."

"Přeložili ji, Dele," odpověděl Johnson.

"Měla přece zůstat se mnou během celé operace. No tak, Johnstone, co se stalo?"

Nervózně se rozhlédl a pak mi pokynul, ať jdu za ním. Vystoupili jsme na navigační můstek. Tam Johnson zapnul hlučný snímač, který přehlušil naše slova. Přímou do ucha mi pak řekl:

"Skutečně se o tvůj případ zajímala, Dele. Měla tě velmi ráda. Ty jsi však ztělesněním neodstranitelného antiwatsonského principu, a nařídili jí proto, že s tebou nesmí mít žádný kontakt. Je mi to líto."

"Co to má být ten 'antiwatsonský princip'?" zeptal jsem se.

"Silné ego, nadbytek iniciativy, výstřední až přehnané individualistické chování. Jsi téměř vzorem antiwatsoňana," řekl Johnson a provinile se usmál. "Jakmile jsi se začal uzdravovat, řídící složky prosadily, abys byl dopraven na oběžnou dráhu a nemohl tak ostatní ovlivňovat svým nebezpečným chováním. Tys jim tedy nahnal strachu!"

"Byli přece rádi, že mě mohou zaměstnat," řekl jsem pohrdavě.

"Samozřejmě! Při Speciálních operacích je antiwatsonské chování naprosto nezbytné. Bez lidí jako jsi ty se prostě neobejdeme. Jenže hrstka lidí tvého druhu by po pár dnech uvedla celý Watson ve zmatek."

"Měl bych se jednoho dne vrátit a zkusit to. Chudák Shaw!"

"Má své rozkazy, Dele, a já mám své. Jsem rád, že jsme tě dokázali oživit."

"Řekni jí, že lituji, že jsem ji nemohl vidět."

"Řeknu jí to, Dele. A ještě něco," dodal Johnson a pokradmu se rozhlédl. Zesílil snímač a mluvil co nejtíšeji. "Tví přátelé jsou v bezpečí. Předal jsem zatýkácímu oddílu falešné informace."

"Zatýkácímu odd..., " začal jsem vztekle.

Vyděšeně mlčel.

"Zavrou mě, jestli se na to přijde! Nikomu o tom ani slovo. Tvé přátele odhalila Informační služba. Tenkrát v noci za nimi poslali zatykačí oddíl, ale oni krátce předtím z Watsonu odletěli. Slyšel jsem mluvit o plánu na jejich zadržení a podařilo se mi pozměnit rozkazy."

Neklidně na mě pohlédl.

"Doposud jsem nikdy nic takového neudělal, nepovažoval jsem to však za správné vůči tvým přátelům, když ty jsi pro nás riskoval život."

"Máš pravdu, nebylo to správné. Děkuji, Johnsone. Budu mlčet."

"Raději už půjdu. Tak dobře funguj, Dele."

13.

Dovídám se pár věcí o veliteli.

Watsoňané sice měli své chyby, zato ale byli značně výkonní. Na mapách, které jsem dostal, bylo vyznačeno šedesát osm odlišných tras z Watsonu na Giléad. Nebylo jim zřejmě jasné, kde všude bych se chtěl cestou zastavit, předvídali proto všechny možnosti a vedli jednotlivé trasy většinou známých systémů.

Informace o veliteli Coreyovi mě už tak neuspokojily. Počátek jeho kariéry byl vyličen velmi podrobně a zpráva o jeho bojích během První Expedice proti Rinnu mě upoutala přesto, že byla psána chladnou a mechanickou watsonskou prózou. Část, která mě zajímala nejvíc, podrobnosti jeho cesty na Malellu na lodi Flanders, však byla krátká a neúplná. Coreyova manželka, nejstarší dcera strážce vod na Malelle, mu skutečně cestou na Pendeltonskou základnu porodila syna; totéž se však přihodilo i pěti dalším ženám z Malelly, které všechny byly provdány za Malellany. Ani teď jsem tedy neměl v rukou žádný určitý důkaz o mém původu, ale alespoň jsem se mu přiblížil. Byla tu šance jedna ku pěti. Další dokumentace obsahovala popis imponující řady Coreyových odvážných útoků proti nájezdníkům z Rinnu během Druhé Expedice. Z neosobně psaných hlášení se daly dělat nějaké závěry jen obtížně, čím déle jsem však četl, tím více

přibývalo zpráv o zvěrstvech páchaných proti nevinným planetám, až jsem nakonec usoudil, že se Druhá Expedice -anarchicky organizovaná a složená převážně z mužů, kteří se chtěli buďto pomstít nebo plenit nebo obojí - brzy zvrhla ve flotilu vesmírných pirátů. Proti Coreyovi nebylo vzneseno žádné určité obvinění, podezřívavý čtenář však mohl při četbě shromáždit dostatek podnětů na podání žaloby.

To mě rozzlobilo. Corey riskoval svůj život během třiceti let trvajících bojů a činy několika mužů z jeho flotily, z nichž většina ani nespádala pod jeho přímé velení, teď měly vrhnout stín na všechny jeho skutky? To byl značně ubohý a nedůstojný způsob, jak jednat s hrdinou! To, že jsem se téměř s jistotou považoval za Coreyova syna, nemělo s těmito pocity nic společného.

Popis vesmírných zážitků velitele Coreye končil jasným a provokujícím prohlášením:

6/4/2623: Nejvyšší velení Druhé Expedice proti Rinnu odvolalo všechny lodě a vyhlásilo zastavení bojů.

10/8/2623: Hlavní stan Nejvyššího velení Druhé Expedice proti Rinnu obdržel toto prohlášení: "Jděte se všichni vycpat! Dokud bude žít jediná bytost z Rinnu, budu bojovat.

- Corey."

Žádné další zprávy o daném subjektu jsme od té doby nezískali.

ZPRÁVA KOMPLETNÍ: KONEC

Tak to bylo vše, co měli o Coreyovi. Snad ještě žije někde ve vesmíru a na palubě obstarožní kosmické lodi, poznamenané zubem času, spolu s několika umíněnými veterány zarputile pronásleduje bytosti z Rinnu jednu po druhé. Nebo jej některá nepředstavitelně účinná zbraň Rinnu změnila v atom prášku zavátého do oka nějakého cizince. Nebo byl vzat do nicoty jedním z těch pekelných objektů, které Q3 objevil na planetě s karanténou a na které, přes veškeré Johnsonovo naléhání, nikdy nezapomenu.

Během své cesty na Barbary jsem tedy měl o čem přemýšlet. Mimo jiné jsem přišel i na to, že druhá obálka obsahuje jen něco přes pět Armstrongů v malých kupónech, aby se zdála tlustší. Jako překvapení to tedy stálo za to. Dostal jsem jen pět tisíc dvě stě Vanguardů, abych byl přesný. Ted' už vím, co tím Johnson myslel, když řekl, že se "odečtou určité srážky na režijní výdaje".

14.

Grax potkává starého přítele. Ten se stane i našim přítelem.

Barbary byl pochmurný kus skály bez jakýchkoli přírodních zdrojů. Měl nejohavnější topografii a nejhorší podnebí ze všech obydlených planet, které jsem navštívil. Přesto ale velmi prosperoval, protože se staral o zábavu. Ať vás už bavilo cokoli, na Barbary jste - pokud jste ovšem ochotni nechat si pořádně pustit žilou - vždy mohli najít někoho, kdo vás v tom podpořil. Obchodníci na Barbary mohli kdykoli zdvojnásobit své ceny, aniž tím snížili příliv návštěvníků... a také to během své existence několikrát udělali. Ve velkých kopulovitých městech dokázal každý zákazník nalézt místo, kde se mohl oddávat žádostem svého těla tak dlouho, jak to jen vydržel. Když už byl příliš vysílen, mohl - za jistou cenu a pokud po tom toužil - přihlížet, jak se jiný návštěvník oddává svým speciálním radovánkám. Bylo to neobyčejné místo. Dosti daleko od Gil'adu, ať už hvězdné mapy říkaly cokoli.

Na kosmodromu jsem si při hledání místa, na kterém jsme si dali schůzku, musel razit cestu davem kolportérů. Alladale si slušně vydělával improvizováním neslušných balad, a neměl na mě proto čas; mým průvodcem se stal Grax. Nejprve jsme se zastavili v malé špeluňce, kde se prodávala hiski, silný povzbuzující prostředek vyráběný podle receptu dávných druidských kněží ze Staré Země. Hospodský tvrdil, že základní surovinou je přitom obilí. Je to možné, mně to však chutnalo jako chladicí olej urychlovací cívky po transgalaktickém letu. Grax mi sdělil, že to byl oblíbený nápoj největších hrdinů ze Staré Země: Divokého Billa Bonneyho, Buffalo Jacka, Jimmyho Kida a dokonce i Velkého White Earpa. Řekl mu to strýc George. Graxovo nadšení ve mně probudilo žízeň a zatímco jsem mu podrobně vyprávěl o svých dobrodružstvích na Watsonu a na planetě s karanténou, neustále jsme popíjeli. Vyprázdnili jsme téměř celou láhev hiski a pak se vydali okusit radosti, jež nám mohla nabídnout noc na Barbary.

Grax šel, kam ho nohy nesly; já byl na Barbary poprvé. Po chvíli jsme se ocitli ve špinavé a špatně osvětlené části města, v níž se shromažďovaly všechny lidské a humanoidní trosky z celé galaxie, které na Barbary přivábila vidina

rychlého a snadného zbohatnutí; ty se sem uchýlovaly, kuly zde své pikle nebo se zotavovaly. Byla to čtvrt', do níž by se rozumný člověk vypravil jen v doprovodu silné stráže; jenže Grax i já jsme byli ozbrojeni jak revolvery, tak kuráží po hiski, a vykračovali jsme si proto špinavými uličkami bez ohlížení.

Když jsme tak šli hodnou chvíli, účinky alkoholu z nás pomalu vyprchaly. Náhle jsme uslyšeli hluk bitky a rázem jsme se zastavili. Zvuky přicházely ze slepé uličky. Ve slabém světle jsem nedokázal nic rozeznat, Grax tam však nakouknul, chytil mě za ruku a řekl:

"Toho chlápka já znám. Pojď. Potřebuje pomoc."

Příběhli jsme k velkému a statnému chlapíkovi s kulatou hlavou, kterého zahnali do kouta čtyři Lixiané třímající velké nože na stahování kůže. Už předtím jsem něco zaslechl o lixiánských kratochvílích⁹. Ze srdce se mi hnusí a teď jsem se těšil, že mohu dát své mínění najevo.

Urostlý muž odrážel své útočníky pouze pomocí dýky. Kolem druhé ruky si omotal plášť a jím odrážel všechny útoky. Byl to bojový styl, jemuž chyběla představitivost, a proto se do arény příliš nehodil; za daných okolností však byl účinný.

Náš příchod na místo bitky byl celkem okázalý. Při běhu jsme dupali a klopýtali, Lixiané se k nám však ani neotočili. Takové soustředění mě ohromilo. Když mi však další Lixian dopadl na záda, pochopil jsem, proč se mohli tak bezvýhradně věnovat své práci. Měli totiž solidní zajištění.

Po chvíli mi už bylo velice horko a během příštích několika minut jsem měl tucet příležitostí plně zužitkovat malellanskou mrštnost, kterou jsem zdědil po matce. Vzduchem se ozývalo hrůzyplné svištění stahovacích nožů.

Nakonec se mi podařilo úderů pěstí, koleno, botami a pažbou pistole, vyřadit z boje čtyři útočníky. Když jsem bušil do čtvrtého Lixiana, Grax už také končil. Pak jsme se konečně mohli věnovat našemu hromotlukovi.

Během naší zábavy snížil počet svých protivníků na polovinu, levou paži však měl zakrvácenou od ramen po loket a oba poslední Lixiané na něho zle dotírali. Už ho skoro dostali, jeden z nich však projevil přemrštěnou důvěřivost a příliš se k němu přiblížil. Pak už mu zbyl jen jeden protivník. Grax a já jsme se pohodlně usadili a sledovali závěr bitky, která se teď změnila v čestný zápas, do kterého jsme nehodlali zasahovat.

9 - Del mi později vyličil zkazky o krutosti Lixianů. Jsou značně přehnané. Za popisovaných okolností, za něž se ostatně stydím, jsem jednal na rozkaz svého císaře a jeho prvních místodržících, a nemohl jsem proto vyzvat svého protivníka k čestnému souboji.

Abych pravdu řekl, byl jsem zvědav, jak se zachová Lixian, k němuž se štěstí obrací zády; když byli tři proti jednomu, dovedli během několika sekund rozsekat člověka na maděru, a také ve třech nebo i ve větších skupinách osamělé muže napadali.

Oba protivníci postupovali pomalu doleva, zasahovali si rány, uskakovali, předstírali výpady a hledali mezeru v obraně soupeře. Potom se náhle všechno rozuzlilo. Jeden z raněných Lixianů, k němuž se hromotluk obrátil zády, se vztyčil a pokusil se mu zabodnout nůž do zad. Neměl jsem čas vykřiknout, instinktivně jsem vyskočil a rychlým úderem Lixianovi vyrazil zbraň z ruky. To mu stačilo. Vyběhl ze slepé uličky jako blesk a zmizel. Posledního a největšího útočníka znenadání vyřadil úder vedený obloukem zleva. Zhroutil se na zem jako ranec bleemu. Vytratili jsme se, přesvědčení, že ten, který utekl, zanedlouho přivede několik tuctů svých přátel.

Hromotluk se jmenoval Bull. Prohlédl si ránu na ruce a pustil se s námi do hovoru s takovým klidem, jako kdybychom se potkali ve výčepu u sklenice hiski. Před několika lety dělal s Graxem ochránce jedné vědecké expedici v systému Jokimišim. Teď se Bull živil jako žoldák.

"Pro koho pracuješ, Bulle?" otázal jsem se.

"Pro toho, kdo dá více," odpověděl. "Před pár týdnů jsem pracoval pro lixiánského císaře."

"Myslel jsem, že Lixiany nenávidíš," řekl Grax.

"Jejich peníze mám rád. Kdosi unesl císařova syna. Řekl mi, že když mu ho dovedu zpět, zaplatí mi, oč si řeknu."

"Dokázal jsi to?"

"Ovšem. A když jsem oznámil svou cenu, daroval mi svitek pergamentu s vlastnoručním poděkováním se slovy, že to je něco mnohem vzácnějšího než pouhé šperky¹⁰. Odpověděl jsem mu, že pokud mu to nevadí, dal bych přednost šperkům."

"Vadilo mu to?" zeptal jsem se.

"Ne. Opáčil, že jeho vděčnost potrvá až do večera. Zůstanu-li i pak na jeho planetě, dá ze mne zaživa stáhnout kůži."

10 - Čestné uznání vystavené vlastní rukou císaře, o němž se tu Del zmiňuje, je pro každého Lixiana neocenitelnou odměnou. Bull naneštěstí není Lixian.

"Což by ostatně udělal," řekl Grax.

"To mi bylo jasné. Tak jsem odletěl. Nic jiného se nedalo dělat," pokračoval Bull a usmál se. "Před odchodem jsem však vyhodil do vzduchu jeho palác. Proto po mně šli. Nicméně, kdybyste nepřišli, dostali by mě. Zachránili jste mi život."

"A předpokládám, že teď začnou pronásledovat i nás," řekl jsem.

"Myslím, že ano," odpověděl roztržitě Bull.

"Už se stalo," řekl Grax. "Neotáčejte se. Kdosi nás sleduje."

"Kolik jich je?" zeptal jsem se.

"Jenom jeden."

"Vyřídíme si to s ním hned," řekl Bull.

Za rohem ulice jsme se zastavili. Několik vteřin poté se plnou rychlostí přihnul vyzábělý mužík, ztrnul však na místě s očima vyvalenýma hrůzou, neboť Bull mu přiložil špičku svého ohromného nože přímo pod bradu.

"Chcete nám něco říci?" otázel se nasládlým tónem.

"Ano. Ano, pánové. Nejsem ozbrojen," koktal mužík a vysoko zvedl prázdné ruce. "Přicházím vás požádat o pomoc."

"O jakou pomoc?"

"Abyste zachránili mé krajany."

Překvapeně jsme se na sebe podívali. Bull zasunul dýku do pouzdra a řekl:

"To bude omyl, pane. Nejsem lékař a nejsme ani světci. Račte se vzdálit!"

"Jste bojovníci. A ty my potřebujeme."

"Bojovníci nezachraňují lidi. Zabíjejí je."

"Prosím vás, pánové! Viděl jsem, jak jste si vyřizovali účty s Lixiany. Ve třech jste si poradili s jedenácti protivníky."

"Bylo jich víc," řekl Bull.

"Ovšem. Já jich viděl jen jedenáct... Ostatní asi utekli. To, jak zacházíte s tím nožem... To je úžasné!"

Mužík se otočil ke mně a s pohnutím řekl:

"A ta neuvěřitelná rána, kterou jste zasadil! V životě jsem nic takového neviděl!"

"Jakž takž se povedla," odpověděl jsem klidně.

Grax se na mě upřeně zadíval, ale nic neřekl.

"Nebudeme se přece o obchodních záležitostech bavit na ulici," prohlásil Grax a vzal muže za ruku. "Znám tu poblíž jeden výčep, kde prodávají hiski. Velmi útulný. Přesně to, co potřebujeme."

15.

Stebanův příběh: Válka kvůli péru a její následky.

Mužík si nalil z láhve nejlepší dostupné hiski (tentokrát mi kupodivu chutnala lépe - snad to bylo tím, že jsem si na ni navykal) a pověděl nám svůj příběh. Žil na Mazatu, malé zemědělské planetě v jednom z okrajových systémů. Život tam několik staletí plynul klidně, poslední dobou však planetu začala pravidelně navštěvovat tlupa pirátů, kteří jim brali zásoby a nechávali jen to, co stačilo k přežití do příští sklizně. Odváděli také ženy, které se jim líbily - ujistil nás, že ženy na jeho planetě jsou mimořádně hezké - podřezávali každého muže, který se jim znelíbil a vůbec se chovali jako

ďáblové. Dozvěděli se, že se piráti vypravili na další návštěvu, že jsou vyhládlí a schopní všeho.

"Kolik jich je?" zeptal se Grax.

"Asi šedesát. Víc se jich do jejich lodi nevejde."

"A kolik je dospělých mužů na vaší planetě?"

Muž se zamyšleně zamračil:

"Těžko říci, pane. Žijeme odděleně v mnoha malých obcích. Stýkáme se málo."

Grax trval na svém:

"Přesto to zkuste."

"Asi tak třicet tisíc."

Užasle jsme se na sebe podívali. Nakonec mu Bull řekl:

"Pět set na jednoho a přesto nás potřebujete k boji? Kupte si dělostřeleckou baterii a rozstřílejte je během přistávání!"

"To nemůžeme," řekl mužík. "Po Válce kvůli péru naši muži zapomněli chodit stezkami násilí."

"Co to k čertu má být ta 'válka kvůli péru'?" zařval Bull.

"Nalijme si, než nám to poví," navrhl jsem, naplnil si sklenku, dolil mužíkovi a podal láhev Graxovi. "Jak se jmenujete?" zeptal jsem se neznámého.

"Steban," řekl.

Představil jsem mu své společníky a Steban se pustil do vyprávění o Válce kvůli péru.

"Před čtyřiceti sedmi generacemi," začal, "byla naše planeta hustě zalidněná a všestranně prosperovala. Byli jsme národ válečníků a na našem kontě přibývalo mnoho válečných úspěchů. Naše lodě létaly na četné planety a vymáhaly bohaté poplatky. Vládli nám moudří a spravedliví králové. Potom se však dva králové - dvojčata - pohádali.

Tito dva králové panovali společně, bez závidi. Žádný z nich nechtěl mít více moci, než měl ten druhý. Každý však byl obklopen ctizádostivými muži, kteří se toužili povznést a podněcovali své pány, aby se zmocnili veškeré moci.

Příležitost se naskytla jednou večer při hostině.

Západní král při ní hostil Východního krále. Po slavnostních projevech a zábavě odpovídající královskému pohoštění se podávalo hlavní jídlo. Když vrchní číšník nadzvedl víko nádoby, plavalo v omáčce péro ptáka sheeli. Vrchní číšník se je pokusil okamžitě zakrýt, bylo však už příliš pozdě. Oba králové je uviděli a rozhněvali se."

"Co je tak strašného na péru ze 'sheeliho'?" zeptal jsem se.

"Sheeli je zcela nezajímavý pták, který klade svá vejce do hnízd jiných ptáků."

"No a?" dotázal se Bull.

Steban sklopil skromně oči.

"Na naší planetě dáváme péro ze 'sheeliho' muži, jehož manželka je mu nevěrná. Je to ta největší urážka."

Všichni jsme přikýkli a Steban pokračoval:

"Oba králové se nedávno oženili a každý z nich si myslel, že si z něj ten druhý tropí posměšky. Slavnost toho večera sice pokračovala, oni však již spolu nemluvili a rozešli se chladně a formálně. Poté se pustili do díla rádcové a upozorňovali každého krále na ctizádost toho druhého. Nakonec vypukla válka. Když skončila, všechna velká města byla srovnána se zemí a většina obyvatel zahynula."

"Co se stalo s oběma králi?" zeptal se Grax.

"Ti, co přežili, je zabili a s nimi i jejich poradce."

"Zasloužili si to," řekl Bull.

"Snad, ale mí krajané byli i pak velmi pobouřeni. Lidé přemýšleli o zlu, které páchali i oni sami a přísahali, že již nikdy nebudou zabíjet. Po celých čtyřicet sedm generací, přesto, že k nim přišli lidé ze Země, se jim dařilo potlačovat násilí a nevykonávat trest smrti."

"Jak jste vůbec mohli přežít?" podivil se Bull.

"Až do příchodu pirátů jsme neměli žádné potíže. Když nás žádali o potraviny, snesli jsme jim všechno, co chtěli, ba ještě víc. Když nám brali ženy, utěšovali jsme se tím, že jejich přítomnost mezi nimi zjemní jejich mravy. Když nás ale začali zabíjet, nevěděli jsme, co si počít. Na to jsme neměli odpověď. Někteří z nás se sešli a hledali způsob, jak zahnat piráty, jenže po čtyřiceti sedmi generacích jsme už ztratili veškerou sílu k boji. Zbraně jsme neměli a nevěděli jsme ani, jak je vyrobit. A i kdybychom je měli, chyběla nám znalost a vůle je použít."

"Takže chcete, abychom bojovali za vás," řekl Grax.

Steban přisvědčil.

"Neuděláte-li to, pobijí nás."

"Jak to? Piráti přece nejsou blázni. Budou vás otravovat, snad vám budou i nadávat, proč by vás však pobíjeli?" zeptal jsem se.

"Protože už nemáme nic, co bychom jim nabídli. Mí krajané prodali všechno, co mohli, abych mohl odletět pro pomoc. Tentokrát si už piráti vezmou vše, co nám zůstalo, a zabijí nás za to, že jsme se odvážili je zklamat."

"O tom nepochybují," řekl Grax.

Dlouhou chvíli jsme se pak já i mí přátelé na sebe beze slova dívali, naše pohledy však toho říkaly hodně. Odkašlal jsem si, pročistil si hrdlo pořádným lokem hiski a zeptal se Stebana, kdy piráty očekávají.

"Za čtyřicet jedna dní GSC," řekl. "To odpovídá zhruba třiceti dnům na Barbary."

"A jak dlouho to trvá na vaší planetu?"

"Dvacet tři dny GSC."

Pohlédl jsem na Graxe.

"Stihneme to," řekl.

"Poletíme jen my tři?" zeptal se Bull nedůvěřivě.

"Do naší lodě se vejde dvanáct mužů," řekl jsem mu. "Zkusíme najít posádku zde na Barbary."

"Můj lid vám bude nekonečně vděčný," poznamenal Steban.

"Na kolik to přijde, taková vděčnost?" zeptal se Bull. "Myslím, že bychom to měli prodiskutovat, než začneme něco plánovat."

"Dáme vám vše, oč požádáte."

"To už jsem slyšel. Řekněte pár čísel," řekl Bull.

Po krátké diskusi jsme se nakonec shodli na ceně. Pro Stebana to představovalo celé jmění, uvážíme-li však, o jakou práci šlo, byl to celkem skromný honorář. Po všech těch letech v kosmu se vrátím domů s necelým Bettertonem v kapse. Přesto, že jsem byl na tom tak špatně, souhlasil jsem se snížením odměny. Steban byl sympatický a neškodný chlapík a jeho krajané byli ve velkých nesnázích. Mazat se jistě dost podobá Gil?adu a já si pomyslel, že kdokoli jiný by pro mé krajany udělal totéž. A nebyla to ani tak velká zájízďka, jen pár týdnů cesty. Směr letu byl navíc vyznačen na jedné z watsonských map. A můj smysl pro povinnost byl povzbuzen i vypitou hiski.

"Dobrá," poznamenal Bull, když jsme vyřídili otázku odměny. "A teď pokud jde o vaše lidi, udělají vše, co se jim řekne?"

"Nemohou zabíjet," řekl Steban.

"Nemluvím o zabíjení. Jsou to farmáři; dovedou kopat příkopy? Zaplavit pole? Kácet stromy?"

"Ano, ovšem!"

"Výborně!" Obrátil se ke mně:

"Kolik že se to lidí vejde do vaší lodi? Tucet?"

"Když se stěsnají!" řekl Grax.

"A když se nestěsnají?"

"Osm," odpověděl Grax.

Bull se na mě tázavě podíval a já přikývl, že je to tak.

"To znamená, že budeme potřebovat ještě čtyři další muže. Co myslíte, kde bychom je mohli najít?"

"Na prohledávání galaxie nemáme čas. Domnívám se, že bychom je měli hledat přímo zde na Barbary," řekl jsem.

"Co si myslíš ty, Graxi?" zeptal se Bull.

"Souhlasím."

"Já také. Půjdeme zítra na kosmodrom a zjistíme, kdo tam je. Dám zprávu do oběhu. Teď objednáme další láhev hiski."

16.

Setkání s Daltrescany. Náš první dobrovolník.

Dávali jsme zprávu do oběhu celé následující tři dny, ale nikdo se nepřihlásil. Na Barbary bylo mnoho drsných mužů, vedli plno chvastounských řečí, ale při představě šedesáti vyhládlých pirátů s krví podlitýma očima rychle vychládali. Abych pravdu řekl, ani jsem se jim nedivil. My jsme však dali Stebanovi slovo a museli jsme je dodržet. Nenajdeme-li čtyři další muže, nezbude nám, než abychom si to s piráty rozdali sami. Což nebylo nijak příjemné pomýšlení.

Čtvrtého dne jsme se vydali na kosmodrom. Když nastala noc, najednou vše ztichlo a ve vzduchu byla cítit úzkost.

Něco se dělo. Jenže co?

Zaplatili jsme a nenápadně se vytratili z výčepu, v němž jsme popíjeli velké sklenice vřelého scoofu a nadávali na osud. Venku jsme se rozhlédli a hledali příčinu náhlého napětí. Bull ukázal prstem na skupinu nakládacích dělníků, kteří se tiskli do vzdáleného kouta přístavu a nervózně se ohlíželi. Šli jsme v určité vzdálenosti za nimi. Právě přistál temný koráb a všichni, jak se zdálo, ho sledovali.

"Daltrescané," zašeptal Bull a táhl nás do stínu mezi dvě skladiště.

Už jen to slovo ve mně vyvolalo svědění prstů. Tyhle těžké otrokářské lodi byly nerady vídány ve většině systémů a ani zde na Barbary, kde zákony nebyly tak přísné jako jinde, je nijak radostně nevíтали. Zval je jen málokdo - s výjimkou majitelů jistých veřejných domů a výčepů, kam nebylo radno chodit sám a beze zbraně. Jinak měl člověk šanci skončit svůj život v aréně, v dolech či v dalších podnicích, které závisely na dal-trescanských dodávkách živé síly. Podle toho, co jsem tu viděl, to bylo docela pravděpodobné.

"Co myslíte, že tu chtějí dělat?" řekl tiše Grax.

"Snad potřebují natankovat. Nebo přivezli otroky."

"Nebo chtějí otroky získat," dodal jsem.

"To brzy zjistíme. Pohybují se rychle," pokračoval Bull.

Měl pravdu; Daltrescané ve skutečnosti přistáli proto, aby získali náklad. Osm jich vyšlo z podpalubí; vedli s sebou tři pevně spoutané muže. Hlídači je pobízeli bodci, jejichž účinek zesilovali kopanci a ranami pěstí. Dva ze spoutaných mužů běželi co nejrychleji, šourali nohama a prohýbali se pod neustávajícím deštěm ran. Třetí zajatec, velký, světlolvasý, mladě vypadající chlapík, nešel podle představ hlídačů dost rychle. Daltrescanům se to nelíbilo. Náhle jeden z nich zarazil bodce do řetězu, který poutal věžňovy nohy, a shodil tak zajatce na zem. Začali jej kopat do beder. Vzpomněl jsem si na svou poslední noc na Giléadu: jejich metody se nezměnily. I když měli naspěch, na trýznění zajatců si Daltrescané našli čas vždycky.

Zaslechl jsem, jak za mnou ve tmě Grax skřípe zuby a jak se ve zduše-ném chrapotu dere z Bullových úst série nadávek, pocházejících ze všech planet galaxie. Vrazil jsem do Bulla loktem.

"Musíme něco udělat, Bulle," řekl jsem.

"Taky že uděláme. Počkej," odpověděl.

Zmizel a já se chtěl vydat za ním, když tu mou pozornost zaujal náhlý rozruch. Hoch se zvedl a vrávoravým krokem se vydal na cestu. Vtom rychle jako blesk ovinul řetěz, jímž měl spoutaná zápěstí, kolem krku jednoho z hlídačů a my uslyšeli zvukně prasknutí zlomené kosti. Jediným pohybem odmotal řetěz ze zhrouceného těla, udeřil jím druhého hlídače, který na něj zaútočil, a povalil ho na zem. Když pak tento Daltrescan odběhl pro pomoc, vyrazil přímo do temného průchodu, v němž jsem stál já s Graxem.

"Tudy!" zavolal na něj Grax.

Vysoký mladík se nejprve ulekl, potom však poslechl. Grax mu ukázal otvor ve zdi přímo za námi. Skočil do něj tak rychle, jak mu to dovolovaly spoutané nohy.

Grax poznamenal: "Dej jim za vyučenou, Dele. Budu tě krýt."

A zmizel ve stínu.

Už dlouho jsem čekal na příležitost, kdy bych se mohl utkat s daltrescanskou posádkou a mít na svou obranu něco víc než jen hrst oblázků. Vyšel jsem do lahodného svitu, který vrhaly dva měsíce Barbary, a pozorně sledoval, jak se ke mně blíží pět dosud nezraněných hlídačů. Dělalí velké kroky a otevřenými dlaněmi bušili do svých bodců. Věděli přesně, kam jdou a co tam udělají. Když byli ode mne asi dvacet kroků, stoupl jsem si jim do cesty se svěšenými rukama, připraven k akci. Nechtěl jsem si je pustit příliš k tělu, neboť Daltrescané dovedli vrhat své bodce s obávanou přesností. Zastavili se.

"Kam se poděl ten velký mladík?" zeptal se jeden z hlídačů.

"Jaký velký mladík?"

"Uprchlý vězeň," navázal jiný Daltrescan, "utíkal tímhle směrem."

"Neviděl jsem žádného uprchlého vězně."

"Jsi lhář. Šel tudy," řekl první.

"Jdeme, musíme..." začal druhý, ale odmlčel se, protože ze stínu vystoupil Grax.

"Myslím, že jste se zmýlil, pane. To mluvím s vámi, vy chlape s velkou drzkou!" řekl Grax.

"Vězeň prchal tudy," stál na svém Daltrescan.

"O něm nemluví. Váš omyl spočívá v tom, že jste mého společníka nazval lhářem."

"Řekl, že neviděl našeho vězně, jenže my dobře víme, že utíkal do..."

"To nebyl vězeň. Byl to uprchlý otrok," řekl jsem.

"Je to vrah. Jednomu muži prostřelil hlavu a druhému zlomil krk. Musíme ho dovést zpátky," odpověděl první Daltrescan.

"Podívejte se, chlapi, nechceme vám dělat žádné potíže, chceme jen pokračovat ve své práci."

Grax si dlouze odplivnul do prachu u nohou mluvčího.

"Ten velký chlap nezabil dva muže, ale vyřídil dva daltrescanské obchodníky s otroky. Měl by dostat odměnu. Každý, kdo zabije pár Daltrescanů, prokáže galaxii službu."

Občas jsem si říkal, že v kritických situacích se Grax často chová příliš provokativně. Neměl jsem Daltrescany o nic víc v lásce než on - snad i mnohem méně, protože on na sobě nezakusil všechny jejich zvyklosti - nikdy bych je však s takovou netrpělivostí nenutil do boje. Staral bych se v prvé řadě o otroky.

Po Graxových slovech bylo chvíli ticho, načež největší z pěti hlídačů postoupil o krok vpřed a pravil:

"My vlastně ani nemusíme hledat toho velkého chlapíka. Vezmeme si tyhle dva. V podpalubí máme ještě místo."

"Máte tam místo pro tři?" vykřikl Bull.

Pět hlídačů se otočilo. Během našeho hovoru Bull oběhl skladiště a já byl rád, že dorazil.

Daltrescané zaváhali. Žádný z nás se nepohnul. Myslím, že se už chystali k ústupu, v té chvíli však plochu zaplavil kužel světla. Dveře lodi se otevřely a vyšlo z nich dvanáct mužů. Šestý obchodník, který zůstal se dvěma otroky, viděl celou scénu a vrátil se do lodi pro posily. Naše Daltrescany to povzbudilo a vrhli se na nás. Bull vytáhl nůž a skočil na největšího z nich. Grax tasil pistoli, vystřelil a skolil jednoho z útočníků. Šouravými kroky přiběhl velký světlolvasý chlapík a točil svým řetězem jako cepem.

"Tyhle nech nám. Postarej se o ostatní," zavolal na mě Grax.

Oběhl jsem místo bitky. Jakmile jsem získal dobrý výhled, poklekl jsem najedno koleno a zamířil na prvního z dvanácti přibíhajících mužů. Když pak jich devět leželo přede mnou na zemi a za mnou se, s výjimkou občasného zasténání a cinknutí řetězu, rozhostilo ticho, tři zbývající obchodníci s otroky strnuli na místě. Odhodili zbraně, zvedli ruce a drmolili omluvy. Pochybuji, že kdy nějaký smrtelník slyšel tolik místopřísežných prohlášení nevinu. Tři vrahouni s tlustými krky kouleli očima, nařikali a snažně mě prosili o prominutí. Všichni, jeden jako druhý, jak říkali, jsou proti obchodu s otroky; jsou jen nešťastníky, které neštěstí přinutilo k té špinavé práci, aby uživil starou matku, nemocnou manželku či zmračené dítě. Se žádným vězněm nikdy špatně nezacházeli. Dokonce nasazovali vlastní životy, aby ulehčili osud nešťastníkům, kteří upadli do spárů jejich nemilosrdných kumpánů. To ti druzí je bili, krátili jim přiděly

potraviny a kopali do vzpurných vězňů pro výstrahu osUtním. Oni ne! Oni jen neradi poslouchali rozkazy, neboť v jejich chlupatých prsou se dmou vlny celo-galaktického bratrství. Musel jsem je nako:iec požádat, aby byli zticha, protože se mi z nich dělalo špatně.

"Co s nimi uděláme?" zeptal jsem se Eulla, který se přišel podívat, jak jsem dopadl.

"Kašlu na to, co se s nimi stane. Třeba bude mít náš chlapec nějaký nápad."

Když jsme ze světlovlasého chlapíka - nebyl to, jak se ukázalo, ostatně žádný chlapec - sundali řetězy, byl toho mínění, že bychom je měli nechat naživu.

"Proč jim nechcete dát na pamětnou?" šeptal se Grax.

"Kdyby se to rozkríklo, potom podle zdejších zákonů skončíme ve vězení my. Měl bys to už vědět," řekl Bull. Oločil se ke třem obchodníkům. "Kolik máte na palubě otroků?"

"Žádné, pane!" odpověděl ihned.

"To je pravda. Slyšel jsem už dříve, jak c tom mluvili," potvrdil velký blondák.

Bull pokývl:

"Výborně. Seberte své přátele a vypadněte odtud, ale rychle! Na Barbary se už neukazujte. Jste-li co k čemu, najdete si jinou práci."

Zadrmolili pár diků a odběhli.

Během celé potyčky leželi dva druzí vězňové bez hnutí na zemi. Ted' opatrně zvedli hlavu. Vstali a klopýtavě se k nám rozběhli. Jako otroci za moc nestáli a pochybují, že by přežili jediný den v sirných dolech či jeden zápas v aréně. První byl zamlklý sedlák z Elgaru II, který prodal pár parcel na asteroidech a přišel se na Barbary poveselit. Druhý byl obchodník se zbraněmi, který se ve výčepu zastavil na grog, uložil se do postele a probudil se spoutaný řetězy. Oba dva se rozplývali vděčností.

Při návratu do města nám Ronin, ten velký blondák, vyprávěl, jak ho zajali kosmičtí piráti, když prováděl geologický průzkum v soustavě mrtvých hvězd, jak ho dovezli na Barbary a prodali na trhu s otroky. Piráti mu ukradli nebo zničili veškeré vybavení, včetně průzkumného přístroje zkonstruovaného speciálně pro jednočlennou obsluhu.

"Ti piráti, ti ale nadělali všiváren," řekl Ronin a potřásl svou velkou blondatou hlavou.

"Vsadil bych se, že bys jim jistě rád dal pár přes hubu?" zeptal jsem se.

"To také udělám. Nevím ještě jak, ale něco si už najdu. Je jich skoro šedesát, já jsem sám a na mizině, ale vím, kam se ted' chystají."

Bull na mě krátce pohlédl.

"Kam?"

"Na zemědělskou planetu Mazat. Chtějí si tam doplnit zásoby potravin a trochu si odpočinout. Měli by tam být zhruba za čtyřicet dní."

Všichni tři jsme se na sebe podívali, načež jsme vypukli ve smích a strkali do sebe lokty. Ronin sledoval naše počínání a nic neřikal, ale určitě už začínal uvažovat o tom, do jaké pasti se to zase dostal. Když jsme se uklidnili, pověděl jsem mu Stebanův příběh.

Pozorně mě vyslechl a pak k nám natáhl ruku.

Takže jsme byli čtyři!

17.

Grax a já potkáváme Mistra.

Příštího dne jsme Grax a já objevili dalšího dobrovolníka a také Bull s Roninem jednoho našli. Tentokrát jsme to měli jednodušší.

Sel jsem s Graxem po hlavní tepně a spatřili jsme zástup, který se shromáždil před vchodem do nepetržitě otevřeného podniku nefestí: dávejte, konzumujte nebo se dívejte, vše za stejnou cenu, bez čekání, bez omezení. Na Barbary byla tahle místa velmi oblíbená, zde však byl dav mimořádně hustý. Uprostřed všeho toho hluku se ozýval mužský hlas. Barbary byla plná lidí, kteří prodávali zaručené talismany pro štěstí, nikdy neselhávající afrodiziaka a pravé předměty ze Staré Země (všechny se vyráběly na průmyslových planetách Iboki I a III). Tenhle vyvolávač však vypadal úplně jinak a my k němu ze zvědavosti přistoupili blíže. Ještě než jsem rozeznal, co vlastně říká, zarazil mě tón jeho hlasu. Byl tak jednotvárný a unuděný, že mě to zaujalo a Graxe také.

"Tento čtverec měří přibližně pět čtverečních metrů," pronášel monotónním hlasem, "já budu stát uprostřed na ploše pouhého jednoho metru čtverečního a dvanáct mužů najednou se může pomocí nožů nebo obušků pokoušet mě shodit. Budu-li po uplynutí doby, kterou odměří tyto přesýpací hodiny, ještě stát, budou všechny sázky patřit mě.

Budu-li sražen k zemi nebo přinucen vyjít z menšího čtverce, získá sázky ten, kdo mě porazí. Budu bojovat zcela beze zbraně a budu používat jen obranné chvaty. Kdo to chce zkusit?"

Předstoupili dva chlapíci. Za nimi vystoupili tři další, jiní je následovali a brzy proti vyvolávací stálo dvanáct protivníků. Rozepnul si tuniku a zul si boty. Nahý a bezbranný jako právě narozený frinkl si stoupl doprostřed malého čtverce; na sobě měl jen bederní roušku a kolem pasu omotaný široký opasek upevněný prapodivným uzlem. Byl malý a hubený, menší než kdokoli z nás, a ve srovnání s nejtěplejším ze svých soupeřů se jakoby ještě zmenšil.

"To musí být on," řekl Grax, když si razil cestu davem. "Mistr šestnácté třídy."

"Čeho?"

"Ti-Kama-No, metody sebeobrany beze zbraně, která se vyučuje na Iboki VI. Říkají, že pochází ze Staré Země z Japonska."

"Z Japonska?"

"To bylo, tuším, město ve Spojených státech pacifických. Ať tak či onak, specializovali se tam na metody sebeobrany. Vyráběli také fotoaparáty."

"Odkud to víš?"

"Kdysi jsem letěl s chlápkem, který byl Mistrem třetí třídy. Jednou ti o něm povím, řeknu ti, jak to bylo s ním a se sedmi Daltrescany." Táhl mě dopředu. "Podívej."

Třináct mužů se připravilo, přesýpací hodiny byly otočeny a zápas začal. Všech dvanáct protivníků současně zaútočilo na Mistra a několik sekund jsem měl dojem, že spatřím krveprolití. Spleť nohou a paží jsem však na okamžik stačil zahlédnout našeho muže a tento krátký pohled mě zbavil všech obav. Ukláněl se, vztyčoval, předkláněl a obratně se vyhýbal a odrážel údery nožů a obušků. V očích si stále uchovával výraz nezájmu a naprosté nudy. Když čas uplynul a zápas skončil, Mistr se ani nezapotil; dvanáct protivníků však stěží popadalo dech a supělo jako plookové na vrcholku hory.

Velký čtverec byl opět volný a Mistr přivolával další odvážlivce. Marně. Nabízel, že bude bojovat se čtrnácti, potom s patnácti. Stále marně. Navrhl tedy, že se utká se šestnácti muži a nechá si svázat ruce. Diváci však začali mumlat, potřásali hlavami a rozcházeli se. S nehybnou tváří si navlékl boty a tuniku a pustil se do balení přesýpacích hodin a značek. Grax k němu zamířil a já šel za ním.

"Měl byste chvíli čas, pane?" zeptal se Grax.

"Představení skončilo," odpověděl.

"O tom jsem s vámi nechtěl mluvit. Nemám chuť se střetnout s Mistrem šestnácté třídy, ani kdyby měl svázané ruce a nohy a zavázané oči."

Mistr zvedl hlavu a řekl:

"Zavázané oči? To mě nikdy nenapadlo. Jak víte, že jsem Mistr šestnácté třídy?"

"Podle opasku a uzlu na něm... Kdysi jsem znal jednoho Mistra třetí třídy. Vysvětlil mi symboliku. Takových, jako jste vy, není mnoho."

"Ne, jsme jenom čtyři. Brzy nebude žádný. Příležitostí k uplatnění tohoto umění je jen málo, pokud se ovšem člověk nesníží k pouličním představením, jaké jste právě viděli."

"Snad bychom vám mohli nabídnout něco lepšího," řekl Grax.

"Co? Cirkus?" Opovržlivě na nás pohlédl.

"Ne, nic takového," řekl jsem a pověděl jsem mu příběh Stebanových krajanů.

Vyslechl mě beze slova, aniž by v očích či ve výrazu obličeje dal něco najevo; když jsem skončil, zeptal se:

"Jejich šedesát?"

"Zhruba šedesát."

"Možná i víc," řekl Grax.

"Jsou ozbrojeni?"

"Až po zuby," ujistil jsem ho.

"Půjdu. Kdy odlétáme?"

"Zítra večer."

"Při východu druhého měsíce budu na kosmodromu. Tam už vás najdu."

"Dobrá," řekl Grax.

Mistr zvedl ranec a odcházel. Grax na něj zavolal:

"Hej, jak se vůbec jmenujete?"

"Říkejte mi Slip," řekl, aniž se otočil.

Takže nás bylo pět!

18.

Náš počet vzroste neočekávaným způsobem.

Ještě téže noci jsme se sešli s Bullem a Roninem. Doprovázel je další muž, náš šestý dobrovolník, prošedivělý bývalý legionář jménem Carter.

Znal se s Bullem z Expedice proti Rinnu a sloužil kdysi pod velitelem Coreym, mužem, který byl mým otcem.

Když vyslovil to jméno - já se přirozeně jmenoval jinak - Bull překvapeně rozevřel oči.

"Ty jsi bojoval s Coreym? To jsem nevěděl!"

"To už je velmi dávno, Bulle," řekl Carter. "Po rozpuštění naší skupiny mě přidělili k jeho lodi. Takových, jako byl on, už mnoho nezůstalo, to ti říkám!"

Pokýval hlavou a zmlkl.

"Kde jste sloužil, Cartere?" zeptal jsem se.

"Všude, kde se ukázaly bytosti z Rinnu. Corey velel sedmé útočné vlně a my jsme svému veliteli dělali čest. Byli jsme vždy v první linii. Vrhla se na bojové formace bytostí z Rinnu jako snargrax na stádo trettlů. Měl, chudák, pádný důvod k tomu, aby je nenáviděl. Jeho žena byla Malellanka. Byla velmi hezká. Ukázal mi její fotku. Nosil ji stále u sebe jako talisman."

Carter se zadumaně odmlčel, zadíval se na desku stolu a potom zvedl oči.

"Myslím, že víte, co nájezdníci z Rinnu udělali s Malellou." Souhlasně jsme zamručeli. O téhle záležitosti věděly všechny galaktické národy.

"Shromáždil ty, co přežili, a odvezl je na Pendeltonskou základnu," pokračoval Carter. "Cesta v té době trvala dlouho. Během ní mu žena porodila syna a on se rozhodl, že jakmile dorazí na Pendelton, vzdá se své hodnosti. Chtěl se někde usadit. Byl by si mohl vybírat. Sto planet by si ho ihned vyvolilo za krále. Pronásledovali ho však nepřátelé. Druhý den po přistání se objevili obyvatelé Rinnu. Vzlétl, aby na ně mohl zaútočit, a když se vrátil, byla základna srovnána se zemí. Potom už myslel jen na jedno: jak zahubit bytosti z Rinnu."

Informace z počítače tím byly potvrzeny z neočekávané strany. Tenhle člověk skutečně znal Coreyho a mluvil s ním. To sice Gariv tvrdil také, ale Carter mi připadal důvěryhodnější. Hořel jsem zvědavostí, ale ovládl jsem se, protože jsem nechtěl, dokud si neověřím ještě několik podrobností, o sobě nic prozradit. Jenom jsem se Cartera zeptal, co se s jeho velitelem stalo.

"To nevím," řekl. "Poslední věc, kterou jsem o něm slyšel, byla, že vedl sbor dobrovolníků během Druhé Expedice proti Rinnu. Šlo o vyhlazovací operaci, která se uskutečnila před devíti či deseti lety. Podle toho, co jsem slyšel, byla Druhá Expedice rozpuštěna a řada lidí postavena mimo zákon.

Pochybují však, že by se Corey pustil touhle cestou. Takového člověka bychom teď potřebovali. Smetl by ty piráty a ani by se nezapotil."

"Představte si..." začal Ronin, ale náhle se odmlčel.

K našemu stolu se přisunul velký Lixianec. Zastavil se ve vzdálenosti několika kroků a své úzké oči upřel na Bulla, kteří zlehka přesunul ruku ke svému noži, ale jinak se ani nepohnul; i ostatní členové naší skupiny zůstali klidně sedět. Lixianec zvedl své dlouhé paže dlaněmi od sebe a konečky prstů se dotkl svého čela; potom zkřížil paže, dotkl se ramen a nakonec kolen. Tyto pohyby dokáže Lixianec provést bez předklánění. Poznal jsem obřadnou výzvu k zápasu a Bull také.

Lixiané jsou zajímavý národ. Byli první humanoidní rasou, s níž se osadníci setkali. Když je přešla hrůza z lixiánské výšky - dospělý muž měří často více než tři metry - zjistili, že mezi lidmi a Lixiany je jen málo podstatných rozdílů. Lixis je planeta se slabou gravitací a s řídkou atmosférou a Lixiané se vyvinuli podle toho: byli velcí a hubení, měli dlouhé paže a dlouhé, velmi silné nohy, obrovský hrudník, který se zužoval k neuvěřitelně útlému pasu a úzkým kyčlím. Jejich hlava je poměrně malá a podobá se téměř hlavě zvířete. Jejich obrovské pohyblivé uši, dobře přizpůsobené k vnímání zvuků na Lixisu, lidi ze Staré Země trochu znervózňovaly a ještě více znesnadňovaly kontakt mezi oběma rasami. Hlasy Lixianů mě fascinovaly. Jejich velké a hluboké hrudní koše vydávaly silné zvuky a na planetách s normální atmosférou proto měl jejich hlas vždy hrdinské zabarvení.

Lixiánský zákoník byl v podstatě celkem jednoduchý. Ve skutečnosti však mohl dát vzniknout nesmírnému množství komplikací, v nichž se žádný cizinec nebyl schopen vyznat. Občas přiváděl do úzkých samotné Lixiany. Na planetě měli nejvyššího vladaře, jehož všichni Lixiané museli poslouchat na život a na smrt. Jemu podléhalo sedm císařů, dobrá desítka králů a asi stovka guvernérů pro jednotlivá území. Také je museli poddaní poslouchat. Každý z těchto nižších vládců velel kmenovým náčelníkům a válečníkům, kteří měli malé tlupy bojovníků, a poslušnost se vyžadovala i v těchto menších skupinách. Po mnoha staletích válek, spolků, smluv, převratů, revolucí, kompromisů a po zrodu nového náboženství se situace tak zašmodrchala, že se určitý muž docela dobře mohl ocitnout v situaci, kdy jeho povinností bylo jak zahubit, tak zachránit vlastní syny.

Lixiánská čest závisí na tom, jak přesně se Lixianec dokáže vyrovnat s těmito křivolakými povinnostmi věrnosti a poslušnosti. Jedním z častých způsobů, jak uspokojit protichůdné požadavky, je odejít do vyhnanství a tam získat

takový věhlas, aby zastínil chyby, jichž se dopustil na Lixisu. Jinou možností je sebevražda v lixiánském stylu, dosti nechutný a zdoluhavý proces - do něhož se zapojuje celá rodina, čítající často několik tisíc osob, neboť Lixiané chápou příbuzenství velmi široce - který vždy trvá řadu dní. Lixianec si však častěji volí vyhnanství, a proto většina Lixianců, které člověk potkává na jiných planetách, hledá slávu, skrze ni právo vrátit se domů a zaujmout čestné postavení. Tím se z nich stávají vášniví bojovníci, současně ale také dosti nudní společníci 11.

Zdálo se, že ani tenhle velký chlapík není žádnou výjimkou.

"Hledal jsem vás, abych mohl očistit svou čest," řekl Bullovi.

Bull si ho pozorně prohlédl a pak odpověděl:

"Nepatříš náhodou ke skupině, která na mě onehdy v noci zaútočila? "

"Patřím."

"Kde máš přátele? Lixianci nikdy nebojují sami."

"Já ano."

"Blahopřeji ti. Pokud to tobě a tvému císaři nevadí, rád bych se teď napil s přáteli."

"Počkám, až se uráčíte," řekl Lixianec.

Bull si povzdechl, zaklonil se a zvedl oči ke svému vyzývateli:

"Poslyš, Stretchi, právě teď mám úplně jiné starosti a na tvé problémy nemám čas. Co kdybys šel pryč?"

"Tenkrát jsem utekl a zneuctil se tak před vámi a vašimi druhy," řekl Lixianec. "Musíte mi dát možnost to napravit, jinak bych vás musel zabít,

11 - I když je tento krátký nástin lixiánské povahy a způsobu jednání málo lichotivý, je v podstatě přesný. Dovolím si opravit jen jedno: Del považuje sebevraždu za nechutný proces, protože se při něm podle jeho názoru prolévá mnoho krve. Není tomu tak. Proces je sice dlouhý a strašlivě bolestivý, k žádnému prolévání krve však při něm nedochází.

abych získal zpět svou čest."

"Čest?" ušklíbl se Bull. "Odkud jsi to spadl, že mluvíš o cti? Jsi jen obyčejný hrdlořez placený zvrhlým císařem."

"Teď už ne," odušil Lixianec neochvějně.

Věděl jsem z doslechu, že Lixiané mají klidnou povahu, tenhleten se však choval jako kus ledu. Ve srovnání s ním mi Slip připadal jako sympatický a živý chlapík.

"Co má znamenat to 'už ne'?"

"Když jsem na vás zaútočil, domníval jsem se, že jste urazil mého císaře, mýlil jsem se však. Teď vás mohu vyzvat k zápasu jen za sebe, abych pak mohl se ctí jít dál svou cestou nebo zemřít při pokusu znovu získat."

"K čemu vám bude čest, když po jejím získání zemřete?" zeptal se Grax.

"Čest je vše, co Lixianec v tomto životě má. Získat čest a zemřít znamená získat život po životě."

"No, když to má pro tebe takový význam, tak snad..." začal Bull a zvedl se.

Ronin ho přitlačil zpátky na židli a oslovil Lixiana:

"Nespěchejte tolik. Posad'te se s námi, Stretchi. Třeba existuje jiný způsob, jak byste mohl získat ztracenou čest."

"Vyzýváte mě k zápasu?"

"Vůbec ne. No tak, posad'te se."

Lixianec si přitáhl nízkou stoličku a sedl si. I pak nás jeho vysoký trup značně převyšoval. Ronin se k němu naklonil a řekl:

"Vy hledáte příležitost, jak získat čest, a my hledáme bojovníka, který by bojoval po našem boku a zachránil jednu planetu před kosmickými piráty. To je také čestné, nebo ne?"

Lixianec přisvědčil, že ano.

"Takže, co kdybyste odletěl s námi? " zeptal se Ronin.

"Ale já jsem zneuctěn. Ztratil jsem mnoho ze své cti. Sloužil jsem zločinnému císaři a byl jsem odzbrojen svými protivníky."

"Získáte-li čest v boji proti kosmickým pirátům, odčiníte tím to, že jste sloužili špatnému císaři, je to tak?"

"Ano, to by stačilo," řekl Lixianec. "Zbývá však mé zneuctění před těmito muži."

Ronin se upřeně zahleděl na Bulla. Teď všechno záleželo na něm. Mohl vrátit Stretchovi čest jedním slovem, já však věděl, jak je umíněný a jak Lixiany pohrdá. Tenhle však měl odvalu a mohl by nám hodně pomoci.

"Pokud jde o mne, vaše čest je neporušena," řekl Bull s přemáháním.

Grax a já jsme toto prohlášení podpořili.

"Tak to se k vám připojím," řekl Lixianec. "Přisahám, že přispěji ke cti celé akce, i kdyby nás to mělo stát život."

"Asi se ti to, Stretchi, bude zdát přehnané, ale raději bych se vrátil a těšil se z vítězství," řekl Carter.

Mluvil tím za nás za všechny. Myslím, že i za Stretche.

19.

Přilétáme na Mazat a připravujeme pirátům uvítání.

Celý následující den jsme obcházeli dodavatele, kupce a zbrojáře, nakládali zboží pro naši dlouhou cestu a vše potřebné k práci, která nás čekala. Při východu druhého měsíce jsme se znovu sešli na kosmodromu a tam se k nám podle svého slibu připojil i Slip. Hodinu nato jsme už byli na cestě k Mazatu.

Chystal jsem se, že se během třidvacetidenní cesty podrobně Cartera vyptám na velitele Coreye. Jenže Carter byl pravým tulákem po hvězdách. Stál-li nohama na pevné zemi, choval se zpupně a vyzývavě, jakmile se však ocitl na kosmické lodi, byl z něho přesný a nesmírně seriózní pracant. Pokud nejedl, nespal nebo nekontroloval zásoby, upíral oči na přístroje. Nezáleželo mu na tom, že loď může spolehlivě ovládat šestiletý kluk. Myslím, že nutnost být stále ve střehu se do něj během Expedice proti Rinnu vryla tak hluboko, že se jí nedokázal zbavit, ani když už to bylo zbytečné. Po několika jednoslabičných odpovědích na mé pokusy o konverzaci jsem rezignoval a odložil rozhovor na dobu po přistání. Po celé té době už pro mě několik týdnů odkladu nehrálo roli.

Bull si vedl stejně jako Carter a byl zamlklý stejně jako on. Pokud jde o Slipa a Stretche, nepronесли během celé cesty ani tucet slov. Krátili si čas každý svým způsobem: Slip cvičením, Stretch dlouhými meditacemi. Já trávil většinu času tak, že jsem cvičil se svými zbraněmi a že jsem si zvykal na soupravu pistolí, které mi daroval obchodník za to, že jsem ho vyrvál z rukou Daltrescanů. Když už jsem toho měl dost, hrál jsem s Graxem a s Roninem quist. Byl jsem šťasten, když se dvacátý třetí den konečně objevil Mazat.

Mazatané nám přichystali velkolepé uvítání. Byli malí a drobní, měli půvabné pohyby a velké kulaté oči, které jim dodávaly věčně udivený výraz. Byli tak roztomilí, že jsem si je téměř ihned zamiloval. Jako válečníci za moc nestáli, byli to však ti nejlepší hostitelé, které jsem kdy poznal. Carter a Bull instalovali radar a když s tím byli hotovi, dovolili jsme Mazatanům, aby na naši počest uspořádali oslavu. Úplně se překonali. Všichni jsme se jí zúčastnili. Po několika připitcích zdejší nápoj se Slip dal do šíleného ďábelského tance, nad kterým zůstali všichni pať. Ronin se chopil linovaru a začal hrát písně ze Staré Země. Naučil se je v dolech, kde strávil dětství. Písně zapěli i Bull, Carter a Grax. Kluci zhotovili otáčivý terč a já do něj střelil dětem pro radost. Davu se to líbilo a myslím, že je to uklidnilo. Do této chvíle si mohli myslet, že jim Steban přivedl pro boj proti pirátům jen bandu flamendrů. Po téhle ukázce jsem se usadil vedle jedné roztomilé mazatanské dívky. Při líčení jejich krásy Steban nepřeháněl a zdejší dívky byly jak sympatické, tak půvabné. Pak se zvedl Stretch a s neuvěřitelnou virtuozitou vrhl na terč dvě sady nožů. Během Stretchova vystoupení jsem několikrát rychle pohlédl na Bulla. Dvakrát jsem zahlédl, jak si olizuje rty a otírá pleš svým starým špinavým kapesníkem. Určitě si myslel, jak by všechno dopadlo jinak, kdyby v té uličce na Barbary měl Stretch více místa a mohl použít své nože. Když Lixianec skončil, byl první, kdo mu tiskl ruce. A stiskl mu je tak, jako kdyby Stretch byl jeho bratr.

Druhý den ráno mi má malá Mazatanka přinesla snídani; potom jsem se připojil k ostatním na tržišti uprostřed vesnice. Sešli se tam všichni muži se svými nástroji. Bull sestavil pracovní skupiny a každou z nich podřídil jednomu z nás. Nakreslil velkou, dobře viditelnou mapu, na které přesně vyznačil, kde se mají vykopat jámy a příkopy, natáhnout dráty, umístit zátarasy, podkopat mosty a přechody. Jeho plán byl prostý a jasný. Piráti vždy jezdili na haxopodech, šestinohých zvířatech původem z Mazatu, která dovedla velmi rychle utíkat, ale nedokázala skočit ani do poloviční vzdálenosti své vlastní délky¹².

Bull rozhodl, že celou oblast uzavřeme příkopem. Piráti se domorodců neobávají a budou jej proto považovat za zavlažovací kanál. Jakmile budou uvnitř, stačí shodit mosty a obklíčit je na tržišti. Potom už to bude snadné.

Dohodli jsme se, že práce dokončíme do týdne, za šest dní však už bylo všechno hotovo.

Měli jsme štěstí, protože sedmého dne začaly všechny radary pomrkávat současně. Cosi se rychle blížilo k Mazatu.

Rychle jsme seřídili přístroje, abychom zjistili podrobnosti, a spatřili jsme pirátskou loď. Byl to nádherný koráb s velkým akčním rádiem, který mohl obletět celou galaxii, aniž se mu přehřály cívky a aniž by musel přistávat a doplňovat zásoby. Není divu, pomyslel jsem si, že drancovali Mazat jen každé tři nebo čtyři roky. S takovouhle lodí mohli klidně

dopřát planetě čas na zotavenou, než si znovu přiletěli naplnit špižirny.

"Výborně! Připravme se na uvítání!" řekl Bull a odvrátil se od radaru. Carter si však dál podrobně prohlížel koráb, až ho Bull musel násilím odtáhnout za opasek.

"Za den či za dva si ho budeš moci prohlédnout i zevnitř, Cartere. Ted' máme práci," řekl.

Stoupl si k mapě, my se shromáždili kolem něho a on každému z nás určil jeho postavení. Carter a Ronin dostali na starost mosty s tím, že je po přechodu posledního piráta mají zničit. Stretche umístil na druhý konec hlavního mostu dovnitř vesnice, aby se tu postaral o opozdilce, které by snad zneklidnil praskot padajících trámů. Grax a Slip měli u vstupu na tržiště přivítat zadní voj pirátů. Bull a já jsme vytvořili uvítací výbor. Jakmile zaútočíme, měli ostatní kolem pirátů vytvořit kruh a vrhnout se do boje. Byl jsem samozřejmě rád, že Bull, který se stal naším velitelem, si mě postavil vedle sebe, na druhé straně bych si ovšem rád tohle místo s kýmkoli vyměnil.

Po tomto upřesnění jsme se rozešli na svá místa. Bull a já jsme si stoupli

12 - Haxopodi nežijí jen na Mazatu. Vyskytují se v celé galaxii a řadou mutací se dovedli přizpůsobit mnoha místním podmínkám. S výjimkou vodních planet je najdeme na třech čtvrtinách obydlených systémů.

Rasa, kterou zde Del popisuje, je pro Mazat specifická, používá se při zemědělských pracích a při jízdách na krátké vzdálenosti. Typ podobný tomuto haxopodu se nachází na většině zemědělských planet. Na písčinných planetách se haxopodi změnil v nenáročná zvířata se sloupovitými nohama, které jim usnadňují pohyb pouští. Na chladných planetách mají haxopodi dlouhou, hustou srst, špičatá a žlábkovaná kopyta, s nimiž se dokáží dobře pohybovat po ledu. Na planetách s mírným klimatem vývoj haxopoda pokročil ještě dále. Stalo se z něj čtyřnohé zvíře, neboť dvě přední nohy "atrofovaly do prosebného gesta", jak Alladale s určitou dávkou fantazie píše v jedné ze svých básní. Původ haxopoda není znám; ti, kdo tuto otázku studovali, se však shodují v tom, že toto zvíře představuje nejstarší formu života v galaxii. Předpokládá se, že haxopody přivezli ze své rodné planety příslušníci vymřelého národa "Prvních cestovatelů" a nechali je na nových světech volně pářit s obdobnými zvířaty. Vzhledem k tomu, že k tomu došlo někdy mezi lety -2 600 000 000 a -2 450 000 000 GSC, neexistují o tom žádné záznamy ani důkazy.

Za sdělení většiny těchto faktů děkuji profesorovi Portteusovi.

k zídce opatřené střílnami; byla umístěna tak, aby jasné mazatanské slunce svítilo pirátům přímo do tváře. Až bitva vypukne, prostě se ukryjeme za zídku a před sebou budeme mít volné palebné pole. Zátaras vysoký jeden metr haxopodi nepřeskočí a než první pirát sesedne, budeme mít čas zahájit palbu. Nasednout na haxopoda či z něj sesednout byla vždy choulostivá záležitost a uprostřed bitvy na to budou jistě muset soustředit veškerou pozornost. Když to tak Bull vysvětloval, vypadalo všechno velmi jednoduše a snadno. Trochu si zapracujeme, pak si dáme sprchu a vrátíme se domů zahrnuti vděčností národa a s dobře naplněnými kapsami. Nic hrozného. Přesto však, když jsme tak čekali na příchod pirátů, jsem ucítil, jak mi po těle stéká pot. A přitom zase takové horko na Mazatu nebylo!

V tichu a úzkosti uběhla hodina, potom druhá. Zkontroloval jsem své zbraně nejméně tucetkrát. To mi vždy zabralo trochu času, protože jsem byl vyzbrojen na obléhání: kromě krátkého nože jsem měl v pouzdrech připraveny pistole velitele Adamsona, za opasek jsem si zastrčil oba nové revoly a za zídku jsem na kolíky zavěsil další čtyři pistole. Bull byl naproti tomu tak klidný, jako kdyby seděl u večere v rodinném kruhu. Rychle si prohlédl své nože a revoly, potom si sedl zády ke zdi, vytáhl svitek listů zaffu, jeden si vzal a strčil do úst.

"Chceš také?" zeptal se a nabídl mi svitek.

"Ne, děkuji, Bulle."

Raději bych se, kdyby to bylo možné, polil Raphanusovým bojovým parfémem. Listy zaffu byly jen ubohou náhražkou. Měly ostatně příšernou chuť.

"Zbystří ti to smysly," řekl Bull s úsměvem.

"Jsem dost bystrý i tak."

Rozesmál se: "Ovšem, že jsi! Uvolni se, Dele. Na Tarquinu jsi zápasil sám proti třem, že je to tak? Tady to nebude o moc horší."

"Tady je to třikrát horší."

"Viděl jsem, jak zacházíš s pistolemi. Nemusíš si dělat starosti."

"Nedělám si starosti. Chtěl bych, aby to už začalo. To je vše. Nesnáším čekání."

"Už to nebude dlouho trvat. Dívej se na Stretche. Dá nám znamení."

Ukázal na hubenou postavu, která se rýsovala na střeše na konci vesnice. Odtud měl Lixianec výhled na hlavní silnici. Během toho nekonečného čekání jsem se často díval na Stretche a nakonec jsem přece jen spatřil, jak pomalu mává pažemi. Bull jeho signál zopakoval, načež Stretch zmizel, aby zaujal bojové postavení.

"Za chvíli jsou tady. Mluvit budu já. Tyje pozoruj. Zjistíš-li, že některý sahá po zbraní, začni střílet," řekl Bull.

Usadil se na zídku a já zůstal stát vedle něj s očima upřenými na úzký průchod, ve kterém se měli bandité objevit.

20.

Vyjednávání s kosmickými piráty.

Brzy nato jsme zaslechli pravidelný dusot klusajících haxopodů. Přibližoval se, sílil, při přejezdu mostu zazněl plně a s ozvěnou. Konečně se objevili první bandité. Jeli rychle a rozlévali se po náměstí jako špinavá řeka při povodni. Muži, z nichž se skládala posádka, neměli kromě zlých obličejů a zašpiněných obleků už nic společného. Měli nejrůznější zbraně podle toho, ke které rase náleželi. Objevil jsem Daltrescany s obrovskými bodci zastrčenými za pasem, Skeggjatty s tradičními válečnými sekerami o dvou ostřích, Lixiana obtíženého bandalírem nožů, několik holohlavých a pihovatých Quespodonů, ozbrojených malými dýkami, protože se v bitvě spoléhají spíše na svou sílu, půltuctů Quiplidů, kteří seděli obkročmo na jednom haxopodů a drželi v rukou dvousečné nože, a řadu dalších humanoidních ras všech barev a tvarů, které jsem vůbec neznal. Byli tu hromotluci černí jako noc s rudýma očima a bicepsy silnými jako má hrud, modří obři s rukama jako kyje a tři nebo čtyři rasy, které vypadaly tak ošklivě a naháněly takovou hrůzu, že je raději ani nebudu popisovat. Byla to zkrátka ta nejodpornější sebranka lumpů, které jsem kdy viděl najednou pohromadě totéž místě - i když už jsem toho v životě spatřil až až.

Jezdili dokola po tržišti, hulákali, ohlašovali svůj příjezd střelbou do oken, až si nakonec všimli Bulla a mne. Čtyři se rozjeli přímo na nás a zastavili zvířata těsně před námi. Ostatní se k nim připojili a po obou stranách nás obstoupili. Usoudil jsem, že čtyři první jezdcí jsou náčelník, jeho zástupce a dva tělesní strážci. Oba ochránci, masivní modří obři, stáli po stranách. Mezi nimi byl muž, který vypadal jako obyvatel Staré Země; měl na sobě špinavý plášť, který si přehodil přes ramena a odhalil tak krvavě rudou, černě zdobenou uniformu. Měl krátký tmavě šedý vous a horní část obličeje mu zakrývala černá maska. Vedle něj stál hubený, téměř na kost vychrtlý muž, bílý jako zodiakální světlo, s dlouhou hřívou ohnivě červených vlasů, které mu sahaly až do pasu, a s nejdivočejšíma a nejsílenějšíma očima, které jsem kdy viděl u lidské bytosti. Už jsem slyšel vyprávět o Bleachiesech, tenhle však byl první, jehož jsem potkal. Byla to prastará rasa, která byla v důsledku dosud nevysvětlených reakcí kosmického záření postižena mutacemi. Příslušníci této rasy byli všichni navzájem spříznění a byli pověstní svou krutostí. Jediný pohled do jeho očí mě přesvědčil o tom, že všechny hrůzné historky o Bleachiesech zdaleka nevystihují celou skutečnost.

Muž v uniformě se obrátil na Bulla:

"Tak co je? Co se tu děje? Kde jsou vesničané? Chceme s nimi něco projednat."

Bull se pomalu svezl se zdi, přešel očima barvitý čtyřlístek a dal si ruce v bok.

"Vzali si na dnešek dovolenou," řekl nenuceně. "Budeme s vámi vyjednávat místo nich."

Bleachies vypukl ve smích, při kterém mi naskočila husí kůže, ostatní však mlčeli. Náčelník se rozhlédl a poznamenal:

"Hnojáři z téhle části galaxie mi už začínají lézt na nervy. Budeme asi muset dát Mazatu stejnou lekci jako ostatním."

Obrátil se k Bullovi, naklonil se dopředu a řekl: "Budete muset, vy i váš mladý přítel, sebou hezky hodit. Chceme všechny zásoby, které tu mají. Naložte je ve vlastním zájmu co nejrychleji; snad vás pak necháme naživu. Pokud ovšem se vám bude chtít žít, až s vámi skončíme."

Bull si odplivl a pak zavrtěl hlavou.

"Dáme-li se do práce, nebude to proto, abychom vám nakládali zásoby. Nic tu pro vás není. Raději se všichni seberte a odejděte."

Náčelník se rozhlédl. Výraz jeho tváře skrývala maska, pohyby však vyjadřoval hraný údiv. S úsměvem se znovu podíval na Bulla: "Asi jsem vás dobře neslyšel. Říkáte, že máme odejít?" Bull přisvědčil.

"A pokud neodejdeme, hodláte nás, tuším, všechny pozabíjet?" "Všechny možná ne. Některé z vás si necháme, aby uklidili svinčík, který tu po vás zůstane."

Náčelník se nahlas rozesmál a spolu s ním i jeho tři společníci. Všechny přehlušovalo Bleachiesovo bláznivé hýkání. Náhle však jim dal náčelník znamení, a oni ztichli. Podíval se na mě, potom pohlédl na Bulla a já měl prchavý dojem, že se znají.

"Jste tu jen vy dva a chcete se postarat o všech sedmdesát členů naší posádky?! To je tak nesmyslné, až je to úchvatné! Nechcete se k nám připojit?"

Bull se poškrábal na hlavě - to bylo znamení, ať se připravím - a spustil ruce.

"Nepřipojím se k nikomu. Teď se rozejděte a hezky rychle!"

21.

Boj na tržišti.

První se pohnul modrý obr, který stál přímo přede mnou. Vytáhl jsem pistoli, zasáhl ho do čela, pak jsem se obrátil, skolil další dva a skočil za zed'. Bull doskočil těsně za mnou. Beze slova jsme začali pálit střílnami a zasypávali souvislým deštěm kulek masu zvířat a lidí. Haxopodi bez jezdců se plašili. Vzpínali se a divoce útočili na druhé. Mezi piráty vypukl naprostý zmatek a byli pro nás snadným cílem. Na rozkaz svého velitele se však přeskupili a couvli. Rychle jsem znovu nabil, neboť jsem předpokládal, že až narazí na Graxe, Stretche a ostatní, kteří jim měli přetnout ústup, vrátí se znovu k nám.

"Kolik jsi jich dostal?" zeptal se Bull a metodicky dobíjel své zbraně.

Byl klidnější než jindy.

"Myslím, že sedm. A ty?"

"Šest. Doufám, že ostatní si vedou také tak dobře."

Ukázalo se, že ostatní jsou na tom také velmi dobře. Neviděl jsem Graxe a ani jsem v té vřavě neslyšel zvuk jeho střelby, viděl jsem však Slipa, jak se vlní mezi útočníky. Uhýbal ránám a současně skeggjattskou válečnou sekerou zasazoval pirátům smrtelné rány. Stretch seděl na střeše a dlouhými pažemi, které se pohybovaly tak rychle, že se téměř nedaly sledovat, posílal na nepřátele déšť malých trojúhelníkových smrtících nožů, s nimiž Lixianci dovedou tak dobře zacházet. Po Roninovi a Carterovi však nebylo ani stopy.

Když jsem dokončil nabíjení, sledoval jsem Slipa, jak rozt'al lebku jednomu Daltrescanovi, uhnul ráně kyjem, kterým se rozmáchl modrý obr, jemuž hned nato zpětným pohybem ut'al hlavu, skrčil se pod haxopoda a rozpáral břicho černému hromotlukovi, který se mu snažil zasadit ránu pěstí. Náhle hodil hlavou dozadu, otočil se k nám a já spatřil rudou skvrnu na jeho prsou. Padl na kolena a pak se zhroutil. Přes tělo mu přešel Bleachie.

"Dostali Slipa," řekl jsem.

"Viděl jsem. Odvedl dobrou práci, Dele. Věděl, že existují věci, jimž se nedokáže vyhnout. Připrav se. Vracejí se sem." Střelba zesílila a piráti couvali. Zůstala jich ještě asi polovina. Cítili, že jsou v koncích, a byli proto neúprosnější než dříve. Efekt překvapení pominul a teď už dobře věděli, jak je nás málo. Hbitě přelézali zabité haxopody a vraceli se k nám.

"Šetři střelivem, dokud nebudou docela blízko," poradil mi Bull.

"A co když nás napadnou všichni najednou?"

"To neudělají. Musejí nechat pár lidí hlídat zadní voj."

"Nezdá se mi..." začal jsem.

Nemohl jsem dopovědět, protože se před námi vztyčil jeden Lixianec, aby na nás seslal mračno nožů. Zasáhl jsem ho dříve, než si našel kryt, zaútočili však na nás další tři. Zatímco jsem na ně mířil, rozběhlo se jiných šest k budově vlevo. Jednoho z nich Bull zasáhl, ostatní proběhli zatarasenými dveřmi a zmizeli uvnitř. Bull zaklel:

"Podaří-li se jim vyšplhat na střechu, budeme mít potíže. Jeden z nás musí za nimi. Udržíš se tu sám?"

"Myslím, že ano," prohodil jsem.

"Výborně. Jdu se postarat o těch pět."

Bull se odplížil a zmizel v domě vedle nás. Upřel jsem pozornost na skupinu před sebou a připravil se ke střelbě. Viděl jsem, jak se jeden z mrtvých haxopodů zatřásl, pohnul se ke mně a za ním další. Piráti je tlačili před sebou a pokoušeli se mě obklíčit.

Měl jsem obě pistole prázdné a neměl jsem čas je znovu nabít. Odhodil jsem je stranou, vzal si další dvě, přeskočil zed a vyprázdnil zásobníky na piráty; potom jsem se vrátil zpět do krytu. Zaslechl jsem několik zvučných nadávek, má akce je však nedokázala zadržet.

Na druhé straně tržiště byl klid. Doufal jsem, že si Grax, Ronin, Carter a Stretch uvědomí, že je jich tu zapotřebí a že dorazí dříve, než piráti zaútočí. Náhle jsem zaslechl řadu tlumených výstřelů z levé strany, z místa, kam se vydal Bull, aby zadržel piráty. Při tom rámusu se zdechliny haxopodů ještě naposledy pohnuly, a potom se za nimi vynořil houf banditů. Obstupovali mě, řvali, kleli a výhružně mávali zbraněmi. Tři stříleli z pistolí, příliš přesně však nemířili.

Vyprázdnil jsem na ně své dva revolvery a zasáhl tři nejnebezpečnější ozbrojené útočníky; na to, že jsem byl sám, jich však zůstalo ještě hodně. Chytil jsem své dvě poslední zbraně a vyrazil doleva ke dveřím. Na prahu jsem zakopl o Bullovo tělo a natáhl se jak dlouhý tak široký. Obě pistole mi vyklouzly a zmizely kdesi ve stínu. Rychle jsem se zvedl, vytáhl nůž, stoupl si vedle dveří a čekal. Chvilí bylo naprosté ticho. Potom vklouzli do dveří dva Quiplidi se skloněnými zbraněmi. Znal jsem způsob jejich boje. Chtějí mi přeseknout podkolenní šlachy a ostatní mě pak dobíjí.

Druhý z nich mě zpozoroval a okamžitě ke mně přiskočil. Nadskočil jsem nad jeho nožem a kopnutím jej omráčil. Druhý také vyrazil a povedlo se mu seknout mě do nohy právě pod kolenem, tím se však současně dostal i on mně nadosah. Zvedl jsem jeho mrtvé tělo a hodil je do tváře velkému Skeggjattovi, který právě vstoupil. Zasadil jsem mu fingovaný šermířský úder, který jej vyřadil z boje. I ostatní se osmělili, neboť neslyšeli žádné výstřely.

Právě když šel Skeggjatt k zemi, vtrhli dovnitř jako velká voda.

V malé temné místnosti, jejíž podlaha byla pokryta těly a postříkána čerstvou krví, si navzájem spíše překáželi. Držel jsem si je od těla tak dlouho, jak to jen šlo. Nakonec se však pode mnou podlomily nohy a upadl jsem. Kruh pirátů se nade mnou uzavřel.

"Počkejte! Nechtě ho naživu!" zakřičel kdosi za nimi.

Přestali do mě bušit a couvli. Uviděl jsem Bleachieho, jak stojí ve stínu a dívá se na mě s výsměšným úšklebkem.

"Toho si vezmeme jako rukojmí, aby nás nechali odejít."

"Zabil mého bratra. Já ho chci," řekl Quiplid.

"Hned jak budeme pryč, budeš si s ním moci dělat, co budeš chtít. Teď ho odtáhněte ke dveřím," nařídil Bleachie.

Postavili mě na nohy a táhli ke dveřím. Z jedné strany mě podpíral Daltrescan a z druhé modrý obr. Ostatní se tísnil s noži za mnou.

"Dovolte mi aspoň, ať mu teď přeříznu šlachy. Nebude nám pak dělat potíže," žadonil Quiplid.

"Počkej, až budeme odtud pryč, rozumíš?!" řekl Bleachie. Vyšel ven se zvednutýma rukama a zvolal: "Přestaňte střílet! Odcházíme a bereme si s sebou vašeho přítele."

Vrátil se dovnitř a čekal na odpověď. Žádná nepřicházela. Piráti začali mezi sebou diskutovat o tom, proč je takové ticho; problém nakonec vyřešil Bleachie tak, že mi přes ramena přehodil tuniku jednoho ze svých mužů a vystrčil mě ven, abych na sebe soustředil palbu. Rozhlédl jsem se a nespatriil žádnou živou bytost. Tržiště bylo pokryto těly lidí a zvířat. Po prašné zemi se rozlévaly kaluže krve. Slabý nářek umírajících se mísil s křikem mrchožroutů, kteří pomalu kroužili nad našimi hlavami. Všude jen zkáza a zmar. Zhroutil jsem se na zem a skryl obličej do dlaní.

Bleachiesovo kopnutí mě převrátilo na záda.

"Řekl bych, že všichni tví přátelé jsou mrtví," řekl. "Už tě nepotřebujeme. Škoda!" Obrátil se k ostatním. "Postarejte se o něj. Nespěchejte. Máme dost času!"

Zatímco si ostatní brousili nože, dal si Bleachie, který se teď stal jejich velitelem, přinést stoličku a posadil se na ni, aby vychutnal mou popravu. Rozhlížel jsem se zoufale kolem sebe, zda neuvidím nějakou zbraň, jakoukoli, třeba i kámen, ale nic jsem neobjevil. Byl jsem ztracen. Zavřel jsem oči a snažil se myslet na Giléad, svou vlast, kterou už nikdy nespatriím. Náhle se ozval divoký křik a řev a na náměstí vtrhli Mazatané. Asi dvacet jich seskočilo se střeš a vrhlo se na nepřátele, ostatní přibíhali na tržiště ve vlnách, vykřikovali a mávali improvizovanými zbraněmi. Cestou si brali zbraně mrtvých. Piráty doslova zaplavili, sekali do nich vši silou a nelitostně je mlátili. Jejich vzteklé vrčení překryly nadávky a steny obětí. Když toho nakonec vyčerpaní Mazatané nechali, pokrývala zem jenom neuvěřitelná kaše a já při pohledu na ni omdlel.

22.

Odměny a pocty.

Když jsem znovu nabyl vědomí, čistila Hata hlubokou ránu v mé noze a Steban mě starostlivě pozoroval. Jakmile jsem otevřel oči, vrhl se k mému lůžku s osvěžujícím nápojem a zatímco jsem pil, vyprávěl mi o bitvě.

"Naše planeta je svobodná, Dele! Všichni piráti jsou mrtví. Právě teď za zdí lidé pálí jejich těla."

"Všichni že jsou mrtví? Rada jich přece byla jen raněná!"

Steban sklopil oči a bezmocně rozhodil rukama:

"Teď už jsou, Dele, všichni mrtví! Chápejte, mý krajané od nich mnoho vytrpěli. Nedali se zadržet."

Vzpomněl jsem si na to, co jsem z pirátů naposledy uviděl, a přikývl jsem.

"A co mí přátelé? " zeptal jsem se.

"Ten dlouhán je raněn. Ostatní jsou mrtví," řekl prostě.

"Všichni?"

"Všichni."

Dopadl jsem zpět na postel, neschopen slova. Uvědomovali jsme si všichni, že riskujeme, jejich smrt však mnou otřásla. Pomyšlení, že muži, s nimiž jsem mluvil ještě před několika hodinami a jichž jsem si vážil, teď navždy odešli, bylo kruté. Snad se v posledních chvílích života utěšili tím, že umírají za dobrou věc, pochyboval jsem však o tom. Alespoň pro mne v tom okamžiku žádná dobrá věc nevyvažovala životy mých přátel.

"Viděl jsem, jak se Slip zhroutil a sám jsem zakopl o Bullovo tělo. Co se stalo s ostatními?" zeptal jsem se Stebana.

"Ten blondák... nevím už, jak se jmenoval..."

"Ronin."

"Ano, Ronin. Ten a Carter zahynuli ještě dříve, než boj začal. Most se zřítil přímo na ně a rozdrtil je."

Slabě jsem hvízdal:

"Takže jsme bojovali jen v pěti. Ještěže jsem to nevěděl. Co se stalo Graxovi? "

"Bojoval statečně, ale dostali ho. Poslední kulkou zastřelil jejich velitele, toho v červené uniformě; potom mával prázdnými pistolemi jako obuškem, ale pirátů na něj bylo příliš mnoho."

"Chudák Grax! Byl to můj nejlepší přítel, Stebane."

"Položil za nás život. Jeho jméno, spolu se jmény ostatních, bude na Mazatu žít věčně."

Nad tímto vznešeným prorokstvím jsem se hoře pousmál. Jejich jména budou žít věčně, ale některá z nich už zřejmě zapomínal.

"Jak to, že to všechno víte?" zeptal jsem se.

"Ten dlouhán všechno viděl. Pověděl nám to."

"Jmenuje se Stretch. Neříkejte mu 'dlouhán'. A neříkejte Roninovi 'blondák'. Mají-li jejich jména žít věčně, začněte je alespoň používat."

"Samozřejmě, Dele," řekl zaraženě. "Mohu pro vás ještě něco udělat?"

"Ještě trochu vody," řekl jsem a podal mu pohár. Rychle odběhl a já se obrátil k Hatě: "Jsi dobrá ošetřovatelka. Vůbec to nebolí."

"Používám svou vlastní mast. Rána se rychle zahojí."

"Děkuji."

Zvedla oči a z úst jí vyklouzlo:

"Když tě sem přinesli, myslela jsem, že jsi vážně raněn. Byl jsi celý krvavý. Bála jsem se, že zemřeš!"

"Také jsem si to myslel. Kdyby ti lidé nepřišli... Jak to, Hato, že nakonec bojovali? Myslel jsem, že nemohou."

Udělala neurčité gesto a soustředila se na mou nohu. Steban se vrátil, podal mi vodu a odpověděl místo ní:

"Hata nás přesvědčila, že vám máme pomoci, jinak že vás čeká strašlivá smrt. Přišli jsme právě včas, abychom zachránili vás i toho... i Stretche."

"Takže ty jsi mi zachránila život, Hato."

"Zachránili tě naši muži... Já jen mluvila. Oni bojovali."

"Jenže, kdybys nemluvila, oni by nebojovali, že je to tak?"

"Ano." Pohlédla na mě a velké oči měla plné slz. "Ty teď žiješ, my jsem svobodní a Mazatané znovu dovedou zabíjet!"

Spěšně odešla a převrhla přitom nádobu s mastí.

"Jsem vám vděčný, Stebane, že jste mi zachránili život. Možná ale, že cena za to byla pro vás příliš vysoká."

"Ne, Dele. Jeden boj z nás žádné válečníky neudělá."

Vzpomněl jsem si na Agarixe, jak ležel na stole zbroceném krví, Stebanovi jsem však na to nic neřekl.

"Už dost řečí! Potřebuji si odpočinout," řekl jsem a odvrátil hlavu.

Odešel a já usnul.

Několik nocí nato se konala slavnost na oslavu našeho vítězství; seděli jsme se Stretchem bok po boku na čestném místě na improvizovaných trůnech. Měl jsem zavinutou nohu a on měl ruku v dlaze, protože mu nepřátelská kulka roztránila loket. Ze sedmdesáti tří lidí a humanoidů, kteří bojovali na tržišti, jsme přežili jen my dva.

"Nejsi šťasten," řekl Stretch, zatímco kolem nás tančili a zpívali Mazatané.

"Ne, necítím se dobře."

"Bolíte noha?"

"Ne, už jsem na tom byl párkrát hůř."

"Z naší skupiny jsi se držel nejdéle. Bojoval jsi do posledního dechu. Získal jsi velkou čest."

"Vypadá to tak," poznamenal jsem lhostejně.

Neměl jsem pocit, že bych něco získal, tím méně nějakou čest. Během dní, které předcházely této slavnosti, jsem znovu dupal o tom, co jsem naposledy viděl na tržišti a nakonec jsem si řekl, že čestný, slavný a ušlechtilý způsob zabíjení snad ani neexistuje. Zabíjení, to je jen špinavá práce, největší výdobytek a pravé dědictví Staré Země nasáklé krví, které se rozšířilo po celé galaxii. Ať už se dalo za peníze v aréně nebo z pomsty v zastrčené uličce nebo na sluncem vyprahlém tržišti za osvobození ušlechtilých lidí, žádný rozdíl v tom nebyl. Zabíjení, to byla pohroma stará jako lidstvo a současně čerstvá jako právě prolitá krev, která se dosud vsakovala do bláta pod nohama tanečníků. Měl jsem toho dost. Když jsem si představil způsob, jímž jsme se dostali na Mazat a jeho obyvatele znovu - po všech těch v míru prožitých generacích - naučili zabíjet, zvedal se mi žaludek. Po takové slávě jsem už netoužil.

Hata se mi posadila k nohám, přinesl tác s pamlsky a krmila mě. Byla hezčí než kdy jindy. Dlouhé černé vlasy a zlatá kůže jí zářily v odlescích ohně, velké tmavé oči, které ke mně zvedala, svítily vlastním teplým světlem. Položila hlavu na

mé zdravé koleno a zanotovala sladkou a melodickou mazatanskou píseň.

Natáhl jsem ruku, abych jí pohladil vlasy, a tu mě napadlo, že právě prožívám prastarý sen všech kosmonautů: našel jsem klidnou planetu, kde budu moci chovat stádo trettlů a několik haxopodů, vzdělávat zemi a procházet se na slunci pod širým nebem po pevné zemi; kde si budu moci vzít krásnou ženu a žít mezi lidmi, kteří mě budou považovat za hrdinu a svého osvoboditele. A to prosím už ve dvaceti letech! Stačí jen slovo a stanu se králem Mazatu.

Pomyslel jsem však také na osamělou a ustrašenou Cassii, jak na mě čeká, Tady zůstat nemohu. Trápilo mě svědomí. Byl jsem blíž Gil?adu než za celých minulých osm let, mám teď možnost se vrátit a požádat Cassii o ruku. Přitom ale nemyslím na nic jiného než na tuhle okouzlující dívku, která sedí po mém boku a dává mi více štěstí, než kolik jsem ho prožil během všech těch let, co jsem na cestách.

Po odletu z Tarquinu mi už vůli neoslaboval parfém lásky a já zůstával Cassii věrný. Na místech, po nichž jsem se pohyboval, ovšem nebylo zase tolik příležitostí k nevěře a kromě několika bezvýznamných případů, které ani nestojí za zmínku, nemám nic, co bych musel skrývat. Nevrátím se domů tak jako Gariv, který za sebou zanechával šik zhrzených milenek a dětí rozptýlených po celé galaxii. Proč vlastně vůbec myslím na Gariva?

"Ty nás chceš opustit," řekla náhle Hata, a přerušila tak mé málo příjemné snění.

"Ano. Musím se vrátit na Gil'ead. Je to má vlast, Hato, a já tam od dětství nevskočil."

"I Mazat by se mohl stát tvou vlastí."

"Také jsem na to myslel. Snad... Teď se však musím vrátit na Gil'ead, Hato, ale zkusím se sem jednou vrátit."

"Bude to brzy?" zeptala se.

"Hned, jak to bude možné."

"Bude to brzy," řekla sladkým hlasem prozářeným naprostou důvěrou. "Shledáme se brzy."

A tak té noci, která měla být nejslavnější nocí mého života, jsem se cítil hrozně. Všechno bylo špatně. Chtěl jsem se vrátit ke Cassii, ale současně jsem chtěl zůstat navždy zde s Hatou. Nejspíš jim nakonec přinesu oběma jen zármutek. Hata na chvíli odešla. Když Stretch viděl, že jsme sami, řekl mi:

"Je ti líto tvého bratra Graxe?"

"To nebyl můj bratr, Stretchi, to byl můj přítel. Nejlepší, jakého jsem kdy měl."

"Nemusí ti ho být líto. Zemřel čestně, obklopen skupinou nepřátel, které skolil. Je to ta nejušlechtlejší smrt ze všech. Padl jako pravý válečník v den, který nastává jen jednou za sto životů. Raduj se ze svých druhů, Dele, a zejména z Graxe. To on zabil poslední kulkou náčelníka pirátů, muže v červené uniformě. Potom pokračoval v boji holýma rukama. Taková smrt je krásná."

Stretch se na to díval jinak než já. Vzpomínal jsem na Graxe a na příběhy jeho strýčka George o hraničářích na Staré Zemi. Nevěřil jsem ani slovu, Grax je však považoval za naprosto pravdivé a svým životem se je snažil uskutečnit. Vydal se hledat mezi hvězdami tu svou hranici, na které by mohl žít, bojovat a zemřít tak, jak to dělali muži před staletími. Na Mazatu svou hranici konečně nalezl. Kdyby si mohl vybrat, Grax by si pravděpodobně pro svůj poslední boj zvolil tento způsob, toto místo a tuto společnost. Takže to zase tak moc smutné nebylo.

"Asi máš pravdu, Stretchi," řekl jsem. "Přesto je ale mrtev. Možná mě jen štve, že jsem ztratil přítele."

"Našel jsi však mnoho dalších přátel. Všichni obyvatelé Mazatu ti provolávají slávu. Přejí si, aby ses stal jejich králem."

"Bud jejich králem ty, Stretchi. Já se vracím domů."

"Já jsem válečný náčelník, Dele, žádný král. Ale z tebe by mohl být velký panovník."

"Ani za milión let, Stretchi."

Všechno se však seběhlo tak, že k tomu milión let ani nebylo třeba. Příští den se sešli obyvatelé města a spolu se zástupci všech ostatních vesnic mě prohlásili za krále Mazatu a Stretche jmenovali Prvním obráncem planety. Ujišťoval jsem je, že nechci být jejich králem; řekl jsem jim, že jsem jen kosmický tulák ozbrojený párem pistolí a že se ani nedovedu chovat jako král; oznámil jsem jim, že hned, jak se mi uzdraví noha, odletím na Gil'ead a snad se pak už nevrátím. Uctivě mě vyslechli, hluboce se mi poklonili a nabídli mi korunu. Bylo jim jedno, zda budu dělat chyby nebo zda je opustím, protože věděli, že se vrátím. Nepodařilo se mi jim to vymluvit, a protože jsem je nechtěl zklamat, korunu jsem nakonec přijal.

Po týdnů obřadů a oslav, během kterého jsem se pokud možno Hatě vyhýbal, jsem byl připraven k návratu na Gil'ead. Jmenoval jsem Stretche regentem pro dobu své nepřítomnosti a on přísahal, že se vynasnaží, aby byl té velké cti hoden. Věděl jsem, že se na něj mohu spolehnout. Stretch žádal jen o jednu laskavost, formální, avšak pro něj velmi důležitou: chtěl znovu získat své postavení na Lixisu. Požádal mě, abych mu písemně dosvědčil jeho činy v bitvě o Mazat, aby mohl vladařům ve vlasti předložit důkaz své cti. Když jsem sepsal pravdivé vyličení jeho činů během naší bitvy s kosmickými piráty a podepsal je svým jménem se všemi přívlastky a tituly, byl u vytržení.

"Del I., král planety Mazatu, rozený Delegát-Prázdnoty Whitby z Gil?adu, známý pod jménem Del

Kometa-zářiči-nedaleko-Jitřenky Deletriculus Od-rány Rychlonohý Hbitý-útočník Trojnásobný-protivník Dvojnásobný celonárodní mistr na Tarquinu VII tímto stvrzuje, že všechny zde uvedené události jsou pravdivé." Přečetl to jedním dechem a zvolal: "Dosáhl jsem vpravdě velké cti! Dosvědčuje mi ji král a tarquinský mistr!"

"Od té doby, kdy jsem byl mistrem, už uplynulo hodně vody, Stretchi."

"Skutečná čest nikdy nevadne. Mé jméno se teď bude skvět navždy. Díky, můj králi!"

Stretch formality skutečně miloval. Nikdo mi nevymluví, že by byl býval lepším panovníkem než já, nepodařilo se mi však o tom přesvědčit ani jeho, ani Mazatany.

Potichu jsem se vytratil a zamířil k Renegátovi. Nechtěl jsem se s nikým loučit. Bylo by to těžké, zejména pro Hatu. U lodi na mě čekal Steban.

"Odlétáš od nás, Dele?" zeptal se.

"Musím, Stebane. Víš to od samého začátku."

"Teď se však mnoho změnilo. Jsi králem Mazatu."

"Král tu u vás nemá mnoho práce. Během mé nepřítomnosti se Stretch o všechno postará."

Steban potřásl hlavou.

"První obránce je velmi statečný, nás ale musí vést člověk jako ty. Viděl jsi přece, jak jsme se chovali při té bitvě. Po čtyřiceti sedmi generacích jsme se znovu naučili zabíjet a mnozí z nás v tom našli zalíbení. Už teď jsem zaslechl, jak mladí lidé mluví o velké budoucnosti mazatanského císařství."

Někteří se dokonce chystají vyrábět zbraně. Musíš nám pomoci."

"Jak vám mohu pomoci? Vyrůstal jsem v prostředí, v němž se prolévala krev. Neliším se příliš od té tlupy kosmických pirátů. Na vaší straně jsem se ocitl jen náhodou."

"Své minulosti jsi se přece zřekl. Prohlásil jsi, že už nebudeš zabíjet." "Ovšem, a myslel jsem to vážně. Ono se to ale snadno řekne. Držím slovo teprve dvanáct dní. Tví krajané to vydrželi čtyřicet sedm generací." "Každopádně tě budeme potřebovat. Určitě se vrát." Nakonec jsem usoudil, že má pravdu. Možná k tomu přispěla i ješitnost, nebyl to však jediný důvod mého rozhodnutí. Měl jsem Mazatany opravdu rád a cítil jsem se zodpovědný za ten nebezpečný zvrat v jejich chování. Dele jsem se už vytáčet nemohl. "Dobrá, Stebane, vrátím se."

"Mám ti vyřídit vzkaz od Haty. Požádala mě, abych ti řekl, že na tebe bude čekat."

Přikývl jsem, poklepal mu na rameno a vstoupil na palubu Renegáta. Nebylo už co dodat.

23.

Vracím se na Gil'ad a dozvídám se konec svého příběhu.

Vyždímal jsem z Renegáta maximum a doletěl na Gil'ead za dvacet sedm dní. Hodinu po přistání jsem si již vykračoval po stezce, po které jsem se procházel s Cassii za své poslední noci ve vlasti. Za zatáčkou jsem narazil na skupinu mužů, kteří nesli širočiny, kosy a vidle. Zvesela jsem je pozdravil. K mému velkému překvapení na mě napřáhli své nástroje a chystali se mě obklíčit.

"Tak takhle teď obyvatelé Gil'ead vítají svého bratra?" zeptal jsem se dotčeně.

"Kosmičtí piráti nejsou našimi bratry!" zavrčel urostlý chlapík a ostatní jeho slova potvrdili.

"Nejsem žádný kosmický pirát. Jsem Delegát-Prázdnoty Whitby. Právě z tohoto místa mě téměř před osmi lety unesli; bylo to v předvečer mého dne odhodlání. Stálo mě to hodně námahy, abych se vrátil sem do vlasti, a vy mě takhle přivítáte!"

Muži kolem mne znejistěli a pozorně si mě prohlíželi.

"Něco takového, jak si vzpomínám, se tu skutečně přihodilo," řekl jeden z nich. "Bylo to však dávno. Určitě víc než osm let."

"Říkáš, že jsi z Gil'adu, jsi ale oblečen jako pirát!" řekl urostlý chlapík a napráhl na mě vidle.

Napadla mě případná odpavec!; byl to oblíbený citát Usilovného:

"Lidé jsou lidé a šaty jsou šaty, jen hlupák si plete jedno s druhým. To říká Kniha o putování. Oblékám se, jak uznám za dobré."

"Žádný kosmický pirát nezná 'Knihu o putování,'" poznamenal jeden z mužů.

"To tedy ne. Určitě je tím, za kterého se vydává," odpověděl druhý a sklonil napřaženou kosu.

"Může to být lest, aby se mezi nás vetřel špión. Vyzkoušejme ho," řekl nejstarší.

Zkřížil jsem ruce.

"Tak dobrá. Jsem adoptivní syn Whitbyových. Starší mě svěřili do jejich péče. Můj otec se jmenuje Usilovný-Nápor a mou matkou je Vytrvalost-na-Cestách-Ctnosti. Přebývají ve druhém statku napravo na konci téhle cesty."

"Jak jsi se dostal na Gil'ad?" zeptal se starší muž.

"V malém záchranném člunu na kterém je označení 'Pendeltonská základna'. Je uložen v uzamčené dílně na konci Whitbyovy zahrady."

"Mluví pravdu. Přístup bliž, bratře Whitby. Chci si tě prohlédnout," řekl.

Popošel jsem k němu a on začal zkoumat můj obličej, mé ruce a obcházel mě kolem dokola.

"Hodně jsi vyrostl," řekl pochybovačně. "Mladý Whitby byl docela malý chlapec."

"Byl jsem nejmenší z celého kaje, ale současně i nejrychlejší. Hrávali jsme si na házení kamenů a já vždy vyhrával," řekl jsem.

Někteří z mladíků se usmáli a pohladili si zapomenuté modřiny. Náhle jsem poznal muže, s nímž jsem hovořil, a ukázal na něj prstem:

"Scrooby Starší, tys přece byl u nás ten večer, co mě unesli. Mluvil jsi s otcem o mém původu. Teď už ni věříš?"

"Ano, ano, synku, ubohý chlapče," řekl, rozevřel náruč a přitiskl mě k sobě.

Ostatní následovali jeho příkladu a já byl nakonec téměř umačkán. Připadalo mi však, že je trápí nějaké neštěstí a že mi to nechťejí dát najevo.

"Proč jste ke mně vlastně byli tak podezřívaví?" zeptal jsem se jich a doufal, že promluví. Na Gil'adu přece muži nikdy nechodili v ozbrojených skupinách.

"Kosmičtí piráti," řekl jeden z nich.

Povzdech jsem si, pokýval hlavou a čekal na tradiční prosbu. Teď, když jsem definitivně odmítl stát se galaktickým teroristou, osud pro mě na Gil'adu přichystal stejnou roli. Pokaždé to začínalo téměř stejně: přistál jsem na planetě, pustil se s někým do řeči a on mi začal vyprávět o neštěstí, nespravedlnosti a útlaču, načež ukázal, kterým směrem mám - čistě jen pro dobro všech - namířit zbraň. Doufal jsem, že alespoň zde to bude jiné.

"Přistáli na Gil'adu před dvěma měsíci a žádali potraviny. Odmítli jsme jim je dát. Prohlásili, že tady každý den vyvraždí jednu rodinu, že to budou dělat tak dlouho, dokud loď nebude plná, a také svou hrozbu plnili," pokračoval vážně Scrooby.

"Jenže my jsme potraviny spálili, stáda odehnali a sami se ukryli v lesích," pokračoval urostlý chlapík. "Odletěli s prázdnou."

"To je pravda, předtím ale vykonali tu svou hnusnou práci."

Scrooby mi položil ruce na ramena:

"Ubohý chlapče, přiletěl jsi příliš pozdě. Whitbyové byli mezi prvními obětmi. Zabili je oba a celou farmu vypálili."

Bylo to už dlouho, co jsem naposledy plakal, teď jsem však k tomu neměl daleko. Uchopil jsem Scroobyho za ruku:

"Zavedte mě tam," řekl jsem.

Jediný opravdový domov, který jsem kdy poznal, se změnil v žalostnou hromadu zuhelnatělých trosek. V zahradě, v blízkosti kůlny, ve které byl kdysi uložen můj záchranný člun, dva bílé kameny označovaly místo, na němž odpočívali má rodiče. Chvilí jsem u nich postál a pak se obrátil ke Scroobymu:

"Hammersmithovi jsou naživu?"

"Hammersmithovi zemřeli již před mnoha lety, bratře Dele."

"A co Cassie? Kastelánka-Stálosti, jejich dcera, taje také mrtvá?"

Kdosi zakašlal a řekl:

"Daří se jí dobře. Žije teď jinde."

"Musím ji vidět."

"Zavedeme tě tam," řekl Scrooby.

"Pověz mi něco o těch pirátech, kteří mi zabili otce a matku."

"Bylo jich hodně. Asi tak šedesát."

"Víc. Víc než šedesát," zamručeli ostatní.

"Vedl je Bleachie a muž v červené uniformě?" zeptal jsem se.

Všichni začali mluvit jeden přes druhého, ale Scrooby je umlčel.

"Tys je viděl, Dele? Vrátili se sem?"

"Viděl jsem je. Sem se ale nevrátí. Jsou všichni pohřbeni na Mazatu."

Vyprávěl jsem jim o našem boji s piráty a jim se zřejmě značně ulevilo. I tito lidé, kteří se stavěli proti prolévání krve, poslouchali má slova se zjevným uspokojením. Piráti kolem sebe šířili pouze hlubokou nenávist.

"Jsme tedy zachráněni," řekl Scrooby. "Jsi delegátem dobrých zpráv, bratře Dele, a tvé jméno se k tobě hodí. Byli to zvrhlí mužové, kteří se honosili ohavnými skutky, a zahubil je spravedlivý mstitel. Když muž v červené uniformě, který

se jmenoval Corey, zabíjel tvého otce, vesele se smál."

"Corey?" vykřikl jsem.

Ztrnul jsem hrůzou.

"Ten albín mu tak říkal. Prý to kdysi byl šlechtitný voják, který směle bojoval proti bytostem z Rinnu, jenže pak..."

Vyrazil jsem výkřik, nad nímž jim asi ztuhla krev v žilách, padl jsem na náhrobní kameny, bušil do nich pěstmi, hrabal jsem nehty v zemi, až jsem si zkrvavil prsty, a přitom jsem se zmítal a vyl jako šílený. Svět se kolem mě zřítíl a pohřbil mě pod halucinacemi a nočními můrami. Bloudil jsem bezcílně krajinou plnou mrtvol, skrápěnou krví, která se jako prudký déšť donekonečna snášela na celou galaxii, hučela jako dravý proud a lidi i planety, slunce i celý vesmír prosycovala pachem smrti. Všechno se hrůzně proměňovalo: z komet šlehaly blesky připomínající blýskání nožů v rukou šílených mužů a každý světelný bod se měnil ve svítící lebku. Veškerá krev, kterou jsem prolil, všechny mrtvoly, které jsem nechal za sebou, všechno zlo, smrt a zkaženost, kterou člověk s sebou přinesl na milióny a milióny hvězd, to vše se ke mně sbíhalo a já tu lavinu nedokázal zadržet. Déšť ještě zesílil a kolem mne stoupilo moře krve, kypělo a pěnilo jako velký vír. Z vln se zvedaly hlavy, těla a tváře umírajících a nořily se zpět. Zlověstné dunění přehlušovalo steny, výkřiky a kletby obětí, jež spolu se mnou vířily v tomto krvavém přílivu, který nás všechny unášel do nicoty.

21.

Naposledy spatřím Cassii a vrátím se ke svým lidem.

Probudil jsem se v místnosti, jež se velmi podobala pokoji u Whitbyů, ve kterém jsem kdysi bydlel. Z každé strany postele i u mých nohou stál svalnatý muž a všichni se na mě dívali. Cassie se na mě usmívala. Velmi se změnila, já ji ale hned poznal.

"Jak se cítíš?" zeptala se mě.

"Ujde to, Cassie, jsem však velmi zesláblý."

Už jsem si začínal zvykat na to, že se vždy probudím na lůžku pro nemocné v péči někoho, kdo už málem nevěří v mé uzdravení.

"Musely se ti zdát strašné věci. Vykřikoval jsi a zmítal jsi se na všechny strany. Kdyby tě Pracant a Neochvějný nedrželi, nevím, jak bys dopadl."

"Děkuji vám za pomoc," řekl jsem oběma mužům.

Zvedl jsem ruku na pozdrav a tu jsem si všiml, že mám ruce důkladně ovázány. Tvář jednoho z mužů mi připadala nejasně povědomá: byla to obtlouklá verze kluka, kterého jsem kdysi znal a neměl jej příliš v lásce. Vzpomněl jsem si, že se také ucházel o Cassii.

"Nejste náhodou Pracant-pro-Slávu Dimbleby?" zeptal jsem se ho.

"Máš pravdu, Dele, jsem to já. Pamatuji se na tebe. Podívej," řekl, shrnul si vlasy z čela a ukázal na bílou skvrnku.

"Hráli jsme si kdysi na házení kamenů a já to tenkrát odnesl."

"Je mi to líto, Pracante."

"Byli jsme ještě kluci, Dele. A byla to jen hra."

"Teď nás nechtě být a jděte si po své práci," řekla Cassie a pokynula jim, že mohou odejít. "Del si ještě potřebuje odpočinout, ale nejdříve se musí najíst. Už dva dny nic nejedl."

"Dva dny?" Byl jsem překvapen.

"Před dvěma dny tě přinesli z farmy Whitbyů. Někteří," říkal Pracant, "se dokonce domnívali, že jsi posedlý ďáblem."

"Možná měli pravdu. Teď už jsem ho však zahnal. Děkuji, že jste mě přinesli sem."

Když všichni odešli, Cassie si sedla ke mně a podala mi šálek horké a husté slepičí polévky. Jedl jsem s velkou chutí a

dokud nebyl šálek prázdný, nevyměnili jsme spolu ani slovo; potom mě uchopila za ovázanou ruku a řekla:

"Také mě to zarmoutilo, Dele. Měla jsem Whitbyovy ráda jako vlastní rodiče."

"Byli to mí skuteční rodiče. Jiné jsem nepoznal a ani poznat netoužím," řekl jsem pevným hlasem, i když mě to stálo velké úsilí. "Starý pán mě naučil žít, Cassie, já to však pochopil teprve, až když jsem se vrátil. A teď mě také naučil, jak zemřít. To on je pravý hrdina a ne ten zvrhlík... ne jako mnozí jiní," zakončil jsem neobratně.

Cassie se na mě zvědavě zadívala:

"Jací jiní?"

"Ty je neznáš, Cassie. Jsou to už jen vzpomínky."

Vzala trochu studené vody a přetřela mi čelo. Přes veškerou něhu jsem cítil, jak jsme se za ta léta odcizili. Cassie se ke mně nechovala jako ke ztracenému snoubenci, který si přišel pro svou nevěstu; jenom mě pozorně ošetřovala.

Vypadala usedle a připadala mi mnohem starší než já, i když by měla být o rok mladší. Když se ke mně sklonila, spatřil jsem v jejích zlatých vlasech bílé nitky. Bylo mi jí líto, protože nejspíš musela hodně zkusit; potom jsem si však vzpomněl, že také Pracant vypadal, jako kdyby měl o dobrých dvacet let víc než já, i když se narodil nanejvýš o pět let dříve. Také Starší Scrooby mi se svými bílými vlasy a seschlým tělem připadal starší, než bych se nadál. Zkrátka všichni se mi tu zdáli mnohem starší, než jsem si představoval, jako kdyby má osmiletá nepřítomnost tu ve skutečnosti trvala nejméně dvakrát déle.

Cassie si nalila trochu čerstvé vody a řekla:

"Myslela jsem, Dele, že tě už nikdy nespátřím. Ze zajetí obchodníků s otroky se nikdo nevrací."

"I já si často myslel, že se mi to nepodaří, Cassie. Přesto ale téměř po osmi letech..."

"Osmi? Ó, Dele, co to povídáš? Unesli mi tě přece před devatenácti lety!"

Příliš věci mě potkalo v příliš krátké době a já už na další překvapení nebyl připraven. Nicméně jsem byl i pak schopen jasně uvažovat, paměť mi sloužila a dobře jsem se ovládal. Vzpomněl jsem si na staré knihy, které jsem našel na Fénixu a na místa, kde se v nich mluvilo o časové dilataci. Tvrdilo se tam, že ti, kdo cestují větší rychlostí než je rychlost světla, stárnou pomaleji než ostatní. Domníval jsem se, že je to neuvěřitelné předivo lži, dobré jen pro lehkověrné. Byla to však pravda.

"Čekala jsem na tebe, Dele. Všichni říkali, že jsem bláznivá a umíněná, přesto jsem však čekala. Jenže tři roky po tvém odchodu mí rodiče zemřeli a já byla najednou úplně sama," řekla Cassie a vyhnula se mému pohledu.

Vycítil jsem, co chce říci, a řekl jsem to za ni:

"Takže sis vzala Pracanta Dimblebyho?"

"Je ke mně hodný, Dele, po celá ta léta, co jsme svoji. Máme šest pěkných dětí. Naše cesta byla bez srážek. Kdybych věděla... Kdyby mí rodiče zůstali naživu... čekala bych navždy. Věř mi, Dele."

"Věřím ti, Cassie."

Opustila mě, abych si mohl odpočinout a já jí byl vděčný za to, že odešla. Kdyby zůstala, pokusil bych se s ní dohodnout, a to by nám oběma mohlo způsobit bolest. Dozvěděl jsem se všechno, co jsem potřeboval, a mé cesty tím skončily. Všechny kromě jedné.

Když jsem odlétal z Gil?adu, doprovázela mě k Renegátu polovina celého kraje. Zpráva o mém návratu a o mém strašném vyvádění u hrobu Whitbyů se rychle roznesla. Můj nervový šok přičetli na vrub zármutku a já tím nabyl na vážnosti. Nářek a výčitky svědomí byly na Gil?adu velice populární. Trochu toho třeštění a zmatku u hrobu považovali za projev upřímnosti.

Mezi lidem kolovaly i jiné zvěsti. Někteří horliví čtenáři Knihy o putování blíže prostudovali prorocké kapitoly a našli v nich řadu povzbudivých míst:

"Pomstí je ten, kdo se zrodil mezi hvězdami. Dostaví se k nim v tichosti v noci. Bude žít mezi nimi nepoznán jako nejmenší a nejslabší z nich, poté je opustí a bude zapomenut. V hodině zoufalství, kdy citelé zvrhlých skutků prolíjí krev Gil?adu, se však stane jejich mstící paží, přesto, žeť vzdálen a opuštěn."

Přednesli mi slavnostně tuto pasáž a já jí byl velmi polichocen. Za proroctví jsem to však nepovažoval. Pokud jde o budoucnost, přednesl jiný tuto větu:

"Ten, který není z nás, se stane jedním z nás; ač zrozen mezi hvězdami, zrodí se znovu na Gil?adu, v den hrůzy k nám přijde a pozvedne nás ke hvězdám."

Na tato slova jsem nic neřekl. Ať si věří, čemu chtějí!

Se všemi jsem se rozloučil, přistoupil ke vstupu do Renegátu a naposledy je oslovil: "Jsem teď mazatský král, Gil'ead je však má rodná vlast a já na ni nikdy nezapomenu. Budete-li mě někdy potřebovat, přijďte na Mazat. Vždy vás tam rád uvidím."

Potom jsem odletěl na Mazat, kde Hata a mí poddaní čekali na svého krále.

KNIHA III

DLOUHÁ CESTA

1.

Nejvýznamnější události ze soudobých mazatanských dějin.

Od mého konečného návratu na Mazat již uběhlo dvacet dva let a já svého rozhodnutí nikdy nelitoval. Byla to léta mnohem šťastnější, než jsem očekával. Nic tak senzačního jako v dobách mých cest se při nich neudalo; to sice ne, ve své jednoduchosti to však byla léta velmi podnětná. Má cesta byla přímá, život nebyl příliš pohnutý, nebyl však ani jednotvárný, protože jednotvárnost bych nesnesl. Hata se mě na Gil'ead nikdy nevyptávala a já s ní o něm nikdy nemluvil. Byli jsme spolu šťastni. Hata byla dobrá manželka.

Ze Stretche, z toho zamlklého dlouhána, který kdysi žil jen pro svou čest, se stal upřímný a vzácný přítel. Stále ještě se u něj projevují sklony k obřadné zdvořilosti, i když v tomto ohledu udělal značné pokroky. Až po šesti letech¹³ jsem jej přesvědčil, že když mě oslovuje, nemusí větu začínat slovy "Nejváženější a nejmocnější vladaři mazatský" a sebe označovat za "Prvního obránce planety, Pravzor neotřesitelné věrnosti a Štít království". Znovu se z nás stali "Del" a "Stretch" a málokdy se splete. Což platí i o mě.

Téměř celou tu dobu mu také trvalo, než se rozhodl, že se vrátí na Lixis a dovolá se své cti. Jednou v noci mě přišel požádat o svolení, aby se směl oženit podle lixianského zvyku, jak se sluší na jeho postavení. Rád jsem své svolení udělil, překvapilo mě ovšem, když jsem se pak dozvěděl, že tím získává nárok na jedenáct manželek. Nyní je již otcem sto sedmi hezkých zdravých dětí. U Mazatlixů, jak jim teď říkáme, se projevují nejlepší vlastnosti rodičů. Jako otec rodiny se Stretch konečně usadil. Definitivně se rozhodl pro Mazat. Při narození svého osmdesátého čtvrtého dítěte mi

to sám potvrdil: "Je to dobré místo pro založení rodiny."

Velmi rychle jsem si uvědomil, že by bylo chybou Stretche podceňovat. Na Lixisu a na cestách byl Stretch tak zaujat svou ctí, že mu nezbývalo moc času na přemýšlení. Zde na Mazatu, když již nemusel respektovat příkazy a omezení, se jeho duševní schopnosti začaly rozvíjet. Když se Mazatané dožadovali výstavby Věže sedmi osvoboditelů, která by připomínala naši bitvu, stal se ze Stretche její architekt a stavitel. Sám ze svého

13 - Přesně řečeno, po pěti letech, deseti měsících a jednom dni GSC.

popudu se rozhodl změnit nejvyšší patro v trůnní sál. Já osobně ho příliš často nepoužívám, přijímám tam jen návštěvy, které by se mohly cítit dotčené méně okázalým uvítáním, a zahajuji zde také výroční slavnosti na památku bitvy proti kosmickým pirátům. V tomto sále se chovám a mluvím jako skutečný král. Myslím, že to Stretch tak důvtipně zařídil, abych nemohl jednat jinak.

Během těch let na Mazatu jsem hodně uvažoval o své víře a v tomto směru se Stretch projevil jako neocenitelný společník. Nedokáží sice přijmout lixianskou představu splynutí s nekonečnem¹⁴, Stretch však v ni věří a v poslední době se k ní hlásí i mnoho Mazatanů.

Hata se bez úspěchu pokoušela o to, abych pochopil starou mazatanskou víru. Ta se totiž nedá vysvětlit, ale jen procítit. A to se může podařit jen rodilému Mazatanci.

Zůstávám proto v mnoha ohledech Rudstromitou; a přece mě některé stránky této víry zneklidňují. Dosud jsem například nenašel odpověď na otázku: kde byl Univerzální ochránce Jediné cesty, když došlo k záhubě Malellanů? Určitě se jednomyslně nerozhodli, že budou vyhlazeni a ani nebyli služebníky hanebnosti. Přesto však byli zničeni. To mnou hluboce otřásl, neboť jsem pro to nedokázal najít žádné ospravedlnění.

14 - Del zde naráží na jedinou oblast, v níž se nám nedaří smysluplně komunikovat. Stejně jako Portteus, i on se vždy domnívá, že se jej pokouším ovlivnit, a přitom si neuvědomuje, že příslušnou představu je s to pochopit jediné Lixianec. Mazatané se o to pokoušejí, do hloubky jí však porozumět nemohou.

Lixianci si již dávno osvojili prostou pravdu, že všechno je Jediné. Přicházíme z nekonečna, překračujeme hranice času, prostoru a vesmíru a jakmile jsme svůj život pokryli ctí a prokázali tak své zásluhy, jsme znovu přivtěleni k nekonečnu. To platí pro Lixiance. Ostatní - z důvodů, které přesahují veškeré chápání - přestávají být součástí nekonečna. Někteří nejsou povoláni k tomu, aby do něj vstoupili. Jiní jsou nám nadřazení a zůstávají spojeni s Veškerenstvem navěky.

Věříme v tyto věci a nepokoušíme se jim porozumět, neboť to nedokážeme. Po životě naplněném ctí, až se znovu přivtělíme k nekonečnu, se nám vše vyjasní. Čest je prostředkem ke spojení s nekonečnem a je to nejvyšší cíl každého Lixiance. Ostatní si musejí najít vlastní představu.

Portteus - o něm se později ještě zmíním - se mě pokoušel získat pro svůj způsob myšlení, na ten jsem však už vůbec nemohl přistoupit. Je to Mechanik Nové galaxie, první, se kterým jsem se kdy setkal, i když jsem už předtím o nich hodně slyšel. Na Gil?adu se o nich mluvilo s nádechem hrůzy.

Základní představu o Mechanismu se mi Portteus pokoušel vysvětlit takto:

"Představ si nepředstavitelně složitý stroj složený z bilionu orgánů. Každý orgán se dále skládá z bilionu pomocných orgánů, přičemž každý z nich má bilion součástí. Každá součást je - co se týče tvaru a funkce - zcela odlišná od všech ostatních součástí, takže všechny pomocné i hlavní orgány se navzájem liší. Každá součást tohoto obrovského stroje je navíc od ostatních odlišná natolik, že ani z pohledu na tuto součást, ba ani ze studia jediného pomocného orgánu nikdo nedokáže pochopit jejich vztah k ostatním součástem a orgánům, ani k vlastnímu stroji, natož jeho účel."

"Zatím nevím, jak se v tom vyznat," poznamenal jsem ohromeně.

"To ještě není všechno," řekl Portteus. "Aplikujeme nyní tuto představu nekonečného stroje na život v galaxii.

Předpokládejme, že každá lidská bytost na Staré Zemi je jeho nejmenší součástí. Ostatní planety také představují jeho součásti a naše galaxie jako celek pak tvoří pomocný orgán velkého stroje tvořeného všemi známými i neznámými galaxiemi."

Přikývl jsem neschopen slova.

"Je ovšem možné," pokračoval Portteus, "že naše galaxie - ne-li celý vesmír - je jen nepatrnou a bezvýznamnou součástí pomocného orgánu nějakého velkého stroje, takže my..."

"Dost! Dost!" vykřikl jsem a zacpal si uši.

Uraženě na mne pohlédl:

"Sám jsi se mě přece na to ptal!"

"Lidé někdy ani netouží po odpovědi, doktore; stačí jim, že kladou otázky."

"Z takových lidí se nikdy nestanou Mechanikové." Atak sem zůstal umírněným Rudstromitou. Hata vyznává staré mazatanské náboženství a Stretch, má-li chvíli volna, medituje nad lixianskými abstraktními představami.

Stretch se také stal zakladatelem a tvůrcem Nové mazatanské kroniky. Pustil se do jejího sepisování zhruba rok po mém návratu, když s hrůzou zjistil, jaké nesmyslné historky o naší bitvě kolují mezi lidem. V těch příbězích jsme se podobali legendárním románovým hrdinům ze Staré Země a ze skeggiattských mýtů. Jeho lixianskou přesnost urážely náarážky na kouzelné meče, na krvavé souboje, na krásné bojovné panny atd. Vyděsila jej verze, v níž se piráti rozmnožili na deset tisíc mužů, které jsme porazili holýma rukama. Když jsme se doslechli o celém tom přehánění, otřáslí jsme se při myšlence, jaké historky teprve začnou kolovat, až už nebudeme moci uvádět věci na pravou míru. Požádal jsem proto Stretche, aby sepsal pravdivý popis bitvy. No, a pak nás napadlo, že se vůbec pustíme do současných dějin Mazatu. Přestal jsem proto psát deník, kteří líčil můj pobyt na Mazatu. Události, jež se sběhly po mém návratu, jsou tedy

součástí kroniky a já už si nemusel dělat vlastní záznamy. Alespoň až do této doby.

Stretch a já jsme se pokoušeli co nejvíce zjistit o tak zvaném Tichém mazatanském období, to jest o pokojné době čtyřiceti sedmi generací před naším příchodem, ale bez valného úspěchu. O této době, jak se zdá, neexistuje žádný psaný ani ústní doklad. Naše pátrání však mělo nečekaný výsledek: našli jsme pozůstatky první kosmické lodi ze Staré Země, která zde přistála. Objevili jsme ji před pěti lety a nalezené předměty dosud studujeme, neboť bychom chtěli zjistit, co se stalo s posádkou. Ta však nezanechala žádné stopy. Celá věc je nesmírně zajímavá. Je zaznamenána v kronice, a proto ji nebudu rozvádět. Nemělo by smysl zde opakovat to, co již Stretch tak dobře a podrobně vyličil jinde.

Na planetu zavítali také zajímaví návštěvníci. Během třetího roku mého panování přišel za námi Alladale a zůstal tu přes rok. Vydělal si na živobytí tím, že složil velmi dlouhou a dojemnou epickou báseň o našem boji. Nazval ji "Píseň o Sedmi statečných" a recitoval ji při každé příležitosti. I když v básni byla řada zdařilých míst, byla příliš dlouhá a obdiv k nám na mnoha místech neúnosně přeháněla. Při svém odletu slíbil, že zvěst o našem boji rozšíří po celé galaxii. Vyhlička na takovou čest uvedla Stretche v nadšení, já však byl odměřenější. Nelíbilo se mi oslavování mé úlohy při té řezničině, ani když byla odsouvána do pozadí. Nejsem žádný Skeggjatt. Když už se vypráví nějaký příběh, měl by být pravdivý. V kronice jsou fakta vyličena rozumně a systematicky, kdežto v Alladalově básni jsou podána nabubřele a dramaticky. Ve skutečnosti jsme byli jen hrstkou zoufalých mužů, kteří se zapletli do boje, jemuž by se byli raději vyhnuli, a nepobíjeli se v nechutné rvačce na tržišti. Kdyby to lidé vyslechli v takovém podání, snad by si přestali tolik cenit prolévání krve. Kromě těchto morálních výhrad jsem měl proti tomu i výhrady praktické. Připadalo mi, že Alladalovým prostřednictvím k nám vábíme bandy kosmických pirátů, kteří si budou chtít na Mazatu změřit síly s párkem stárnoucích hrdinů. Snad jsem měl Alladalovi nařídit, aby zůstal na Mazatu jako můj šašek nebo královský hudebník, nechtěl jsem se však chovat jako tyran. Musel mi jen slíbit, že polohu Mazatu nikomu neprozradí. Nikdo nás, po pravdě řečeno, pak neznepokojoval.

Nejzajímavějším návštěvníkem Mazatu se stal profesor doktor Portteus. Kronika se jen hemží jeho poznámkami a jeho záznamy by jistě zaplnily celý trůnní sál. Dal by se, tuším, označit za přírodovědce, byl to však současně i filosof, výzkumník a velký mluvka. Naslouchat neuměl, vynahrazoval si to mluvením. Jednoho dne prostě přešel nový most v doprovodu nervózního asistenta a dvoukoláku naloženého vědeckými přístroji. Lidem na tržišti položil několik záhadných otázek a nastěhoval se do dvora prázdného domu. Nazítří požádal o svolení se tam usadit a pokračovat ve svých výzkumech. Rok na to založil akademii, která je dnes nejlepší mazatskou učenou společností.

Stretch se o Portteuse živě zajímá. Také profesor si Stretche velmi oblíbil, protože to je první Lixianec, kterého kdy potkal. Oba tráví společně celé hodiny a v polích, na pahorcích či u sebe doma hlasitě diskutují o principu řízených proměnných, o zákonech nespojitých prostorů a dalších věcech, z nichž nechápu ani základní východiska.

Tento dvojitý monolog začal již při jejich prvním setkání a jeho konec je v nedohlednu.

Nijak do něj nezasahuji, neboť jsem byl nucen si přiznat, že nemám vůbec vědeckého ducha. Mým oborem jsou dějiny Staré Země. Hata si v nich čte často se mnou, má však raději poezii Staré Země (a pokládá ji za mnohem lepší než Alladalovy básně; já ostatně také, i když to otevřeně nepřiznávám). Skutečným historikem se však stal můj nejstarší syn Delgrax. Přečetl a naučil se prakticky nazpaměť všechny knihy o Staré Zemi, které mám v knihovně. Zajímá se zejména o právní a politické spisy, jejich znalost považuje pro budoucího krále za zcela nezbytnou. Byl bych rád, kdyby jej o něco více bavilo cestování, ale nenaléhám na něj. Má své zájmy a já zase své. Doufám alespoň, že se Delgrax někdy vypraví na Giléad. Dimblebyovi mají dceru asi tak v jeho věku - zjistil jsem to při jedné ze svých obchodních návštěv - a myslím, že by se k sobě dobře hodili. Teď ale není vhodná chvíle uvažovat o podobných věcech. Mám dojem, že odbíhám od věci.

Důvodem, proč jsem se pustil do této poslední části svých pamětí, byl přílet dalšího návštěvníka: představitele Třetí Expedice proti Rinnu. Jeho příchod mi dělá starosti a má reakce na něj mě zneklidňuje ještě víc. Připomněl mi události, které už minulost dávno pohřbila a na které jsem se pokoušel zapomenout. Byly to nepříjemné události a já na ně nereagoval zrovna nejlépe. Poprvé po mnoha letech jsem si dal přinést své pistole a Stretch si přehodil přes ramena řemen s noži.

2.

Přichází Dzik, velitel Třetí Expedice proti Rinnu, a brzy nato rychle odlétá.

Naším návštěvníkem byl velitel Dzik z Vrchního velitelství Třetí obranné síly. Přiletěl v doprovodu dvou pomocníků, tří poradců a dvacetičlenné osobní stráže. Dožadoval se okamžitého slyšení v nesmírně naléhavé záležitosti. Nechal jsem ho čekat a on ke mně vyslal dalšího posla, který mě upozornil na to, že na mé spolupráci závisí osud galaktické civilizace. To bylo působivé prohlášení; příliš závažné na to, pomyslel jsem si, aby šlo o nějakou maličkost. Poslovi jsem řekl, že velitele Dzika přijmu v trůnním sále. Musí však přijít sám.

Obrátil jsem se ke Stretchovi:

"Ty jsi toho Dzika viděl; co si o něm myslíš?"

"Připomíná mi kekкета," řekl Stretch.

Delgrax se rozesmál a nadšeně souhlasil. Už rok jsem si brával syna ke všem státnickým poradám a nebyl to jen on, kdo z toho měl užitek. Míval dobré postřehy a cenil jsem si jeho úsudku.

"Je to výstižný popis?" zeptal jsem se ho.

"Myslím, že ano. Kekket vypadá jako divoká šelma, ale nikdy nebojuje. Živí se tak, že cení zuby, děsí tím jiná zvířata, ta utečou a on se zmocní jejich potravy."

"A ty se domníváš, že velitel má právě takovou povahu?"

"To se teprve ukáže. Každopádně sem přiletěl po zuby ozbrojen a pronáší silná slova, aby si u tebe vymohl audienci. Zrovna tak se chová kekket. Na tvém místě, otče, bych s tím mužem jednal s co největší opatrností."

"Co si myslíš ty, Stretchi?"

"Princ promluvil i za mne."

"Dobrá. Přeji si tedy, abyste se oba zúčastnili slyšení pro případ, že by šlo o něco důležitého. A Portteus ať přijde také."

"Myslíš, že ta záležitost má takový význam?" otázal se Delgrax.

"Ano. Je to možné, že Dzik je jen bezvýznamný člověk, pouhý posel, jenže expediční loď by sem nepřiletěla jen tak pro nic za nic. Musíme to zjistit. Právě proto potřebuji své nejlepší poradce, aby naslouchali a pozorovali."

Odebrali jsme se do trůnního sálu k setkání s návštěvníkem. Dostavil se se svými pomocníky, poradci i s celou osobní stráží a velmi se ohrazoval, když byl upozorněn na to, že slovem "sám" jsem skutečně mínil, že má přijít sám.

Protestoval však skutečně pouze formálně a do trůnního sálu vešel nakonec bez doprovodu. Velitel Dzik byl vysoký a urostlý muž zhruba v mém stáří, byl čerstvě oholen a měl černé, krátce přistřižené vlasy. Jeho obličej připomínal bezvýraznou masku, tvářil se přísně a jeho výraz naznačoval, že se dovede dokonale ovládat; vyčnívající lící kosti a špičatý nos však prozrazovaly, že má rozhodnou a útočnou povahu. Měl na sobě přiléhavou, dobře padnoucí zelenou uniformu s červenými ozdobami. Mluvil drsným, i když jednotvárným a mechanickým hlasem. Podobnost s naježeným zeleným kekketem byla do očí a já krátce pohlédl na Stretche; První obránce však stál se založenýma rukama a chladnokrevně zíral na Dzika.

"Jménem Třetí Expedice proti Rinnu přináším pozdravy a projevy nejhlubší úcty králi Mazatu, královské rodině, Prvnímu obránci a všem královským poradcům," pravil Dzik a hluboce se uklonil.

"Děkujeme vám. Uctivě zdravíme Třetí Expedici proti Rinnu. Můžete se posadit, veliteli."

Sedl si čelem k nám a já pokračoval:

„S netrpělivostí očekáváme důvod, proč nás vedení Expedice poctilo návštěvou vyššího důstojníka. Povíte nám jej?"

"Velmi rád, Vaše Veličenstvo. Asi již víte, že bytosti z Rinnu právě teď shromažďují své síly, aby na nás zaútočily."

"Slyšel jsem o tom, ale příliš tomu nevěřím," řekl jsem.

"Nejsou to žádné liché zvěsti, Vaše Veličenstvo. Máme důvod se domnívat, že právě v této chvíli míří k této oblasti největší bojová flotila Rinnu, jaká kdy existovala."

"Jaký důvod?"

"Prosím Vaše Veličenstvo o prominutí. Nesmím prozradit zdroj našich informací."

"Aha. Takže pokud jde o tu armádu z Rinnu, musíme se spolehnout jen na vaše slovo."

"Ano, Vaše Veličenstvo."

Postupně jsem se zadíval na všechny své poradce a pak jsem se zatvářil zamyšleně.

"Jsem touto situací přinejmenším zmaten, veliteli. První Expedice před několika lety zčásti vyhladila a navždy zničila moc bytostí z Rinnu. Podle všech zpráv tato Expedice byla naprosto úspěšná."

Dzik energicky přisvědčil.

"Bylo to slavné vítězství, Vaše Veličenstvo."

"Také jsem to slyšel. Druhá Expedice proti Rinnu byla pokračováním První. Jejím cílem bylo potlačit zbývající síly Rinnu. I ona byla úspěšná."

"Přesně tak. Vaše Veličenstvo je dobře informováno."

To všechno byla ovšem jen zdvořilá výměna názorů. Průběh První i Druhé Expedice proti Rinnu byl dobře znám v celé galaxii. Neměl jsem lepší informace než kterýkoli mazatanský školák.

"Děkujeme vám," řekl jsem. "Jenže teď, když všechny síly Rinnu jsou ne jednou, ale dvakrát po sobě zničeny, mi přicházíte oznámit, že existuje vojsko Rinnu, které je silnější než kdykoli předtím. To je nepochopitelné."

Dzik zaváhal a pak odpověděl:

"Vysvětlit se to dá jen stěží. Přesto však je to pravda."

Zatvářil jsem se naivně a popleteně.

"První a Druhá Expedice se tedy nezdařily?"

"O, to ne, Vaše Veličenstvo. Byla to velká vítězství."

Porteus se ke mně naklonil a potichu, ale tak, aby jej Dzik slyšel, mi řekl:

"Věc by se pravděpodobně vyjasnila, kdyby Vaše Veličenstvo připustilo, že výrazy 'slavné vítězství' a 'hanebná porážka' znamenají v expedičních hlášeníh totéž."

"Máte pravdu," řekl jsem. "V tom případě není nutné se touto otázkou podrobněji zabývat. Děkujeme vám, veliteli Dzik, za vaše upozornění. Předejte, prosím, naše poděkování i velitelství Třetí Expedice proti Rinnu." Zvedl jsem se z trůnu, Dzik však zvolal:

"Okamžik, Vaše Veličenstvo! Celou věc je třeba projednat!"

Zaváhal jsem, načež jsem se s předstíraným odporem znovu posadil.

"Jsme prostí lidé, veliteli. Každé slovo zde má jen jeden význam a nikdy současně neznamená jednu věc i její opak.

Chcete-li mi ještě něco říci, řekněte to prostě a jasně."

"Svůj požadavek mohu, Vaše Veličenstvo, vyslovit velice prostě. Expedice potřebuje vaši pomoc. Žádáme vás o čtyři sta mužů a šedesát Demetriů."

"Expedice žádá, abychom vyslali naše poddané a vyprázdnili státní pokladnu jen proto, aby zničila nepřítele, který již byl dvakrát zničen, nepřítele, kterého jsme ostatně nikdy nespátřili!" Potrásl jsem hlavou a pak se pozorně zadíval na Dzika. "Povězte mi, veliteli, viděl jste už někdy obyvatele Rinnu?"

"K tomu, abych je nenáviděl, je nemusím vidět," odpověděl chladně Dzik.

Jeho lhostejná maska na chvíli zmizela a objevil se výraz takové nenávisti, až mě to ohromilo. "Ovšem. Tak je to mnohem snazší. Znáte někoho, kdo viděl nějakého vojáka z Rinnu?"

"Ne, Vaše Veličenstvo. Všichni však viděli jejich dílo. Znáte Malellanský systém?"

"Znám."

"Víte tedy, čeho jsou bytosti z Rinnu schopny. Musejí být zničeny, Vaše Veličenstvo."

"To už říkáte poněkoliakrát. Jenže Mazatané nejsou bojovníci. Žili po čtyřicet sedm generací v míru mezi sebou i se svými sousedy a chtějí tak žít i nadále."

"Jeho Veličenstvo je však velký bojovník. Každý ví, že král Mazatu a jeho První obránce vedli skupinu sedmi statečných, kteří pobili vojsko kosmických pirátů. Vypráví se o tom po všech systémech."

Podívali jsme se se Stretchem na sebe, načež jsem odpověděl:

"To, co se povídá, bývá často nepřesné. A stalo se to již dávno. Od těch dob tu byl mír."

"O důvod víc, proč musíme obyvatele Rinnu zničit právě teď! Zaútočili, nebude Mazat připraven."

Dzik se předklonil, zadíval se každému z nás postupně do očí a pak, jako kdyby se právě rozhodl se nám plně svěřit, pokračoval:

"Dostal jsem, Vaše Veličenstvo, od Nejvyššího velení Expedice plnou moc, mohou proto mluvit jeho jménem a poskytnout vám záruky. Pomůžete-li nám, slibuji vašemu lidu bezpečí. Všichni Mazatané budou dopraveni na bezpečné místo."

"Ale my tu jsme v bezpečí."

"Ne nadlouho, Vaše Veličenstvo. Vypracovali jsme plán. Po evakuaci Mazatu a sousedních systémů změníme tento sektor v obrovskou past. Až na něj bytosti z Rinnu zaútočí, celý sektor galaxie vybuchne. Je to v našich možnostech, a tím také navždy zničíme nebezpečí, které nám hrozí z Rinnu..."

"Zničíte i Mazat. Nikdo mě nedonutí, abych souhlasil se zkázou své planety."

Dzik se nadzvedl a otevřel ústa k protestu.

"Posaďte se, veliteli!" Vložil jsem do hlasu co nejvíce královského tónu a Dzik si rychle znovu sedl. Pokračoval jsem: „Váš návrh je čiré šílenství a odmítám se na něm podílet. Chce-li Expedice takto chránit své spojence, potom se raději dohodnu s obyvateli Rinnu."

Dzik se zhroutil:

"Vaše Veličenstvo žertuje!"

Zvedl jsem se a zařval:

"Přišel jste na Mazat jen proto, abyste si zažertoval s králem?"

"Ne, to v žádném případě, Vaše Veličenstvo! Za tato slova se omlouvám. Ale slyšet někoho takhle mluvit o Rinnu... Nemohu věřit svým uším"

"Ani já nemohu uvěřit tomu, že mi navrhuje spojenectví s někým, kdo chce zničit moji planetu."

"Není to přece nic tak nesmyslného, Vaše Veličenstvo," pokračoval Dzik. "Ten plán se už jednou uskutečnil, a to s velkým úspěchem. Od té doby jsme své metody zdokonalili a destrukční potenciál desetitisícinásobně zvětšili."

"Kdy jste použili této metody?" zeptal jsem se.

"Těsně před zahájením První Expedice, v okamžiku útoku na Pendeltonskou základnu."

"Co se stalo na Pendeltonské základně?"

Už více než dvacet let přede mnou nikdo nevyslovil toto jméno, a i když v medailónku, zavěšeném na šňůrce kolem krku, stále nosím útržek papíru ze záchranného člunu, nepřemýšlel jsem od svého návratu na Mazat o svém původu. Dzikova slova mě naplnila náhlými obavami, navenek jsem však nedával nic znát.

"Silný případ. Pendeltonská základna měla velký strategický význam, většina jejích obránců však odletěla na záchranné výpravy. Hrozilo nebezpečí, že základna padne do rukou bytostí z Rinnu, což by ohrozilo celé válečné tažení. Bylo proto rozhodnuto výbuchem planetu zničit a spolu s ní i podstatnou část vojsk Rinnu."

Dzik na mě vítězoslavně pohlédl.

"Na Pendeltonské základně přece byli uprchlíci, malellanské ženy a děti," řekl jsem.

"Nebylo jich mnoho, Vaše Veličenstvo."

"A vy jste se rozhodli je zahubit."

"Museli jsme je zahubit, abychom je zachránili před bytostmi z Rinnu!"

Protože jsem na toto vysvětlení nebyl schopen nic odpovědět, udělal Dzik nenucené gesto, jako kdyby zaháněl detail, který není hoden naší pozornosti.

"Vaše Veličenstvo zajisté ví, že každý panovník někdy musí v zájmu celku obětovat malý počet osob."

Snad to bylo to nedbalé gesto, to lhostejné pohrdání několika stovkami životů, které bylo kapkou, již nádoba jeho provokací přetekla. Znovu jsem spatřil krvavý déšť a uslyšel jeho bubnování, jak v proudech dopadal na mrtvé hvězdy. Pomalu jsem se zvedl a vykročil. Dzik zbledl, couvl a porazil židli. Musel jsem mít na tváři vražedný výraz. Ucítíl jsem silný stisk na obou pažích a uvědomil jsem si, že Delgrax a Stretch mě zadržují. To stačilo, abych se uklidnil.

"Už jsem v pořádku," řekl jsem a oni mě pustili, zůstali však stát po mém boku.

Namířil jsem na Dzika prst a nařídil:

"Odejdete z Mazatu, než nastane noc! Pokud ještě někdy některý řezník z Expedice vkročí na tuto planetu, budeme jej považovat za piráta. Vyřídte to svým nadřízeným!"

Když Dzik spěšně odcházel, odebral jsem se do zbrojnice a vzal z police Adamsonovy pistole.

"Stretchi, vezmi si své nože a pojď se mnou. Chci mít jistotu, že odletíš," řekl jsem.

"Jak chceš," odpověděl Stretch.

A oba jsme se vydali na pahorek, který se tyčil nad kosmodromem. Loď Expedice odstartovala několik minut před setměním. Beze slova jsme se vrátili.

3.

Porada.

V noci jsem pak celý svůj příběh pověděl Hatě, Delgraxovi, Stretchovi a Portteusovi. Vyslechli mě v naprostém tichu. Pověděl jsem jim všechno o svém původu, řekl jsem jim vše, o čem jsem celá ta léta mlčel, a když jsem skončil, Hata se mi vrhla kolem krku. V očích měla slzy.

"O, Dele, chudáčku Dele, ty můj nejdraší! Proč jen jsi celá ta léta tak trpěl? Měl jsi se se mnou rozdělit o své soužení a já bych tvé břímě ulehčila," řekla Hata a tiskla mě k sobě.

"Netrpěl jsem, Hato. Měl jsem tvou lásku a víc jsem si nepřál. Domníval jsem se, že to vše je již jen minulost. Neměl jsem právo ti ji znovu připomínat. Ani tobě, synu," řekl jsem a pohlédl na Delgraxe.

"Matka má pravdu. Měl jsi nám to říci," poznamenal.

Můj syn ke mně nepřistoupil; díval se na mne tak, jak si obvykle prohlížíme cizího člověka.

"Snad ano. Nevím. Ale teď jsem vám to pověděl."

"Mluvit o takových věcech bývá obtížné. K tomu, abys nám to pověděl, jsi musel sebrat hodně odvahy," řekl Stretch s uznáním.

"Ale proč?" zeptal se Portteus a všichni jsme se k němu obrátili. "Proč se tady tak zpovídáte, Dele? Chápu vaši potřebu si o tom promluvit s rodinou, ale proč také se Stretchem a se mnou?"

"Protože si cením vašeho mínění. Když jsme sem před chvílí přišli, něco mě napadlo a chci na to znát váš názor.

Rozhodl jsem se přenechat trůn Delgraxovi."

Můj syn sebou po těch slovech udiveně trhl, já mu však rozhodně pokynul:

"Nechci slyšet žádné námitky. Jsi připraven vládnout a budeš lepším králem než já. Potom, jak jsem dnes vyhodil Dzika, už nikdy nebudu moci jako mazatanský král vyjednávat s Expedicí; může se však stát, že ji dříve či později budeme potřebovat. Ty, můj synu, je budeš umět zpracovat."

"S řečníky jako je Dzik a ostatní velitelé Expedice, nikdy vyjednávat nebudu! Mazat půjde vždy svou vlastní cestou!" odpověděl Delgrax navztekaně.

"Teď jsi promluvil jako pravý král," řekl jsem. "Ve tvých rukou bude Mazat v bezpečí."

"Skutečným králem jsi ty," namítl Delgrax. "A dokud budeš živ, také jediným králem Mazatu zůstaneš. Neopouštěj nás, otče."

"Musím"

"Proč to chceš udělat?" zeptal se Portteus.

Za daných okolností bylo nejvhodnější odpovědět mu co nejlogičtěji.

"Chceš-li to vědět, tak proto, že se necítím schopen zůstat mazatanským králem. Od té bitky s piráty jsem se nedotkl zbraně. Žil jsem si tu klidně dvacet let a kojil se nadějí, že to tak potrvá věčně. Jenže jsem se nezměnil. Dnes odpoledne bych byl Dzika na místě zabil. Udělal bych to, kdyby mě Stretch a Delgrax nezadrželi. Mám v žilách krev ze Staré Země a ta se nedá ovládnout."

"Tvá krev koluje i v mých žilách," řekl Delgrax.

"Ty však jsi z poloviny Mazatanec, můj synu. A vyrostl jsi zde, ne v aréně. Nejsi trénovaný zabíječ. Národ, z něhož pochází tvá matka, které se tolik podobáš, je civilizovaný. Já jsem napůl divoch."

"Lidé ze Staré Země nejsou ve skutečnosti divoši, Dele," poznamenal Portteus.

"Opravdu? Všechno násilí a veškeré zlo, které v této galaxii existuje, buďto pochází ze Staré Země nebo bylo rasou Pozemšťanů zjemněno a zdokonaleno. Nápad pořádat turnaje si Tarquinci a Skeggjattové přinesli ze Staré Země. Daltrescanové se vrhli na obchod s otroky teprve tehdy, až se smísili s pozemskými osadníky. Všichni planetární diktátoři si berou za vzor Hitlera, Džugašviliho, Hsaio nebo Morana. Dokonce i piráti..."

"Netvoří však většinu, Dele," řekl Portteus. "Lidé ze Staré Země s sebou přinesli i filosofii, umění, vědu a zákony, všechno to, co civilizaci dělá civilizací."

"Znám dějiny, doktore. Několik lidí se pokusilo vytvořit dobré zákony a ostatní je pošlapali. Několik umělců vytvořilo krásná díla a ostatní je zničili. Někteří zasvětili svůj život vývoji obranných prostředků pro své bližní a když pak zemřeli - většinou je zabil dav nebo nějaký šílenec - zmocnili se jejich díla jiní a znetvořili je tak, aby mohli páchat vraždy ve jménu lásky, Boha nebo spravedlnosti. Vím, že jejich věda byla velkolepá a že ve srovnání s nimi jsme pouhými dětmi. Až po několika staletích budeme schopni na Mazatu vyrobit ty nejjednodušší přístroje, které byly na palubě Fénixu. Svou vědu však změnili v nástroj zkázy. Jistě jsi slyšel mluvit o krvavých staletích."

"Dobyli hvězdy, Dele," řekl Portteus s respektem.

"Dobyli je a hned je pošpinili," opáčil jsem. "První loď vzletly ani ne před šesti sty lety a již se z desítek tisíců hvězd zvedá pach smrti a zkaženosti Staré Země a otravuje celý vesmír."

Expedice není nic jiného než přenesení krvavých staletí na co nejširší bitevní pole. Místo, aby zabíjeli Pozemšťany, zabíjejí obyvatele Rinnu; místo, aby vyhlazovali nevinné pozemské národy, vyhlazují nevinné vesmírné systémy. Stále však jde o tutéž věc, doktore, a já jsem ji nakažen. Ohroží-li expediční síly Mazat, jsem ochoten s nimi bojovat třeba sám a zničit je, bude-li to v mých silách. Nijak se od nich neliším a lidé jako já by neměli vládnout."

"Vládl jsi úspěšně celých dvacet let. Udělal jsi z této planety místo, kde je lidem dobře," řekla Hata. "Dnes byl den zkoušky, tv však jsi při ní obstál."

Stretch se zvedl a slavnostně prohlásil:

"Královna Hata má pravdu. Chvilkový hněv nemůže potlačit dvacet dva let úspěšné vlády. Musíš zůstat."

"Nejde přece o chvilkový hněv. Cožpak to nechápete?" Zoufale jsem se díval z jednoho na druhého, zdálo se však, že nechápou, co se jim pokouším říci. "Poslouchejte. Velitel Corey, ten pirát, můj otec... Považovali jej za velkého člověka, za hrdinu. Byl to hrdina a mohl se stát, kdyby chtěl, králem stovek planet. Tak jsem to alespoň slyšel. Oženil se a měl syna. Miloval svou rodinu nejspíš právě tak, jako já miluji své nejbližší. A podívejte, co se z něj stalo! Skončil jako náčelník bandy vrahů. Dokonce se smál, když zabíjel neškodného starce. Snad jsem byl dobrý král, choval jsem se však stejně jako Corey, a nevím proto, jaká je má skutečná povaha. Abych to zjistil, chci odejít z Mazatu."

"Je možné, že jsi jen Del Whitby, syn dobrého muže a ženy z Giléadu," řekl Portteus.

"Něco takového jsem si vždycky přál."

"V tom případě je tomu tak."

Než jsem stačil něco namítnout, Portteus pokračoval:

"Vím, že ve skutečnosti nejsi jejich dítě, nemáš však ani jistotu, že bys byl Coreyho synem. Věřil jsi tomu tak dlouho, že to považuješ za jistou věc, ve skutečnosti to je ale velice sporné. Důkazy, které jsi shromáždil, jsou jen indiciemi, vhodnými pouze pro toho, kdo jim chce věřit. Je známo, že někteří Malellané jsou - i když výjimečně - stejně vysocí jako ty, ba vyšší. Tvůj vzrůst nijak nedokazuje, že bys pocházel ze Staré Země. Rysy obličeje a odstín pleti máš malellanský. Jenže, i kdybys měl, Dele, jistotu, že tvým otcem je Corey - o čemž já silně pochybuji - zapomínáš, jak se zdá, že tě vychovali Rudstromité, kteří sami pocházejí ze Staré Země a zavrhlí násilí již dlouho před krvavými staletími. Jejich vliv jistě nelze ignorovat."

"Jejich vliv byl jistě značný. Já ale mluvil o dědictví krve."

"Je možné, že jsi prostě Malellan."

"Jenže Malellané nejsou bojovný národ."

Portteus se usmál a potřásl hlavou.

"Příliš zobecňuješ. Dele. Sám jsi se zmínil o Malellanovi, který na Tarquinu bojoval tak dobře, že nakonec získal svobodu."

"To je pravda."

Teď mě konečně nachytil a já chvíli váhal.

"Jenže... at' už jsem kdokoli, doktore, zabil jsem spoustu lidí a dnes jsem s tím chtěl začít znovu. At' už pocházím ze Staré Země nebo ne, podobám se Pozemšťanům natolik, že jsem pro svůj lid nebezpečný. Přišel jsem proto, abych Mazat miloval, a ne abych mu dělal potíže. Chtěl bych odejít z této planety nebo - bude-li to možné - vůbec z téhle galaxie a začít jinde od nuly."

Portteus mi položil ruku na předloktí a pevně se na mě zadíval. "Tak ještě nějaký čas počkej, Dele. Ještě nás neopouštěj. Počkej a důvěřuj mi."

"Ano, otče, počkej," připojil se Delgrax. "Napadlo mi, jak jednat s Expedicí i s obyvateli Rinnu, potřebuji však, abys mi poradil." "Poslechni je, Dele. Zůstaň s námi," řekla Hata.

Stretch zvedl paži na znamení souhlasu. Hlasování proběhlo jednomyslně.

4.

Skok přes poslední velkou propast.

Přesto, že od Dzikovy návštěvy již uplynuly tři roky, nepřistála u nás žádná expediční loď ani loď bytostí z Rinnu. Na Mazatu začalo být živo. Rozhodli jsme se s Delgraxem a Portteusem, že v našem sektoru vytvoříme planetární konfederaci a díky aktivitě mého syna je dnes Mazat hlavním sídlem Ligy planet. Máme šest členů; sedmým, který se k nám chce připojit, je skupina Quattandri - v této chvíli snad nejdůležitější národ z celé galaxie. Je již téměř dvacet let v kontaktu s obyvateli Rinnu a ujišťuje nás, že ti se s námi chtějí setkat a uzavřít věčný mír s celou galaxií.

K představitelům Ligy, kteří se tu usadili, patří také Dimpleby Starší z Gil'adu s rodinou. Jeho nejstarší dcera udělala na Delgraxe velký dojem. Tuším, že až skončí vyjednávání s Rinnem a až Delgrax začne zase přemýšlet o svém osobním životě, přijde si se mnou promluvit o budoucí mazatanské královně.

Stane se králem dříve, než se naděje. Před několika týdny ke mně vtrhl jako velká voda nadšený Portteus a mával svazkem papírů pokrytých působivými, pro mě však zcela nesrozumitelnými výpočty. Po dlouhém vyptávání jsem pochopil, že se mu podařila konverze Wroblewského akceleračního principu, která umožní kosmickým lodím uskutečnit poslední velký skok a překonat propast mezi galaxiemi.

Zasypal jsem Portteuse všemi možnými námitkami, které jsem kdy slyšel, on však dokázal zodpovědět všechny; o takové možnosti jsme nevěděli, protože jsme to nikdy nezkusili. Teď ale ta možnost nastala.

Pustil jsem se proto poklidně do přípravy expedice, která uskuteční první dlouhou cestu mezi galaxiemi. Bude se lišit od všech, jichž jsem se až dosud zúčastnil. Nepočítáme s vrahy, bandity ani se zbraněmi: každý si na cestu vezme jen svou naději.

Hata z ní byla nejprve vystrašená, potom měla jen obavy a dnes už se nemůže dočkat, až vyrazíme. Naše děti zůstanou na Mazatu. Ty žádnou novou galaxii nepotřebují; jejich budoucnost je zde. Cesta je vhodná jen pro ty, kteří se chtějí zbavit svých chyb a začít znovu od nuly. Máme teď vesmír na dosah. Galaxie na nás čekají.

Snad se nám tentokrát podaří dobrá věc.

ZÁVĚR

Je tomu již čtyřicet let, co z Mazatu odstartovala intergalaktická loď Usilovný-Nápor s naší milovanou královnou Hatou, sedmdesáti dobrovolníky ze šesti planet Ligy a s králem Dělem I., rozeným Delegátem-Prázdnoty Whitbym z Gil'adu, známým pod jménem Del Kometa-zářící-nedaleko-Jitřenky Deletricus Od-rány Rychlonohý Hbitý-útočník Trojnásobný-protivník, dvojnásobným celonárodním mistrem na Tarquinu VII, Osvoboditelem, Nejvážnějším a nejmocnějším vládařem mazatským a Prvním cestovatelem ke vzdáleným galaxiím na palubě.

Na trůnu Mazatu dnes vládne král Del II., vnuk Dela I., syn moudrého a ušlechtilého krále Delgraxe, jehož panování bylo tragicky krátké. Král Del II. nastoupil na trůn ve velmi útlém věku. Během prvních let jeho panování jsem zastával úřad regenta. Nyní je král již dospělý a má po svém boku v hodnosti Prvního obránce planety mého nejstaršího syna Solandela. Solandel je silný a oddaný mladý muž. Kéž by se ověřil čestnými skutky!

Ode dne, kdy jsme Mazatany zachránili před kosmickými piráty, se toho na Mazatu hodně změnilo. Z tržiště, na kterém jsme bojovali, se stalo centrum našeho hlavního města. Uprostřed ústředního náměstí je fontána, obklopená sedmi sloupy. Všude kolem se tyčí velké budovy. Ulicemi proudí davy lidí. Činnost Ligy planet a vzkvétající průmysl vyrábějící nové kosmické lodě s vysokou akcelerací přilákaly na Mazat množství přistěhovalců. Liga dnes zahrnuje dvanáct planet a stala se hlavním spojovacím článkem mezi Rinnem a zbytkem galaxie.

Na Mazatu zbývá udělat ještě mnoho práce, já se však postupně odpoutávám od všech funkcí a věnuji se raději svým

dětem a meditacím. Stejně žiji již mnohem déle než většina Lixienců. Pohybují se velmi pomalu a za chladných nocí mě trápí stará zranění. Musím to však vydržet. Přichází pomalu chvíle, kdy se zamyslím nad svými čestnými skutky a v konečné meditaci navždy splynou s nekonečnem. Deset z mých manželek a šestnáct dětí již odešlo přede mnou; nebudu proto sám. S nekonečnem se spojil i můj moudrý a milovaný přítel Portteus. Po jeho smrti, která nastala před čtyřmi planetárními roky, tu nezůstal nikdo, s nímž bych mohl diskutovat, a můj život je proto jednotvárný. Ideály dnes Mazatance nezajímají. Vábí je jen činy. Mé vlastní děti se zajímají o věci, kterým nerozumím a kterým ani netoužím porozumět. Můj čas náleží minulosti.

Občas uvažuji o tom, zda mě Del předešel a zda mě přijde přivítat, až se uzavře má poslední meditace. Často jsem o tom s Portteusem mluvil, podle jeho názoru se k nám však Del připojí až po dlouhé době. Tvrdil, že vlivem dilatace času dorazí posádka Usilovného-Náporu k cíli jen o málo starší, než byla v době odletu. Nepřesvědčil mě, už kvůli nim však doufám, že měl pravdu.

Del byl statečný bojovník, velký král, kterého všechen lid ctil a miloval, a opravdový přítel. Byl mnohem lepší, než jak sám o sobě smýšlel. Velmi mě zarmoutilo, když jsem viděl, jak jej trápí pomyšlení na to, že jeho pokrevní otec byl vrah. Lixienci mají toto přísloví: "Cest si hledá vlastní předky" - a pro krále Děla I. to platilo dvakrát víc než pro jakéhokoli Lixiance, člověka či jiného galaktického tvora.

Děkuji mu, že mi jako poslední čest udělil výsadu být jeho kronikářem.

Přepsal jsem všechny záznamy, které mi Del svěřil do úschovy, i ty, které o mně a o mém národu nemluví příliš lichotivě. Del sám v nich nic ve svůj prospěch neupravoval a pro mne by takový čin byl nanejvýš hanebný. Necht vše zůstane tak, jak to je, ať v těchto záznamech zůstane uchován duch doby, ve které vznikly! Kéž se dlouho se ctí vzpomíná na krále Děla I., mého vládce a přítele! Byl to nejlepší člověk, kterého jsem kdy poznal.

Kronikář království mazatského
vlastní rukou,
6/2/2693 GSC.

Obálka Martin Zhouf Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Překlad Vladimír Zavadil
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Magda Novotná, Helena Šebestová
Sazba Nakladatelství LASER
Vydalo Nakladatelství LASER
jako svou 67. publikaci.
Plzeň 1993, vydání 1.
Vytiskla Těšínská tiskárna a.s.
Český Těšín
Náklad 11 000 výtisků.

Americkému spisovateli Johnu Morressymu se podařilo napsat velmi dobrodružný příběh "kosmického dítěte". Chlapec, narozený během válečného konfliktu v raketě pozemskému otci a mimozemské matce, je do svých patnácti let vychováván mírumilovnými obyvateli planety Gil?ad a v předvečer dosažení dospělosti jej unesou kosmičtí piráti. Okamžikem, kdy ho prodají jako gladiátora do arény, začíná jeho snaha o znovunabytí svobody a o návrat domů.

Digitalizácia a oprava - Davis